

ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์

โดย

นางสาวนฤศรา แก้วกุล

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน

ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2551

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์

โดย

นางสาวนฤศรา แก้วกุล

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน

ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2551

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

**THE STUDY OF FACTORS AFFECTING ON STUDENTS' STUDY
COMPETENCY AT SURINDRA RAJABHAT UNIVERSITY**

By

Naritsara Kaewkool

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree

MASTER OF ARTS

Department of Psychology and Guidance

Graduate School

SILPAKORN UNIVERSITY

2008

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร อนุมัติให้วิทยานิพนธ์เรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์” เสนอโดย นางสาว นฤศรา แก้วกุล เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.ศิริชัย ชินะตั้งกูร)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

1. อาจารย์ ดร. นงนุช โรจนเลิศ
2. รองศาสตราจารย์ ดร. สุรพล พยอมแย้ม
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุรรัตน์ บุรณวัฒน์

คณะกรรมการตรวจสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นวลฉวี ประเสริฐสุข)

...../...../.....

.....กรรมการ

(อาจารย์ ดร. นรินทร์ สังข์รักษา)

...../...../.....

.....กรรมการ

(อาจารย์ ดร. นงนุช โรจนเลิศ)

...../...../.....

.....กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร. สุรพล พยอมแย้ม)

...../...../.....

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุรรัตน์ บุรณวัฒน์)

...../...../.....

47256206 : สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน

ความสำคัญ: ความสามารถในการเรียน / แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ / ความสามารถในการทำงานเป็นทีม / การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว / การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน

นฤศรา แก้วกุล : ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ . อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์: ดร. นงนุช โรจนเลิศ, รศ. ดร. สุรพล พยอมรัมย์ และ ผศ. สุรรัตน์ บุณยวัฒน์. 111 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสามารถในการทำงานเป็นทีม การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน และความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษา 2) เปรียบเทียบความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษา เมื่อจำแนกตาม เพศ คณะ ระดับการศึกษา ค่าใช้จ่ายที่ได้รับ และลักษณะการพักอาศัย 3) ศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสามารถในการทำงานเป็นทีม การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว และการเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน เป็นตัวแปรที่สามารถทำนายความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษา กลุ่มตัวอย่างจำนวน 373 คน ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การทดสอบค่าที (t- test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One- Way ANOVA) และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้าสู่สมการ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ผลการวิจัยพบว่า

1. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสามารถในการทำงานเป็นทีม การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน และความสามารถด้านการเรียนอยู่ในระดับมาก
2. ความสามารถในการเรียนของนักศึกษา จำแนกตามคณะ และระดับการศึกษา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในขณะที่จำแนกตามเพศ ค่าใช้จ่ายที่ได้รับ และลักษณะการพักอาศัย ไม่แตกต่างกัน
3. การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สามารถร่วมกันทำนายความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษาได้ร้อยละ 42.5 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

47256206 : MAJOR : COMMUNITY PSYCHOLOGY

KEY WORD : STUDY COMPETENCY/ ACHIEVEMENT MOTIVE / COOPERATING
ABILITY / FAMILY SUPPORT / ACCESSIBILITY TO EDUCATIONAL
FACILITIES

NARITSARA KAEWKHOL : THE STUDY OF FACTORS AFFECTING ON
STUDENTS' STUDY COMPETENCY AT SURINDRA RAJABHAT UNIVERSITY. THESIS
ADVISORS : NONGNUCH ROTJANALERT, Ed.D, ASSOC.PROF. SURAPOL PAYOMYAM
,Ph.D., AND ASST.PROF. SUREERAT BURANAWANNA. 111 pp.

This research includes the following objectives: 1) to study an achievement motive level , cooperating ability, family support, accessibility to educational facilities, and students' study competency ; 2) to compare the students' study competency categorized by sex , educational faculty, educational level, living expenditure, and residential type ; 3) achievement motive, cooperating ability , family support, and accessibility to educational facilities are parameter that can predict the study competency of students. The samples comprised 373 students at Surindra Rajabhat University derived by a stratified random sampling technique. Types of statistics used to analyze data were percentage (%) , $(\bar{X})$, S.D., t-test, One-Way ANOVA , and Stepwise Multiple Regression Analysis.

The results were :

1. Achievement motive, cooperating ability , family support, accessibility to educational facilities, and study competency were at high level.
2. Students' study competency categorized by educational faculty and educational level has significantly statistical difference at .05, where as their study competency categorized by sex, expense, and residential type has no difference found.
3. Accessibility to educational facilities, family support , and achievement motive can predict students' study competency at 42.5%, with a statistically significant level of .001.

Department of Psychology and Guidance Graduate School , Silpakom University Academic Year 2008

Student's signature

Thesis advisors' signature 1.....2.....3.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี โดยได้รับความกรุณาจาก อาจารย์ ดร. นงนุช โรจนเลิศ รองศาสตราจารย์ ดร. สุรพล พยอมแย้ม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุรรัตน์ บุณยวัฒน์ ซึ่งเป็นอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ที่ให้คำปรึกษาแนะนำ ตลอดจนตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ เป็นอย่างดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้ และขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นวลฉวี ประเสริฐสุข ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้ ขอขอบพระคุณคณาจารย์ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากรทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้แก่ผู้วิจัยและจะนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อไป

ขอขอบพระคุณ อาจารย์ ดร. นรินทร์ สังข์รักษา ผู้ทรงคุณวุฒิที่ได้สละเวลาอันมีค่าให้เกียรติเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ ให้คำปรึกษาแนะนำเสนอแนวคิด และตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

ขอขอบพระคุณอธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ และคณาจารย์เจ้าหน้าที่ และนักศึกษาทุกท่านที่อำนวยความสะดวกและให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการทำวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณพี่ ๆ เพื่อน ๆ น้องๆ สาขาจิตวิทยาชุมชน ที่ได้ร่วมทุกข์ร่วมสุขด้วยกัน คอยช่วยเหลือ ให้คำแนะนำและให้กำลังใจในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ขอขอบคุณเจ้าหน้าที่และบุคลากรของภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ รวมทั้งเจ้าหน้าที่บัณฑิตวิทยาลัยทุกท่านที่ให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการติดต่อประสานงาน

ขอรำลึกถึงพระคุณ ความรัก และความห่วงใยและกำลังใจอันมีค่ายิ่งจากบิดา มารดา ญาติพี่น้อง โดยเฉพาะคุณพ่อสำรวย และคุณแม่อุตร แก้วกุล ผู้ที่มีความสำคัญที่สุดในชีวิตและคอยให้กำลังใจตลอดมา

คุณค่าและประโยชน์ที่เกิดจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอบูชาพระคุณบิดา มารดา และคณาจารย์ ตลอดจนผู้มีพระคุณทุกท่านที่มีได้กล่าวนามไว้ ณ ที่นี้ ที่ให้โอกาสและได้มอบสิ่งดีๆ ในชีวิตให้แก่ผู้วิจัย ทำให้ผู้วิจัยได้พบกับความสำเร็จอย่างที่ตั้งใจหวัง

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญตาราง	ญ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
ปัญหาของการวิจัย.....	4
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	5
สมมติฐานการวิจัย.....	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	7
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	8
2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
ส่วนที่ 1 แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถด้านการเรียน	11
ความหมายความสามารถด้านการเรียน.....	11
ลักษณะของนักเรียนที่มีระดับความสามารถด้านการเรียนสูง.....	12
ลักษณะของนักเรียนที่มีความสามารถด้านการเรียนต่ำ	13
ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถด้านการเรียน.....	14
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรส่วนบุคคลกับความสามารถด้านการเรียน	15
ส่วนที่ 2 แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์.....	18
ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์.....	18
ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์.....	19
ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง.....	20
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความสามารถด้าน	
การเรียน	24

ส่วนที่ 3 แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการทำงานเป็นทีม.....	25
ความหมายของทีม	25
ความหมายของทีมงาน	25
ความหมายของการทำงานเป็นทีม	26
ความสำคัญของการทำงานเป็นทีม	27
องค์ประกอบของทีมงาน	29
หลักการการทำงานเป็นทีม	31
ผลดีผลเสียของการทำงานเป็นทีม	34
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการทำงานเป็นทีม และความสามารถด้านการเรียน	36
ส่วนที่ 4 แนวคิด ทฤษฎีที่และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนทางสังคม	
จากครอบครัว	37
ความหมายของแรงสนับสนุนทางสังคม	37
ประเภทของแรงสนับสนุนทางสังคม	38
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัวและ ความสามารถด้านการเรียน	43
ส่วนที่ 5 แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน	44
สภาพแวดล้อมในสถาบันการศึกษา	44
อินเทอร์เน็ต	46
ห้องสมุด	48
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียนและ ความสามารถด้านการเรียน	48
กรอบแนวคิดในการวิจัย	47

บทที่	หน้า
3 วิธีดำเนินการวิจัย	51
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	51
ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา.....	53
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	54
การสร้างและการพัฒนาเครื่องมือ.....	58
การรวบรวมข้อมูล	56
การวิเคราะห์ข้อมูล	59
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	59
ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคล	61
ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ระดับระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสามารถในการทำงานเป็นทีม การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน และความสามารถ ด้านการเรียนของนักศึกษา.....	64
ตอนที่ 3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของความสามารถด้านการเรียน จำแนกตามเพศ คณะ ระดับการศึกษา ค่าใช้จ่ายรายเดือน และ ลักษณะการพักอาศัย.....	65
ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ตัวแปร แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสามารถในการทำงานเป็นทีม การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน ที่มีผลต่อความสามารถด้านการเรียน	72
5 สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	75
สรุปผลการวิจัย.....	76
อภิปรายผลการวิจัย.....	77
ข้อเสนอแนะของการวิจัย	83
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป	85
บรรณานุกรม	86
ภาคผนวก	92
ภาคผนวก ก แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย	93
ภาคผนวก ข ค่าคะแนนแบบสอบถามเมื่อจำแนกเป็นรายชื่อ.....	104
ประวัติผู้วิจัย	111

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	แสดงประชากรและกลุ่มตัวอย่างของนักศึกษา	52
2	แสดงจำนวนประชากรและจำนวนกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย	53
3	แสดงจำนวนและร้อยละของข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง.....	63
4	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสามารถในการทำงานเป็นทีม การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน และความสามารถ ด้านการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์	65
5	แสดงการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถด้านการเรียน เมื่อจำแนกตามเพศ.....	66
6	แสดงการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถด้านการเรียน เมื่อจำแนกตามค่าใช้จ่าย ที่ได้รับ.....	66
7	แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับของความสามารถด้าน การเรียน เมื่อจำแนกตามคณะ	67
8	แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของความสามารถด้านการเรียน เมื่อจำแนกตามคณะ.....	67
9	แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างความสามารถด้านการเรียน เมื่อจำแนกตามคณะ....	68
10	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับของความสามารถด้านการเรียน เมื่อจำแนกตามระดับการศึกษา.....	69
11	แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของความสามารถด้านการเรียน เมื่อจำแนกตาม ระดับการศึกษา.....	69
12	แสดงการเปรียบเทียบความสามารถด้านการเรียนของความสามารถด้านกาเรียน เมื่อจำแนกตามระดับการศึกษา.....	70
13	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับของความสามารถด้านการเรียน เมื่อจำแนกตามลักษณะการพักอาศัย.....	71
14	แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของความสามารถด้านการเรียน เมื่อจำแนก ตามลักษณะการพักอาศัย.....	71
15	แสดงการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความ สามารถในการทำงานเป็นทีม การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว การเข้า ถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน และความสามารถด้านการเรียน.....	72

16	แสดงการวิเคราะห์ตัวแปร ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสามารถ ในการทำงานเป็นทีม การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว การเข้า ถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน ที่มีผลต่อความสามารถด้านการเรียน โดยวิธีการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำ เข้าสมการ (Stepwise Multiple Regression Analysis)73
----	--

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ทรัพยากรมนุษย์เป็นปัจจัยสำคัญที่นำไปสู่การพัฒนาประเทศให้มั่นคงและยั่งยืน ดังนั้น การจัดทำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 10 ซึ่งเป็นแผนปฏิรูปความคิดและคุณค่าใหม่ของสังคมไทย จึงเน้นให้ คนเป็นศูนย์กลางหรือจุดมุ่งหมายหลักของการพัฒนา โดยมุ่งให้ทุกคนมีการพัฒนาอย่างเต็มศักยภาพ และมีโอกาสที่จะมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศทุกๆด้านอย่างเต็มที่ ดังนั้นยุทธศาสตร์การพัฒนาคณะและสังคมจึงให้ความสำคัญลำดับสูงกับการพัฒนาคุณภาพคน เนื่องจาก “คน” เป็นเป้าหมายสุดท้ายที่จะได้รับผลประโยชน์และผลกระทบจากการพัฒนา ขณะเดียวกัน เป็นผู้ขับเคลื่อนการพัฒนาเพื่อไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ จึงจำเป็นต้องพัฒนาคุณภาพคนในทุกมิติอย่างสมดุล ทั้งจิตใจ ร่างกาย ความรู้และทักษะความสามารถ เพื่อเพียบพร้อมด้านความรู้ ซึ่งจะนำไปสู่การคิดวิเคราะห์อย่างมีเหตุผล การศึกษานับเป็นรากฐานที่สำคัญที่สุดประการหนึ่งในการสร้างสรรค์ความเจริญก้าวหน้า และแก้ไขปัญหามากมายในสังคมได้ เนื่องจากการศึกษาเป็นกระบวนการที่ช่วยให้คนได้พัฒนาตนเองในด้านต่างๆ ตลอดช่วงชีวิตตั้งแต่การวางรากฐานพัฒนาการของชีวิตตั้งแต่แรกเกิด การพัฒนาศักยภาพและความสามารถด้านต่างๆที่ใช้ดำรงชีพและอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2550 : 5)

ปัจจุบันสังคมมีการเปลี่ยนแปลงค่อนข้างรวดเร็วมาก ความเจริญทางด้านวิทยาการเทคโนโลยี การเติบโตทางเศรษฐกิจ การขยายตัวของสังคมเมือง สภาพสิ่งแวดล้อมที่เลวร้ายลง ความเร่งรีบของการดำเนินชีวิต การเปลี่ยนแปลงต่างๆเหล่านี้ก่อให้เกิดปัญหาด้านจิตใจ อารมณ์ ทำให้เกิดความเครียดและความกดดันอยู่ตลอดเวลา บุคคลที่จะสามารถดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุขในสังคมแบบนี้และก่อให้เกิดประโยชน์สุขแก่สังคม พัฒนาสังคม จำต้องอาศัยสติปัญญาและการมีข้อมูลที่เพียงพอสำหรับการตัดสินใจ ต้องอาศัยความรู้ ความสามารถที่จะทำให้บุคคลสามารถช่วยเหลือตนเองได้ (วิชัย ต้นศิริ 2544: 19) การศึกษาเท่านั้นที่จะเป็นกระบวนการปรับเปลี่ยนให้เกิดความเข้าใจยอมรับหรือการปฏิเสธ ตลอดจนการมีความรู้ความสามารถในด้านต่างๆ การให้การศึกษาที่มีคุณภาพแก่ประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศจึงเป็นภารกิจที่สำคัญอย่างยิ่ง

สถาบันการศึกษาเป็นแหล่งที่นักศึกษาได้ประสบการณ์ต่างๆ ในชีวิตมากมาย มหาวิทยาลัยเป็นสถาบันการศึกษาระดับสูง มีหน้าที่ 4 ประการ ได้แก่ การผลิตบัณฑิต หรือการสอน การวิจัย

การบริหารทางวิชาการแก่สังคม และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม แต่ในทางปฏิบัติการผลิตบัณฑิตมีบทบาทชัดเจนและเป็นบทบาทที่สำคัญที่สุด(สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ2550:4) การผลิตบัณฑิตหรือการสอน คือ การถ่ายทอดให้นักศึกษามีความรู้ ความสามารถในการเรียนเพื่อที่สำเร็จการศึกษา ออกมาทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ เป็นคนมีคุณค่า ช่วยพัฒนาสังคม ซึ่งผู้ที่เข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา คือ นักเรียนที่สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย อันเป็นการศึกษาระดับสุดท้ายที่อยู่ในความควบคุม และนักศึกษามีช่วงอายุอยู่ในช่วงของวัยรุ่น วัยรุ่นถือเป็นวัยที่มีปัญหาเกิดขึ้นมากมาย ทั้งนี้เนื่องจากปัจจัยหลายๆประการ ที่เป็นสาเหตุ โดยเฉพาะปัจจัยภายในตัวของวัยรุ่นเอง ดังที่ อัมพร โอตระกูล (2536, อ้างถึงใน มุกซ์ดา ผดุงงาม 2547 :2) กล่าวไว้ว่า วัยรุ่นมีการเปลี่ยนแปลงมากมายทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม ด้วยเหตุจากการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในช่วงวัยรุ่นนี้ จึงนับเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ ระหว่างความเป็นเด็กต่อเนื่องไปถึงความเป็นผู้ใหญ่ นักวิชาการส่วนใหญ่ เรียกวัยนี้ว่า “วัยวิกฤต” หรือวัยแห่งมรสุมและความเครียด (Storm and Stress) เพราะวัยรุ่นจะมีอารมณ์และความเครียดสูงจากภาวะการเปลี่ยนแปลงของร่างกายและต่อมต่างๆที่กำลังเจริญเติบโต อารมณ์จึงมักรุนแรงไม่คงที่ สอดคล้องกับที่ ศรีเรือน แก้วกังวาล (2540 : 336) ได้กล่าวไว้ว่า วัยรุ่นโดยทั่วไปมักต้องเผชิญปัญหาเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงอารมณ์อย่างรวดเร็วของตนเอง อารมณ์ที่เกิดกับวัยรุ่นมีทุกประเภท และมักมีความรุนแรง มีการควบคุมอารมณ์ไม่สู้ดี บางครั้งพลุ่งพล่าน บางครั้งเก็บกด บางครั้งมั่นใจสูง บางครั้งไม่แน่ใจ บางครั้งคือร้อนแสบแต่ใจ แต่บางครั้งก็ยอมอะไรง่าย ๆ ซึ่งอารมณ์เหล่านี้ไม่ได้เกิดกับวัยรุ่นทุกคนในระดับความรุนแรงที่เท่ากัน และหากวัยรุ่นปรับตัวได้ดี ก็จะไม่มีปัญหาในการดำเนินชีวิต

นอกจากนี้ยังพบปัจจัยเสี่ยงที่ก่อให้เกิดปัญหาในความสามารถด้านการเรียนกับนักศึกษาไทยส่วนใหญ่ ได้แก่ ปัจจัยภายในของนักศึกษา ที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ ทำให้เกิดผลกระทบต่อความสามารถด้านการเรียน เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงทางด้านจิตใจและอารมณ์ของนักศึกษา จะทำให้นักศึกษาขาดสมาธิ ไม่มีความอดทน ขาดความรับผิดชอบ และยังตัดใจจากสิ่งเข้าชวนใจต่างๆ รอบตัวไม่ได้ ซึ่งเกิดจากปัจจัยภายในตัวเองของนักศึกษา กระบวนการศึกษาเป็นกระบวนการที่สลับซับซ้อน เพราะจะต้องเกี่ยวข้องโดยตรงระหว่างผู้สอนกับนักศึกษา โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะส่งเสริมให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้ เพื่อที่จะเป็นบุคคลที่มีความสามารถในการดำรงชีวิต และเพื่อให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง การที่จะทำให้

นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มิได้ขึ้นอยู่กับความสามารถหรือสติปัญญาของนักศึกษาเพียงอย่างเดียว จะต้องอาศัยองค์ประกอบอื่นๆด้วย เช่น นิสัยและทัศนคติในการเรียน ความสนใจ วุฒิภาวะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งแรงจูงใจของตัวนักศึกษาเป็นสิ่งสำคัญ เพราะการที่นักศึกษารู้สิ่งใดจะต้องอาศัยแรงจูงใจเป็นพื้นฐานในการเรียนเสมอ (น้อมฤดี จงพยุหะ 2536 : 16)

แรงจูงใจที่มีความสำคัญต่อพฤติกรรมกรเรียน และความสำเร็จของนักศึกษามาที่สุดคือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ซึ่งหมายถึงลักษณะของบุคคลที่แสดงความสามารถที่จะทำสิ่งใดให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี เพื่อให้ถึงมาตรฐานตามที่ตั้งใจ และพยายามที่จะเอาชนะอุปสรรคต่างๆได้โดยไม่ย่อท้อ มีความทะเยอทะยาน กระตือรือร้น มานะพยายาม มีการวางแผนในการทำงาน และมีลักษณะของการพึ่งตนเอง (ดาระณี พัฒนศักดิ์ภิญโญ 2533 : 2) ซึ่งสอดคล้องกับแมคเคลแลนด์ (McClelland 1967 : 207, อ้างถึงใน มรกต ศรียาสวิน 2545 : 34) กล่าวว่า ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง คือ ผู้ที่มีความรับผิดชอบต่อตนเอง มีความกล้าเสี่ยงอย่างเหมาะสม มีความกระตือรือร้น มีความพยายามที่จะทำงานให้สำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้ ดังที่บรูเนอร์ (Bruner 1961: 195) กล่าวว่า กิจกรรมทางการเรียนจะประสบผลสำเร็จได้มากน้อยเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแต่ละบุคคลที่เป็นปัจจัยสำคัญ ดังผลงานวิจัยของสุวิมล เค้นสุนทร (2535 : 90 , อ้างถึงใน ปรียาภรณ์ เพ็ญสุขใจ 2542 :2) ที่ศึกษาตัวแปรทางจิตวิทยาที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ปีการศึกษา 2534 ในกรุงเทพฯ พบว่า นักเรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนนั้นถ้าเป็นผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง คือ มีความมุ่งมั่นที่จะทำงานหรือเรียนให้ดีกว่าผู้อื่น มีความทะเยอทะยาน จะมีโอกาสประสบความสำเร็จมากกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ซึ่งแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นแรงผลักดันอย่างหนึ่ง ที่ทำให้นักศึกษาสามารถเรียนได้จนสำเร็จ

ปัจจัยภายในตัวของนักศึกษาที่มีความสำคัญอีกปัจจัยหนึ่งก็คือ ความสามารถในการทำงานเป็นทีมของนักศึกษา นักศึกษาจะต้องรู้จักการใช้ชีวิตร่วมกันกับผู้อื่น เพราะการเรียนในระดับอุดมศึกษาจะต้องช่วยเหลือตัวเองมากกว่าระดับอื่น นักศึกษาจะต้องรู้จักการทำงานร่วมกันกับผู้อื่น ต้องรู้จักการทำงานกลุ่ม การช่วยเหลือซึ่งกันและกันซึ่งจะเป็นส่วนหนึ่งของการที่จะนำไปสู่การสำเร็จการศึกษาต่อไป

นอกจากปัจจัยภายในตัวของนักศึกษา ที่มีผลต่อความสามารถทางการเรียนแล้วยังมีปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อความสามารถทางการเรียนของนักศึกษาอีกด้วยเช่นกัน ซึ่งได้แก่ ปัจจัยภายในครอบครัวคือการได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว การจัดหาอุปกรณ์ทางการเรียน เครื่องแต่งกาย การให้ความรักความสนใจ ให้คำปรึกษาและชี้แนะจากผู้ปกครอง ซึ่งเป็นปัจจัยหนึ่งที่น่าจะส่งเสริมให้นักศึกษาเกิดความสามารถด้านการเรียนเพิ่มขึ้นด้วย ทั้งนี้

สอดคล้องกับความคิดเห็นของ ทอย (Thoits 1982 : 14, อ้างถึงใน เสาวภา วิจิตวาที 2534 : 53-54) กล่าวว่า แรงสนับสนุนทางสังคมของบุคคลเกิดจากการติดต่อสัมพันธ์กัน และได้แบ่งประเภทการสนับสนุนทางสังคมตามลักษณะของความจำเป็นไว้ 2 ประเภท คือ การช่วยเหลือด้านอารมณ์ ได้แก่ การได้รับความรัก ความสนิทสนมใกล้ชิด การดูแลเอาใจใส่ และการช่วยเหลือด้านสื่อและสิ่งของ ได้แก่ การได้รับคำแนะนำ ตลอดจนการได้รับความช่วยเหลือด้านเงินทองและสิ่งของ การที่นักศึกษาได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัวจะทำให้นักศึกษาใช้ชีวิตในการเรียนอย่างมีความสุขและสามารถประสบความสำเร็จในการเรียนเช่นกัน

ปัจจัยภายนอกตัวของนักศึกษาที่มีความสำคัญอีกปัจจัยหนึ่งก็คือ ปัจจัยภายในมหาวิทยาลัย ได้แก่ อุปกรณ์ทางการเรียน การสอน สิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียนต่างๆ ที่ทางมหาวิทยาลัยจัดไว้ให้เพื่อให้นักศึกษาได้ใช้บริการ นักศึกษาจะต้องรู้จักการใช้สิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียนที่ทางมหาวิทยาลัยจัดไว้ให้ เพื่อได้รับประโยชน์ทางการเรียนให้มากที่สุด

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์เป็นสถาบันการศึกษาในระดับท้องถิ่น ส่งเสริมให้บุคคลพัฒนาถึงความรู้ ความสามารถ ความเจริญงอกงามทั้งทางด้านร่างกาย และจิตใจ มีความเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบต่อตนเองและต่อสังคม รวมทั้งการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย ซึ่งทางมหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ จะสอดคล้องเข้าไปในรูปแบบของการเรียนการสอนและกิจกรรมนักศึกษา แต่มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ก็ยังประสบปัญหา มีนักศึกษาพ้นสภาพจากการเป็นนักศึกษา ในแต่ละปีการศึกษาอยู่จำนวนมาก ดังข้อมูลจากฝ่ายทะเบียนและประมวลผล สำนักงานส่งเสริมวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ พบว่า นักศึกษาพ้นสภาพจากการเป็นนักศึกษา ปีการศึกษา 2546 จำนวน 74 คน ปีการศึกษา 2547 จำนวน 41 คน ปีการศึกษา 2548 จำนวน 59 คน และปีการศึกษา 2549 จำนวน 63 คน(ฝ่ายทะเบียนและประมวลผล สำนักงานส่งเสริมวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ 2550) ซึ่งสาเหตุของการที่ให้นักศึกษาพ้นสภาพจากการเป็นนักศึกษามาจากการที่ นักศึกษาไม่มาเรียน สอบตก เกเรเฉื่อยไม่ถึงเกณฑ์ การลาออกกลางคัน หรือแม้กระทั่งการไม่มาลงทะเบียนเรียน ทำให้นักศึกษาต้องพ้นสภาพจากการเป็นนักศึกษาและไม่สามารถที่จะเรียนจนสำเร็จการศึกษาได้ และปัญหาเหล่านี้เป็นปัญหาที่สอดคล้องกับงานวิจัยของกรอนลันด์ (Gronlund 1959 : 176, อ้างถึงใน ธาดา ปุณศรี 2533 : 15) ที่ศึกษาการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษาของนักศึกษาในมหาวิทยาลัย พบว่า นักศึกษามีปัญหาด้านการเรียนมากที่สุด ซึ่งจะทำให้เกิดความเครียดทางอารมณ์ และไม่มีความสุขในการเรียน ทำให้การเรียนไม่มีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ สมหวัง พิริยานุวัฒน์ (2533 : บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเกี่ยวกับสาเหตุการต้องออกจากมหาวิทยาลัยกลางคัน ของนิสิตจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร และมหาวิทยาลัยมหิดล

พบว่า สาเหตุการต้องออกกลางคันจากมหาวิทยาลัยคือ การแบ่งเวลาไม่เหมาะสม และไม่ตั้งใจเล่าเรียน ทำกิจกรรมนักศึกษามากเกินไป การปรับตัวเข้ากับการเรียนชั้นมหาวิทยาลัยไม่ดี ฐานะทางครอบครัวไม่ดี ทำให้ไม่สามารถที่จะเรียนต่อได้

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับ ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถด้านการเรียนของ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสามารถในการทำงานเป็นทีม การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน ซึ่งผลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ จะเป็นประโยชน์กับมหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ หรือหน่วยงานอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา เพื่อหาแนวทางป้องกันและจัดการกับปัญหาได้อย่างถูกต้องเหมาะสม อันเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมต่างๆต่อไป เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษามีความสามารถด้านการเรียนได้อย่างเหมาะสมต่อไป

ปัญหาของการวิจัย

1. ระดับของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสามารถในการทำงานเป็นทีม การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน และความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ อยู่ในระดับใด
2. นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ที่มีเพศ คณะวิชา ชั้นปีที่ศึกษา ค่าใช้จ่ายรายเดือน ลักษณะการพักอาศัย ที่ต่างกัน มีความสามารถด้านการเรียนแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร
3. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสามารถในการทำงานเป็นทีม การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน เป็นปัจจัยที่สามารถทำนายความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ได้หรือไม่ อย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสามารถในการทำงานเป็นทีม การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน และความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ คณะวิชา ชั้นปีที่ศึกษา ค่าใช้จ่ายรายเดือน และ ลักษณะการพักอาศัย

3. เพื่อศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสามารถในการทำงานเป็นทีม การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว และการเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์

สมมติฐานการวิจัย

1. นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ที่มีเพศต่างกัน มีความสามารถในการเรียนแตกต่างกัน
2. นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ที่มีคณะวิชาต่างกัน มีความสามารถในการเรียนแตกต่างกัน
3. นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ที่มีชั้นปีที่ศึกษาต่างกัน มีความสามารถในการเรียนแตกต่างกัน
4. นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ที่มีค่าใช้จ่ายรายเดือนต่างกัน มีความสามารถในการเรียนแตกต่างกัน
5. นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ที่มีลักษณะการพักอาศัยต่างกัน มีความสามารถในการเรียนแตกต่างกัน
6. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสามารถในการทำงานเป็นทีม การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน เป็นปัจจัยที่สามารถทำนายความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ประจำปีการศึกษา 2550 จำนวน 5,578 คน (ฝ่ายทะเบียนและวัดผล สำนักงานส่งเสริมวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ณ วันที่ 10 กันยายน 2550)

2. ขอบเขตด้านกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ประจำปีการศึกษา 2550 จำนวน 373 คน ได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling)

3. ขอบเขตด้านตัวแปร ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

3.1 ตัวแปรอิสระ

3.1.1 ข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่

3.1.1.1 เพศ แบ่งเป็น

เพศชาย

เพศหญิง

3.1.1.2 คณะวิชา แบ่งเป็น

คณะวิทยาศาสตร์

คณะวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

คณะวิชาวิทยาการจัดการ

คณะวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

คณะวิชาเทคโนโลยีอุตสาหกรรม

3.1.1.3 ชั้นปีที่ศึกษา แบ่งเป็น

ชั้นปีที่ 1

ชั้นปีที่ 2

ชั้นปีที่ 3

ชั้นปีที่ 4

3.1.1.4 ค่าใช้จ่ายรายเดือน แบ่งเป็น

พอใช้

ไม่พอใช้

3.1.1.5 ลักษณะการพักอาศัย แบ่งเป็น

อาศัยอยู่กับบิดามารดา

อาศัยอยู่กับญาติ

อยู่หอพักของมหาวิทยาลัย

อยู่หอพักเอกชน

3.1.2 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

3.1.3 ความสามารถในการทำงานเป็นทีม

3.1.4 การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว

3.1.5 การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ความสามารถในการเรียน หมายถึง ความสามารถด้านต่างๆของนักศึกษาที่นำมาใช้ในการเรียนเพื่อให้ประสบผลสำเร็จตามเป้าหมาย โดยแบ่งเป็น 4 ด้านได้แก่

1.1 ความสามารถในการอ่านหนังสือ หมายถึง ความสามารถของนักศึกษาในการอ่านหนังสือต่าง ๆ ทางการเรียนเช่น การอ่านหนังสือต่างประเทศ การอ่านหนังสือเรียนวิชาต่างๆ

1.2 ความสามารถในการคิด หมายถึง ความสามารถของนักศึกษาในการคิดเกี่ยวกับการเรียน เช่น การสรุปเนื้อหาการบรรยายจากอาจารย์ผู้สอน ความสามารถในการทำข้อสอบ

1.3 ความสามารถในการตั้งคำถาม หมายถึง ความสามารถของนักศึกษาเกี่ยวกับการตั้งคำถามด้านการเรียน เช่น การซักถามอาจารย์เมื่อไม่เข้าใจเนื้อหาทางการเรียน การฝึกฝนในการตั้งคำถามในการคิดคำนวณ

1.4 ความสามารถในการแก้ไขปัญหาทางการเรียน หมายถึง ความสามารถของนักศึกษาในการแก้ไขปัญหาทางการเรียน เช่น การทำความเข้าใจกับเนื้อหาทางการเรียน การหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุดและอินเทอร์เน็ต

2. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง คุณลักษณะของนักศึกษาที่มีความปรารถนาที่จะได้รับผลสำเร็จในการเรียน ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค พยายามหาวิธีการต่างๆเพื่อแก้ปัญหา เพื่อนำตนไปสู่ความสำเร็จ มุ่งมั่นที่จะทำได้ตามที่ตั้งความหวังไว้ โดยแบ่งเป็น 3 ด้าน ได้แก่

2.1 ด้านความกระตือรือร้นทางการเรียน หมายถึง การแสดงออกของนักศึกษาในลักษณะที่เต็มใจ เอาใจใส่ และตั้งใจจริงในการเรียน มีความขยันขันแข็งในการเรียน มีความอดทน ไม่ย่อท้อต่อปัญหาและอุปสรรค รับผิดชอบที่ได้รับมอบหมายโดยทันทีและมุ่งมั่นที่จะทำงานให้สำเร็จในเวลาที่กำหนด

2.2 ด้านการวางแผนการเรียน การแสดงออกของลักษณะนิสัยของนักศึกษาที่มีแบบแผนในการเรียน มีความรอบคอบ ปฏิบัติภารกิจการเรียนอย่างเป็นระบบและมีจุดหมายในการเรียน

2.3 ด้านความรับผิดชอบในการเรียน หมายถึง ลักษณะนิสัยของนักศึกษาที่แสดงออกถึงการรับผิดชอบในงานของตน ปฏิบัติตามเงื่อนไขต่างๆในชั้นเรียน และ พยายามปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้นเสมอ

3. ความสามารถในการทำงานเป็นทีม หมายถึง ความสามารถของนักศึกษาที่จะทำงานร่วมกันกับเพื่อนๆได้ดี มีการประสานความรู้ความคิด เพื่อทำงานที่เกี่ยวข้องให้ประสบความสำเร็จ

4. การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว หมายถึง การที่นักศึกษาได้รับการช่วยเหลือด้านการเรียนจากบิดามารดาหรือผู้ปกครอง โดยแบ่งเป็น 2 ด้าน ได้แก่

4.1 การสนับสนุนทางด้านวัตถุ ได้แก่ การจัดหาอุปกรณ์การเรียน เครื่องแต่งกาย ความจำเป็นทางการเรียนของนักศึกษา และค่าใช้จ่ายต่างๆ ให้แก่นักศึกษา

4.2 การสนับสนุนทางด้านจิตใจ ได้แก่ การให้ความสนใจ ความเอาใจใส่ ให้คำปรึกษาและชี้แนะให้กับนักศึกษา

5. การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน หมายถึง การใช้บริการสิ่งอำนวยความสะดวกทางการศึกษาที่ทางมหาวิทยาลัยจัดให้บริการเพื่อส่งเสริมในการเรียนการสอนเพื่อให้ประสบผลสำเร็จทางการเรียน ได้แก่ การใช้บริการด้านสื่อและอุปกรณ์การเรียน การใช้บริการอาคารเรียน การใช้บริการห้องสมุดของนักศึกษา

6. นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่กำลังศึกษาปีการศึกษา 2550 ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์

7. ค่าใช้จ่ายรายเดือน หมายถึง จำนวนเงินที่นักศึกษาได้รับเพื่อใช้จ่ายระหว่างเรียนในแต่ละเดือน ทั้งนี้ไม่รวมค่าลงทะเบียนวิชาเรียน

8. ลักษณะการพักอาศัย หมายถึง สภาพหรือสถานที่อยู่อาศัยของนักศึกษาในระหว่างที่ศึกษาเล่าเรียนที่มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ทำให้ทราบถึงระดับความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ แต่ละคณะวิชา แต่ละเพศ แต่ละชั้นปีที่ศึกษา แต่ละค่าใช้จ่ายรายเดือน และแต่ละลักษณะการพักอาศัย

2 . ทำให้นักศึกษา อาจารย์ และผู้บริหารหน่วยงาน ทราบถึงปัจจัยทางจิตวิทยา ได้แก่ แรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ ความสามารถในการทำงานเป็นทีม การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว และการเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน ปัจจัยใดมีอิทธิพลต่อความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษา เพื่อที่หน่วยงานสามารถนำผลการวิจัยไปใช้เป็นข้อมูลเพื่อวางแผนในการเสริมสร้างให้นักศึกษามีแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ ความสามารถในการทำงานเป็นทีม การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว และการเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน มากขึ้น ส่งผลให้นักศึกษามีระดับความสามารถด้านการเรียนที่สูงขึ้น ซึ่งจะส่งผลให้นักศึกษาดำเนินชีวิตอย่างมีประสิทธิภาพ และเรียนจนสำเร็จการศึกษา

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในงานวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาถึง ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถด้านการเรียนของ นักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ผู้วิจัยได้ทบทวน หลักการ แนวคิด ทฤษฎี จากหนังสือ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่างๆ เพื่อเป็นแนวทางในการวิจัยโดยนำเสนอสาระสำคัญ ตามลำดับ ดังนี้

ส่วนที่ 1 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถด้านการเรียน

- 1.1 ความหมายความสามารถด้านการเรียน
- 1.2 ลักษณะของนักเรียนที่มีความสามารถด้านการเรียนสูง
- 1.3 ลักษณะของนักเรียนที่มีความสามารถด้านการเรียนต่ำ
- 1.4 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถด้านการเรียน
- 1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรส่วนบุคคลกับความสามารถด้านการเรียน

ส่วนที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

- 2.1 ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
- 2.2 ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
- 2.3 ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง
- 2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความสามารถด้านการเรียน

ส่วนที่ 3 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการทำงานเป็นทีม

- 3.1 ความหมายของทีม
- 3.2 ความหมายของทีมงาน
- 3.3 ความหมายของการทำงานเป็นทีม
- 3.4 ความสำคัญของการทำงานเป็นทีม
- 3.5 องค์ประกอบของทีมงาน
- 3.6 หลักการทำงานเป็นทีม
- 3.7 ผลดีผลเสียของการทำงานเป็นทีม

3.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการทำงานเป็นทีมและความสามารถด้านการเรียน

ส่วนที่ 4 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว

4.1 ความหมายของแรงสนับสนุนทางสังคม

4.2 ประเภทของแรงสนับสนุนทางสังคม

4.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัวและความสามารถด้านการเรียน

ส่วนที่ 5 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน

5.1 สภาพแวดล้อมในสถาบันการศึกษา

5.2 อินเทอร์เน็ต

5.3 ห้องสมุด

5.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียนและความสามารถด้านการเรียน

ส่วนที่ 1 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถด้านการเรียน

1.1 ความหมายความสามารถด้านการเรียน

เดวิด แมคเคลแลนด์ (David McClelland 1973, อ้างถึงใน จิรประภา อัครบวร 2548:79) ได้ให้ความหมายของคำว่า ความสามารถ ซึ่งตรงกับภาษาอังกฤษว่า “Competency” หมายความว่า บุคลิกลักษณะที่ซ่อนอยู่ภายในปัจเจกบุคคล ซึ่งสามารถผลักดันให้ปัจเจกบุคคลนั้นสร้างผลงานที่ดีหรือตามเกณฑ์ที่กำหนดในส่วนที่ตนรับผิดชอบ

สก๊อต พาร์รี่ (Scott Parry, อ้างถึงใน จิรประภา อัครบวร 2548: 79) ได้ให้ความหมายของคำว่า ความสามารถ หมายถึง กลุ่มของ ความรู้ ทักษะ และพฤติกรรม ที่ส่งผลต่อการปฏิบัติงานของบุคคลในหน้าที่ต่างๆ

เพียงจิต บุญโต (2547:13) กล่าวว่า ความสามารถ หมายถึง คุณลักษณะเชิงพฤติกรรมที่เป็นผลมาจากความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะอื่นๆ ที่ทำให้บุคคลปฏิบัติงานได้โดดเด่นกว่าคนอื่น

จากคำจำกัดความของความสามารถข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า ความสามารถ หมายถึง ศักยภาพของบุคคลที่ประกอบไปด้วย ความรู้ การกระทำ พฤติกรรมที่แสดงถึงการปฏิบัติงานให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายของงานนั้นๆ

1.2 ลักษณะของนักเรียนที่มีระดับความสามารถด้านการเรียนสูง

วิทตี้ (Witty 1983 , อ้างถึงใน สุชา จันทรเฒ 2535 : 11) ได้ให้คำอธิบายถึงลักษณะของผู้เรียนที่มีระดับความสามารถด้านการเรียนสูง ดังนี้

1. มีความสามารถในการใช้คำพูดต่างๆ ได้มากและถูกต้องแม้มีอายุน้อย
2. มีความสามารถเล่าเรื่องโดยคิดขึ้นเอง
3. สามารถจดจำสิ่งที่พบเห็นได้
4. ชอบอ่านหนังสือและสนใจหนังสือเป็นพิเศษ
5. มีความสนใจนาฬิกาและปฏิทินมากกว่าเด็กอื่น
6. มีความสนใจนานกว่าเด็กอื่น
7. แสดงความสามารถพิเศษออกมาตั้งแต่เล็ก เช่น ศิลปะ ดนตรี กีฬา พัฒนาการด้านการอ่านเร็วกว่าเด็กทั่วไป

สุชา จันทรเฒ (2535 : 24) ได้อธิบายถึงลักษณะของผู้ที่มีความสามารถด้านการเรียนสูง ดังนี้

1. มีความสามารถในการรับรู้และเรียนรู้ได้รวดเร็ว
2. มีความสามารถในการแก้ปัญหาได้ดีและมีความละเอียดรอบคอบในการแก้ปัญหา
3. มีสมาธิ สามารถจดจำสิ่งต่างๆ ได้แม่นยำ
4. มีความอยากรู้อยากเห็น ช่างซักถาม
5. มีความเชื่อมั่นในตนเอง

มอลลิส และฮีนแมน (Mallis and Heineman , อ้างถึงในเพ็ญศรี ชินตาปัญญากุล 2537 :25) ได้อธิบายลักษณะผู้ที่มีความสามารถด้านการเรียนสูงดังนี้

- 1 . มีความอยากรู้อยากเห็นอย่างแท้จริงและมีความเพียรพยายามที่จะแสวงหาคำตอบให้ได้
2. มีความสนใจอย่างกว้างขวาง มักจะทุ่มเททุกอย่างให้กับงานที่สนใจและมีช่วงสนใจยาวนานปกติ
3. มีความรู้ในสิ่งต่างๆ มากมาย ทั้งเนื้อหาวิชาการทั่วไปและงานอดิเรกอื่นๆ
4. มีความสามารถเชื่อมโยงในการจดข้อมูลต่างๆ อย่างถูกต้อง

5 . มีความสามารถคิดเชิงธรรมในระดับสูง สามารถแยกแยะ ให้เหตุผล จัดระบบและสรุปเรื่องราวต่างๆ ได้ถูกต้องและแม่นยำ

6. สามารถกำหนดรูปแบบสัญลักษณ์ มักสนใจ ตัวเลข ภาษา หรือศิลปะ คนตรี มักสนใจในการอ่านมากเป็นพิเศษ

7. มีความกระตือรือร้น และความสนใจต่างๆ

8. มีความคิดริเริ่มและแนวคิดใหม่ๆ

9. สามารถวางแผนการทำงานให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด และเป็นประโยชน์มากที่สุด

10. มีสมาธิในการทำงานที่ตนสนใจดีมาก รับผิดชอบต่องานที่ตนเลือกและสามารถเข้าใจ เรียนรู้สิ่งต่างๆอย่างรวดเร็วด้วยตนเอง

จากลักษณะของนักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนสูง พอจะสรุปได้ว่านักเรียนเหล่านี้ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ จดจำข้อมูลได้ดี มีความคิดเป็นนามธรรม เป็นนักอ่าน ช่างสังเกตและซักถาม

1.3 ลักษณะของนักเรียนที่มีความสามารถด้านการเรียนต่ำ

วิทตี้ (Witty 1983 , อ้างถึงใน สุชา จันทร์เอม 2535 : 11) ได้ให้คำอธิบายถึงลักษณะของผู้เรียนที่มีระดับความสามารถด้านการเรียนต่ำ ดังนี้

1. รับรู้ว่าตนเองเป็นบุคคลไม่มีคุณค่า

2. มีแรงจูงใจต่ำ

3. ไม่ชอบมาโรงเรียน

4. ไม่ชอบเป็นผู้นำ

5. ไม่มีการวางแผนอนาคต

6. มีนิสัยทางการเรียนที่ไม่ดี

7. มีความสนใจแคบ

8. ขาดความสามารถในการปรับตัว

สุชา จันทร์เอม (2535 : 24) กล่าวถึงผู้เรียนที่มีระดับความสามารถด้านการเรียนต่ำมีลักษณะ ดังนี้

1. มีความสามารถในการรับรู้ต่ำ

2. มักถูกชักจูงได้ง่าย ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง

3. เข้าใจสิ่งที่เป็นนามธรรมได้ยาก

4. มีช่วงเวลาความสนใจน้อย สมาธิสั้น ขาดแรงจูงใจ

สุรางค์ โคว์ตระกูล (2533 : 97) กล่าวถึงพฤติกรรมของเด็กที่มีระดับความสามารถด้านการเรียนต่ำ มีดังนี้

1. เมื่อเผชิญกับปัญหา เด็กที่เรียนต่ำมักเกิดความท้อถอยหรือคับข้องใจ
2. เด็กที่เรียนต่ำมักจะขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ขาดความนับถือตนเอง
3. มีความจำระยะสั้น
4. มีความสนใจสั้น
5. ไม่สามารถที่จะสำรวจความคิดและพฤติกรรมได้นาน

สรุป ลักษณะ ของเด็กที่มีระดับความสามารถด้านการเรียนต่ำ ก็คือ มีความสนใจน้อย รับรู้ได้ช้า ช่วงความจำสั้น เข้าใจนามธรรมได้ยาก แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ มักท้อถอยเมื่อเจอปัญหา ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง

1.4 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถด้านการเรียน

การที่บุคคลจะเรียนได้ดีมากน้อยเพียงใดนั้น จะต้องขึ้นอยู่กับปัจจัยที่สำคัญหลายประการและปัจจัยที่เป็นองค์ประกอบของการเรียนประกอบด้วย (อารี พันธุ์ณี 2534 , อ้างถึงในสุรางค์ โคว์ตระกูล 2533 : 105)

1. สมอองและระบบประสาท เป็นองค์ประกอบแรกที่มีความสำคัญต่อการเรียน มากที่สุด หากสมอองและระบบประสาทมีความผิดปกติ ก็จะมีผลต่อการเรียนเช่นกัน
2. ระดับสติปัญญาและความสามารถของแต่ละบุคคล บุคคลใดก็ตามที่มีระดับสติปัญญาสูง มักจะมีความสามารถในการเรียนสิ่งต่างๆ ได้อย่างรวดเร็ว และมีประสิทธิภาพมากกว่าบุคคลที่มีระดับสติปัญญาต่ำ
3. การจำการลืม การจำจะมีส่วนช่วยให้การเรียนประสบผลสำเร็จได้อย่างรวดเร็วและเรียนได้ดี ส่วนการลืมจะเป็นอุปสรรคอันสำคัญ เพราะจะทำให้การเรียนไม่ประสบผลสำเร็จ เป็นที่น่าสังเกตว่า ทั้งการจำและการลืม จะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเสมอๆ
4. แรงจูงใจในการเรียน นับว่าเป็นส่วนสำคัญต่อการเรียนอย่างมาก หากบุคคลนั้นไม่มีแรงจูงใจในการเรียนแล้ว จะทำให้บุคคลนั้นมีความสามารถด้านการเรียนต่ำ
5. ความเหนื่อยล้ากับการเรียน บุคคลใดที่เกิดความเหนื่อยล้าขึ้น ย่อมจะทำให้บุคคลนั้นไม่สามารถเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ
6. ความตั้งใจและความสนใจที่จะเรียน ในการเรียนใดๆ ก็ตาม ถ้าผู้เรียนขาดความตั้งใจ ขาดความสนใจที่จะเรียนแล้ว จะทำให้ผู้เรียนเรียนได้ไม่ดีเท่าที่ควร ฉะนั้น การที่ผู้เรียนจะ

เรียนสิ่งใดให้ได้ผลดี จึงควรเริ่มจากความตั้งใจ และความสนใจ ซึ่งลักษณะของความสนใจที่จะเรียนนั้น มีลักษณะดังนี้

6.1 ความสนใจที่เป็นผลต่อเนื่องมาจากความสำเร็จ เช่น การประสบผลสำเร็จในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ย่อมทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจ และมีความสนใจในงานนั้นมากขึ้น ในที่สุดผู้เรียนย่อมทำสิ่งนั้นๆ ด้วยความตั้งใจ

6.2 ความสนใจที่มีผลต่อเนื่องมาจากความต้องการ เช่น ถ้าบุคคลสนใจในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง จะทำให้ผู้นั้นสนใจสิ่งนั้น และมีผลทำให้บุคคลมีความตั้งใจจริงที่จะกระทำสิ่งนั้น ๆ

6.3 ความสนใจที่เป็นผลเนื่องมาจากความสามารถของบุคคล หรือความสนใจที่เกิดจากพรสวรรค์ที่แต่ละบุคคลมีอยู่ ลักษณะเช่นนี้ ทำให้บุคคลมีความตั้งใจในการเรียนเป็นอย่างดี

7. สภาพการณ์ เป็นสิ่งหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการเรียน ถ้าผู้เรียนได้รับการเรียนตามสภาพการณ์ต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม ย่อมทำให้ผู้เรียน เรียนได้เร็วขึ้น เช่น การขับรด ถ้าบอกแต่วิธีการขับให้ผู้เรียนโดยไม่ให้ทดลองขับด้วยตนเอง ผลก็คือ ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถขับรดได้

สรุปได้ว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียน ได้แก่ สมรรถนะ และ ระบบประสาท ระดับสติปัญญา และความสามารถส่วนบุคคล การจำการลืม แรงจูงใจ ความเหนื่อยล้า ความตั้งใจ ความสนใจและสภาพการณ์ที่เหมาะสมกับการเรียนในเรื่องนั้นๆ

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าความสำเร็จในการเรียนของแต่ละบุคคล มาจากระดับสติปัญญา ความสนใจในการเรียน ความสามารถในด้านต่างๆ ซึ่งบุคคลแต่ละคนจะมีความสามารถแตกต่างกันออกไป ดังจะเห็นได้จากนักเรียนที่มีระดับความสามารถด้านการเรียนสูง คือเด็กที่มีความสามารถ มีสติปัญญา หรือมีความถนัดเฉพาะด้านใดด้านหนึ่งหรือหลายด้าน เช่น ด้านการอ่านหนังสือ ด้านการคิดและการแก้ปัญหา ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมุ่งศึกษาถึงความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ โดยให้คำจำกัดความของความสามารถด้านการเรียน หมายถึง ความสามารถด้านต่างๆ ของนักศึกษาที่นำมาใช้ในการเรียนเพื่อให้ประสบผลสำเร็จตามเป้าหมาย ได้แก่ ความสามารถในการอ่านหนังสือ ความสามารถทางการคิด ความสามารถการตั้งคำถาม และความสามารถในการแก้ไขปัญหาทางการเรียน

1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรส่วนบุคคลกับความสามารถด้านการเรียน

เนื่องจากงานวิจัยเรื่องความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษาระดับอุดมศึกษายังมีผู้ให้ความสนใจทำน้อยมาก ผู้วิจัยจึงขอเสนองานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถด้านการเรียนของนักเรียนในระดับอื่นและความสามารถของนักศึกษาในด้านอื่นๆมาอ้างอิง ซึ่งเป็นวัยและความสามารถที่ใกล้เคียงกัน

เพศกับความสามารถด้านการเรียน

จากการรวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับเพศกับความสามารถด้านการเรียน ไว้ดังนี้

โวเซนคราฟท์ (Wozencraft 1963 : 22 ,อ้างถึงใน สาริต บุญไชโย 2542 : 38) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการเรียนระหว่างเพศหญิงและเพศชาย ของนักเรียนระดับ 3 และ 6 พบว่านักเรียนหญิง ระดับ 3 ทำคะแนนสอบได้เท่ากับนักเรียนชาย และนักเรียนหญิงระดับ 6 ทำคะแนนเฉลี่ยวิชาคณิตศาสตร์และการคำนวณได้เท่ากับนักเรียนชาย

จารุณี เชิงเห็น (2534 : บทคัดย่อ, อ้างถึงใน สาริต บุญไชโย 2542 : 38) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการรับรู้ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยแยกกลุ่มที่สอนตามความสามารถกับไม่แยกกลุ่ม พบว่า กลุ่มที่สอนโดยแยกกลุ่มตามความสามารถมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการรับรู้สูงกว่าที่สอนโดยไม่แยกกลุ่มตามความสามารถ และนักเรียนหญิงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการรับรู้แตกต่างกันกับนักเรียนชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุรางค์ เนียมฉาย (2532 : 84, อ้างถึงใน สาริต บุญไชโย 2542 : 38) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ที่ได้รับการสอนโดยใช้หลักการเรียนเพื่อรอบรู้ตามระดับความสามารถของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่า นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนแตกต่างกัน เมื่อได้รับการสอนโดยใช้หลักการเรียนรู้ ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจวิชาคณิตศาสตร์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักเรียนหญิงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในการเรียนสูงกว่านักเรียนชาย

จากงานวิจัยข้างต้นจะเห็นได้ว่านักเรียนที่มีเพศต่างกันมีความสามารถที่แตกต่างกันและไม่แตกต่างกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำตัวแปร เพศ มาใช้ในการศึกษาความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษา โดยคาดว่านักศึกษาที่มีเพศต่างกันน่าจะมีความสามารถด้านการเรียนแตกต่างกัน เนื่องจาก นักศึกษาเพศชายและเพศหญิง มีความสนใจ มีความรับผิดชอบในการเรียน มีการคิดแก้ไขปัญหาที่เกี่ยวกับการเรียนที่แตกต่างกันออกไป จึงทำให้นักศึกษาเพศหญิงและเพศชายมีความสามารถด้านการเรียนที่แตกต่างกัน

คณะวิชากับความสามารถด้านการเรียน

ศศิภา ทองเกื้อ (2541 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสามารถในการรับรู้ของนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า นิสิตทันตแพทย์ คณะวิชาสังคมศาสตร์ และคณะวิชาพลศึกษา มีความสามารถในการเรียนรู้อย่างแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ทัศนภรณ์ สอดศรี (2531 : 76,อ้างถึงในศศิภา ทองเกื้อ 2541:34) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2 สาขาช่างอุตสาหกรรมและสาขาช่างโยธาที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนอ่านรูปแบบอเมริกา พบว่า นักศึกษาช่างอุตสาหกรรมและนักศึกษาช่างโยธามีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

จากงานวิจัยข้างต้นจะเห็นได้ว่านักเรียนที่มีคณะวิชาต่างกันมีความสามารถที่แตกต่างกันและไม่แตกต่างกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำตัวแปร คณะวิชา มาใช้ในการศึกษาความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษา โดยคาดว่านักศึกษาที่มีคณะวิชาต่างกันน่าจะสามารถด้านการเรียนแตกต่างกัน เนื่องจากนักศึกษาแต่ละคณะวิชามีความสามารถที่แตกต่างกันออกไป อีกทั้งยังมีเนื้อหาและหลักสูตรในการเรียนแตกต่างกันออกไปอีกด้วย

ชั้นปีที่ศึกษากับความสามารถด้านการเรียน

คอลลินซ์ (Colin 1976 : 98, อ้างถึงใน จักรินทร์ พริงทองฟู 2546 : 18) ได้ศึกษาปัญหาที่ประสบด้วยตนเองของนักศึกษาต่างประเทศที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษา 112 คน จาก 28 ประเทศ ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ศึกษาที่ 1,2,3 และ 4 มีปัญหาแตกต่างกันมาก แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เลิศพร ภาระสกุล (2536 : 32 , อ้างถึงใน จักรินทร์ พริงทองฟู 2546 : 18) ได้ศึกษาทัศนคติ ความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างชั้นปีที่ศึกษากับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ศึกษาที่ 1 ประสบความล้มเหลวในการศึกษามากกว่าชั้นปีที่ 2 และ 3

จากงานวิจัยข้างต้นจะเห็นได้ว่านักเรียนที่มีชั้นปีที่ศึกษาต่างกันมีความสามารถที่แตกต่างกันและไม่แตกต่างกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำตัวแปร ชั้นปีที่ศึกษา มาใช้ในการศึกษาความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษา โดยคาดว่านักศึกษาที่มีชั้นปีที่ศึกษาต่างกันน่าจะมีความสามารถด้านการเรียนแตกต่างกัน เนื่องจากนักศึกษาแต่ละชั้นปีที่ศึกษามีความสามารถแตกต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ด้านการเรียนของนักศึกษาด้วย นักศึกษาชั้นปีที่ศึกษาที่ 4 ย่อมมีความสามารถด้านการเรียนมากกว่านักศึกษาชั้นปีที่ศึกษาที่ 1 เพราะนักศึกษาชั้นปีที่ศึกษาที่ 4 ได้เรียนรู้สิ่งต่างๆมากมาย รู้วิธีคิดและการแก้ไขปัญหาด้วย

ค่าใช้จ่ายรายเดือนกับความสามารถด้านการเรียน

ปฏิมาพร เมฆสมุทร (2547 : 74) ได้ศึกษา ค่าใช้จ่ายทางการศึกษาส่วนบุคคล และปัญหาทางการเรียนของนักศึกษา สถาบันราชภัฏพระนครศรีอยุธยา พบว่า นักศึกษาที่มีรายได้ต่างกัน มีปัญหาทางการเรียนไม่แตกต่างกัน

สุพัตตรา แก้ววิจิต (2545 : 65 ,อ้างถึงในปฏิมาพร เมฆสมุทร 2547:32) ได้ศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม พบว่า นักศึกษาที่มีรายได้ต่างกัน มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

จากงานวิจัยข้างต้นจะเห็นได้ว่านักเรียนที่มีค่าใช้จ่ายต่างกันมีความสามารถที่ต่างกันและไม่แตกต่างกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำตัวแปรค่าใช้จ่ายมาใช้ในการศึกษาความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษา โดยคาดว่านักศึกษาที่มีค่าใช้จ่ายต่างกันั้น่าจะมีความสามารถด้านการเรียนแตกต่างกัน เนื่องจากการเรียนจะต้องอาศัยปัจจัยทางการเงินเพื่อที่จะใช้จ่ายซื้อวัสดุทางการเรียน หากนักศึกษามีค่าใช้จ่ายไม่เพียงพอแล้วจะมีผลกระทบต่อความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษาด้วยเช่นกัน

ลักษณะการพักอาศัยกับความสามารถด้านการเรียน

มนัส ทัพทวี (2547 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเรียนและการเข้าร่วมกิจกรรมทางการเรียนของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พบว่า นิสิตที่มีลักษณะที่พักอาศัยแตกต่างกันมีแรงจูงใจในการเรียนและการเข้าร่วมกิจกรรมทางการเรียนโดยรวมไม่แตกต่างกัน

กรกช ศิริ (2536 : บทคัดย่อ, อ้างถึงใน มนัส ทัพทวี 2547 : 27) ได้ทำการศึกษาปัญหาความต้องการของนิสิตเกี่ยวกับการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า นิสิตที่พักอาศัยต่างกัน มีปัญหาการเข้าร่วมกิจกรรม ด้านกีฬา ด้านบำเพ็ญประโยชน์ ด้านส่งเสริมวิชาการ แตกต่างกัน

จากงานวิจัยข้างต้นจะเห็นได้ว่านักเรียนที่มีลักษณะการพักอาศัยต่างกันมีความสามารถที่ต่างกันและไม่แตกต่างกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำตัวแปร ลักษณะการพักอาศัย มาใช้ในการศึกษาความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษา โดยคาดว่านักศึกษาที่มีลักษณะการพักอาศัยต่างกันน่าจะมีความสามารถด้านการเรียนแตกต่างกัน เนื่องจากลักษณะการพักอาศัยของนักศึกษามีหลายลักษณะ มีทั้งอาศัยอยู่กับบิดามารดา ผู้ปกครอง อยู่หอพักทั้งของมหาวิทยาลัยและเอกชน ซึ่งลักษณะการพักอาศัยของนักศึกษาจะมีผลต่อความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษาเช่นกัน

ส่วนที่ 2 แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

2.1 ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

เมอร์เรย์ (Murray 1985, อ้างถึงใน นิลุบล ฐัฐณ. 2539 : 45) เป็นคนแรกที่กล่าวถึงความต้องการผลสัมฤทธิ์ ว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความปรารถนาที่จะได้รับผลสำเร็จในกิจกรรมต่าง ๆ มีความต้องการที่จะเป็นผู้นำในการทำงานอย่างมีอิสระ

มีความเพียรพยายามที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค เพื่อให้บรรลุเป้าหมายสูงสุดที่ตั้งไว้ และพฤติกรรมของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ คือ การพยายามทำสิ่งที่ยากติดต่อกันเป็นระยะเวลานาน มีความมุ่งมั่น และรู้สึกสนุกกับกิจกรรมนั้น ๆ

สตราค์ โค้วตระกูล (2536:101) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์หมายถึง แรงจูงใจที่เป็นแรงขับให้บุคคลพยายามที่จะแสดงพฤติกรรม ให้ประสบความสำเร็จตามมาตรฐานที่เป็นเลิศที่ตนเองตั้งไว้

แมคเคลแลนด์ (McClelland 1953: 110 – 111, อ้างถึงใน กนิษฐา จิตวัฒนา 2542:7) และ วิชาดา เกิดพิทักษ์ (2539:15) ได้ให้ความหมายเหมือนกันว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความปรารถนาที่จะทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี และแข่งขันกับมาตรฐานอันดีเยี่ยม หรือทำให้ดีกว่าคนอื่นที่เกี่ยวข้องพยายามเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ มีความรู้สึกสบายใจ เมื่อประสบความสำเร็จ และมีความวิตกกังวลเมื่อทำไม่สำเร็จหรือประสบความสำเร็จล้มเหลว

ถวิล ธาราโกชน (2532:70) ได้กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากการคาดหวังของบุคคล ซึ่งอาจจะได้พบหรือมีประสบการณ์จากสิ่งใดสิ่งหนึ่งจนเป็นรอยประทับใจมาตั้งแต่ยังเล็ก ๆ แล้วเขาก็พยายามที่จะก้าวไปสู่ความสำเร็จอันนั้น โดยเขาจะตั้งเป็นมาตรฐานการกระทำของเขาเอาไว้ ถ้างานที่เขาคาดหวังได้เกิดผลสำเร็จกำลังใจก็จะเกิดขึ้นและจะคาดหวังความสำเร็จในครั้งต่อไป สูงยิ่งขึ้น แต่ถ้าไม่ประสบผลสำเร็จและเกิดขึ้นบ่อยครั้ง การตั้งความคาดหวังก็จะต่ำลงอาจกลายเป็นคนท้อถอย ไม่สู้ ไม่กล้าคิด และไม่กล้าหวังต่อสิ่งต่าง ๆ ในอนาคตต่อไป

จากความหมายดังกล่าว สรุปได้ว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความปรารถนาที่จะได้รับผลสำเร็จ และเกิดความเชี่ยวชาญในงานที่ยากซับซ้อน ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคมีความวิริยะอุตสาหะ ต้องการอิสระในการแสดงออก ชัยชนะในการแข่งขัน หรือดีเด่นกว่าผู้อื่น

2.2 ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเมอร์เรย์ (Murray)

เมอร์เรย์ (Murray 1938: 152 – 266, อ้างถึงใน มรกต ศรียาสนวิน. 2545 :15) นักจิตวิทยาชาวอเมริกัน ได้รวบรวมความต้องการทางจิตของมนุษย์ไว้ 28 ชนิด และในจำนวนนี้มีความต้องการเอาชนะและประสบผลสำเร็จ (Need for Achievement) รวมอยู่ด้วย เขาจึงเป็นบุคคลแรกที่ได้กล่าวถึงความต้องการผลสัมฤทธิ์ (n-Achievement) ว่าเป็นความต้องการทางจิตที่มีอยู่ในมนุษย์ทุกคน เพราะมนุษย์ต้องการเป็นผู้ที่มีความสามารถมีพลังจิต (Will Power) ที่จะเอาชนะอุปสรรค มุ่งมั่นที่จะกระทำในสิ่งที่ยากให้ประสบความสำเร็จ

ทฤษฎีแรงจูงใจของ แมคเคลแลนด์ (McClelland 1961: 36 – 62,อ้างถึงใน มรกต ศรียาสิน. 2545 :15) ได้เสนอแนวคิด 3 ประการ คือ

1. ความต้องการสัมฤทธิ์ผล (Need for Achievement) เป็นแรงขับเพื่อจะทำให้ปฏิบัติงานให้ประสบผลสำเร็จได้ดีที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับมาตรฐาน เป็นแรงขับเพื่อให้ได้มาซึ่งความสำเร็จ หรือเป็นแรงจูงใจที่พยายามทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้ดีกว่า มีประสิทธิภาพสูงกว่า และประสบผลสำเร็จตามความมุ่งหมาย

2. ความต้องการความรักและความผูกพัน (Need for Affiliation) เป็นความปรารถนาที่จะส่งเสริมและรักษาสัมพันธภาพอันอบอุ่น เพื่อความเป็นมิตรกับผู้อื่น

3. ความต้องการมีอำนาจ (Need for Power) เป็นความต้องการที่จะทำให้อื่นมีความประพฤติหรือพฤติกรรมตามที่ต้องการหรือต้องการที่จะมีอำนาจในการบังคับบัญชา และมีอิทธิพลเหนือผู้อื่น

2.3 ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง

จากทฤษฎีแรงจูงใจ ได้มีนักจิตวิทยาหลายท่าน ได้อธิบายถึงลักษณะบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ ซึ่งผู้รู้หลายท่านได้สรุปไว้ ดังนี้

แมคเคลแลนด์ (McClelland 1967: 207-256, อ้างถึงใน มรกต ศรียาสิน 2545 : 34) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงว่า

1. กล้าเสี่ยงอย่างเหมาะสม (Moderate Risk - Taking) บุคคลประเภทนี้จะมีการตัดสินใจที่เด็ดเดี่ยว ผู้ที่ต้องการสัมฤทธิ์สูง มักไม่พอใจที่จะกระทำแต่สิ่งง่ายๆ แต่จะเลือกงานที่ยากพอสมควร เพราะมีความมั่นใจในความสามารถของตนเอง การทำงานที่ยากให้สำเร็จจะนำความพอใจมาสู่ตน ไม่ชอบงานที่ต้องอาศัยโชคกลาง

2. ความกระตือรือร้น (Energetic) ชอบทำสิ่งแปลกใหม่ มีความมานะพากเพียรในสิ่งที่ท้าทายความสามารถของตน และจะทำให้ตนเกิดความรู้สึกว่าได้งานที่สำคัญ สำเร็จลุล่วงไปเท่านั้น ผู้ที่มีความต้องการสัมฤทธิ์สูงมักไม่ขยันในงานที่ต้องทำเป็นประจำ แต่จะขยันเฉพาะงานที่ต้องใช้สมองหรือเป็นงานที่ไม่ซ้ำแบบใคร หรือสามารถค้นหาวิธีการใหม่ๆ ที่จะแก้ปัญหาให้สำเร็จลุล่วงไป

3. รับผิดชอบต่อตนเอง (Individual Responsibility) มีความพยายามที่จะทำงานให้สำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้ เพื่อความพอใจของตนเอง มิใช่เพื่อหวังการได้รับคำยกย่องจากผู้อื่น ชอบมีอิสระในการคิดและการกระทำ และเรียนรู้ที่จะเผชิญกับข้อเท็จจริงอย่างตรงไปตรงมา

4. ต้องการเรียนรู้จากผลการตัดสินใจของตนเอง (Knowledge of Results Decision) เป็นบุคคลที่ต้องการเรียนรู้โดยเร็วที่สุดว่าการกระทำของตนได้ผลอย่างไร ถึงจะกระทำไม่ได้ก็ต้องการทราบผลโดยทันทีเช่นกัน เพื่อหาทางปรับปรุงการกระทำให้บรรลุเป้าหมายในครั้งต่อไป

5. มีการคาดการณ์ล่วงหน้า (Anticipation of Future Possibilities) เป็นผู้ที่ทำงานโดยมีการวางแผนโครงการระยะยาว เล็งการณ์ไกล ทำให้สามารถล่วงหน้าได้ว่าการทำงานแต่ละครั้งจะมีโอกาสประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใด ก่อให้เกิดผลดีและผลเสียอย่างไร เมื่อเกิดอุปสรรคจะแก้ไขอย่างไร

6. มีทักษะในการจัดระบบงาน (Organizational Skills) คือ จัดระบบงานอย่างมีจุดหมาย รู้ว่างานชนิดใดควรทำก่อนหลัง งานใดเอื้อประโยชน์ต่องานชนิดอื่น และในการเลือกผู้ร่วมงาน มักจะเลือกบุคคลที่มีความสามารถในงานนั้นๆ มากกว่าที่จะเลือกผู้ร่วมงานตามคุณสมบัติอย่างอื่น

เฮอร์แมน (Herman 1970:354-355) ได้สร้างแบบสอบถามมีข้อความให้เลือกโดยคำถามทั้งหมดครอบคลุมคุณลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ซึ่งสรุปไว้ 10 ประการ คือ

1. มีความทะเยอทะยาน (Aspiration level) ในระดับที่เกินความสามารถของตนที่จะทำงานให้สำเร็จ

2. เลือกงานที่มีโอกาสทำสำเร็จ ถึงแม้ว่าผลจากการกระทำนั้นจะขึ้นอยู่กับโอกาส (Risk-taking behavior)

3. มีความพยายามเพื่อเลื่อนขั้นทางสังคม (Upward mobility)

4. มีความพยายามในการทำงานที่ยากได้เป็นเวลานาน (Persistence)

5. เมื่อถูกขัดขวางขณะกำลังพยายามทำงานอย่างหนึ่งให้สำเร็จก็ไม่ย่อท้อ พยายามทำต่อไปให้สำเร็จ (Task tension)

6. มีความรู้สึกว่าเป็นสิ่งที่ไม่หยุดนิ่ง และสิ่งต่างๆจะผ่านพ้นไปอย่างรวดเร็ว จึงควรรีบทำสิ่งต่างๆ ให้ทันกับเวลา (Time perception)

7. กำเนิดถึงเหตุการณ์ในอนาคต (Time perspective)

8. การเลือกเพื่อนร่วมงาน การทำโดยพิจารณาความสามารถของบุคคลเป็นสำคัญ (Partner choice)

9. ต้องการให้ตนเป็นที่รู้จักแก่ผู้อื่น โดยพยายามทำงานของตนให้ดีขึ้น (Recognition behavior)

10. เป็นบุคคลที่ทำงานดี (Achievement behavior)

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2534 :9) ได้สรุปลักษณะผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงไว้ 7 ประการ คือ

1. ให้ความสำคัญในการปฏิบัติงาน ตลอดจนชอบสภาพการณ์ที่ใช้ความสามารถอย่างเต็มที่ เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จอย่างเป็นเลิศ
2. ชอบพึ่งพาตนเองตลอดจนชอบสภาพการณ์ซึ่งควบคุมตนเองได้โดยไม่ขึ้นอยู่กับบุคคลอื่น หรือคิดว่าโชคช่วย
3. เลือกทำงานอย่างมีเป้าหมายและเป็นเป้าหมายที่ชัดเจน ทำทนายมีความกล้าเสี่ยง มีเหตุผลเหมาะสม และเหมาะสมกับความสามารถของตน
4. มีความทะเยอทะยาน มีความคาดหวังความสำเร็จในสิ่งที่ทำและมีความอดทนต่อความยากลำบาก ตลอดจนความรอคอยอันยาวนาน เพื่อให้สิ่งต่าง ๆ ดีขึ้น
5. ทำงานอย่างมีเหตุผลและเห็นคุณค่าของเวลา
6. ชอบที่จะรับข้อมูลย้อนกลับทันที เพื่อที่รับรู้ถึงผลของการปฏิบัติงานและความก้าวหน้าของตน
7. ปรับปรุงตนเองให้ดียิ่งขึ้น

สจิต วรษ์สวรรค์ (2540 : 25) สรุปลักษณะเด่นของผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงไว้ว่า

1. ผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง เมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่มีการแข่งขันหรือทดสอบจะสามารถทำงาน และยังเกิดผลสัมฤทธิ์ในการทำงานสูง ส่วนผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำจะบังเกิดผลสัมฤทธิ์ในการทำงานต่ำ แต่มีความกังวลใจสูง
2. ผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะเชื่อมั่นในตนเอง และตรงกับความเป็นจริง แต่ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ มักกังวลใจเสมอว่าตนจะพ่ายแพ้ ไม่ประสบความสำเร็จ
3. ประเทศที่มีความเจริญทางเศรษฐกิจสูงประเทศนั้นจะมีหลักฐานแสดงถึงประชาชนในประเทศที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง

ชุตกร ธนาวัฒน์กร (2543 : 49) กล่าวถึงลักษณะผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงที่กล่าวมาข้างต้น มากำหนดเป็นลักษณะผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ดังนี้

1. ทำงานอย่างมีระบบแบบแผน สามารถทำงานให้บรรลุตามแผน
2. มีความกล้าคิด กล้าทำ กล้าตัดสินใจ
3. มีความทะเยอทะยานที่จะปรับปรุงตนเองให้ดีเสมอ
4. มีความกระตือรือร้นที่จะทำงานให้บรรลุผลสำเร็จ
5. มีความรับผิดชอบต่อตนเอง และงานที่ตนเองรับผิดชอบ
6. มีความกล้าเสี่ยงทำงานที่ยากและท้าทายความสามารถของตน

7. มีเอกลักษณ์ของตนเองที่จะแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ออกมา
8. มีทักษะในการวางแผนงาน การจัดระบบงาน
9. ทำงานอย่างมีเหตุผล และเห็นคุณค่าของเวลา
10. มีความรอบรู้ในการตัดสินใจและติดตามผลการตัดสินใจของตน

วิภาดา เกิดพิทักษ์ (2539 : 20 – 21) กล่าวถึง ลักษณะบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง

1. ความทะเยอทะยาน ประกอบด้วยพฤติกรรมคาดหวังระดับสูงต้องการเป็นที่รู้จักแก่ผู้อื่น โดยพยายามทำงานของตนเองให้ดี ต้องการให้งานสำเร็จในระดับสูง
2. ความกระตือรือร้น ประกอบด้วย พฤติกรรมขยันขันแข็ง มีความตั้งใจและจริงจังกับการทำงาน มีความอดทน ทำงานที่ได้รับมอบหมายทันที มีความสุขและสนุกกับการทำงาน
3. ความกล้าเสี่ยง ประกอบด้วยพฤติกรรมกล้าได้กล้าเสีย มุ่งความสำเร็จมากกว่าหลีกเลี่ยงความล้มเหลว เลือกทำงานที่ยากและท้าทายความสามารถ
4. ความรับผิดชอบ ประกอบด้วยพฤติกรรมการปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้นเสมอ ต้องการทราบข้อมูลย้อนกลับของผลงานที่ตนทำ แล้วพยายามแก้ไขผลงานให้ดีขึ้น
5. การรู้จักวางแผนงานประกอบด้วยพฤติกรรมเลือกเพื่อนร่วมงานที่มีความสามารถมีแบบแผนในการทำงาน มีจุดประสงค์ในการทำงานที่เด่นชัด
6. ความมีเอกลักษณ์ ประกอบด้วยพฤติกรรมใช้ความคิดใหม่ ๆ ในการแก้ปัญหา การริเริ่มทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยความคิดของตนเอง

จากลักษณะของบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยได้สรุปรวมลักษณะสำคัญของบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการวิจัยครั้งนี้ คือ เป็นบุคคลที่มีความรับผิดชอบ ความเชื่อมั่นในตนเอง ปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้นกระตือรือร้นและสนุกในงานที่ทำ มีความมานะอดทน กล้าเสี่ยงพอสมควร สามารถคาดการณ์ล่วงหน้า สามารถแก้ปัญหาและทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีความปรารถนาที่จะได้รับผลสำเร็จในการกระทำนั้นๆโดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคที่ขัดขวาง

ดังนั้น ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ 3 ด้าน ที่มีความสัมพันธ์และเกี่ยวข้องกับความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ดังนี้

1. ด้านความกระตือรือร้นทางการเรียน หมายถึง การแสดงออกของนักศึกษาในลักษณะที่เต็มใจ เอาใจใส่ และตั้งใจจริงในการเรียน มีความขยันขันแข็งในการเรียน มีความอดทนไม่ย่อท้อต่อปัญหาและอุปสรรค รับผิดชอบที่ได้รับมอบหมายโดยทันทีและมุ่งมั่นที่จะทำงานให้สำเร็จในเวลาที่กำหนด

2. ด้านการวางแผนการเรียนรู้ การแสดงออกของลักษณะนิสัยของนักศึกษาที่มีแบบแผนในการเรียน มีความรอบคอบ ปฏิบัติภาระกิจการเรียนอย่างเป็นระบบและมีจุดหมายในการเรียน

3. ด้านความรับผิดชอบในการเรียน หมายถึง ลักษณะนิสัยของนักศึกษาที่แสดงออกถึงการรับผิดชอบในงานของตน ปฏิบัติตามเงื่อนไขต่างๆ ในชั้นเรียน และ พยายามปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้นเสมอ

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความสามารถในการเรียน

ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ (2541 : 10, อ้างถึงใน ปรียาภรณ์ เพ็ญสุขใจ 2542: 34) ได้ศึกษาเรื่อง ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดปราจีนบุรี พบว่า แรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

มรกต ศรียาสวิน (2545:4) ได้ศึกษาเรื่อง ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาดนตรี – นาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนเวนต์ พบว่า นิสัยทางการเรียน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของพฤติกรรมการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาดนตรี-นาฏศิลป์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เพรเกอร์ และฟรีแมน (Prager & Freeman 1979:392-397, อ้างถึงใน มรกต ศรียาสวิน 2545:4) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความภาคภูมิใจ ความสามารถในการเรียน ความทะเยอทะยานทางการเรียน และการเลือกหลักสูตรการเรียน ของนักศึกษา ระดับมหาวิทยาลัยในเมืองฟิลาเดเฟีย จำนวน 69 คน พบว่า นักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียน หรือมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับสูง จะมีความทะเยอทะยานทางการเรียนสูง ซึ่งความทะเยอทะยานทางการเรียนผู้วิจัยเห็นว่าเป็นแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

แรฟฟินิ (Raffini 1970: 165, อ้างถึงใน ปรียาภรณ์ เพ็ญสุขใจ 2542: 21) ได้ศึกษาผลของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่ส่งผลต่อการเรียนรู้และการจำในกลุ่มนิสิตปริญญาตรี พบว่า ชายและหญิงที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากเอกสารงานวิจัย สรุปได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีผลต่อความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษา โดยผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะทำให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงไปด้วย อันเนื่องมาจากผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะมีความทะเยอทะยาน ความอดทน และการรู้จักวางแผนทางการเรียน ทำให้นักศึกษามีผลการเรียนที่ดีและสามารถเรียนจนประสบผลสำเร็จ

ส่วนที่ 3 แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการทำงานเป็นทีม

3.1 ความหมายของทีม

เอดการ์ ฮิวส์ (1982:53, อ้างถึงใน สุนันทา เลาพันธ์ 2531: 154) ได้รวบรวมความหมายทีมไว้ เช่น

ทีม หมายถึง กลุ่มที่ประกอบด้วยบุคคลที่มีเป้าหมายการทำงานร่วมกัน

ทีม หมายถึง กลุ่มบุคคลที่มีหน้าที่สัมพันธ์กัน

ทีม หมายถึง กลุ่มบุคคลที่ไม่มีความสัมพันธ์อย่างเป็นทางการมาร่วมปฏิบัติงานให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์ และงานดังกล่าวไม่สามารถทำสำเร็จได้โดยบุคคลเพียงคนเดียว

จากความหมายข้างต้นสามารถสรุปความหมายของทีมว่า หมายถึง กลุ่มบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันและมีเป้าหมายการทำงานให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์

3.2 ความหมายของทีมงาน

พรรณราย ทริพย์ประภา (2531 : 44-45) กล่าวว่า ทีมงาน หมายถึง กลุ่มคนที่มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ร่วมกันทำงาน เพื่อให้งานใดงานหนึ่งลุล่วงไปด้วยดี

สุขุม นวลสกุล (2536 : 123, อ้างถึงใน สงวน สุทธิเลิศอรุณ 2543: 256) ได้กล่าวว่า ทีมงาน หมายถึง การทำงานร่วมกันหลาย ๆ คน ซึ่งแต่ละคนต้องรู้หน้าที่ของตนเองอย่างชัดเจน

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2533 : 445) กล่าวว่า ทีมงาน หมายถึง กลุ่มบุคคลที่ต้องการติดต่อสัมพันธ์ซึ่งกันและกันในอันที่จะทำงานร่วมกันเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้

จึงได้สรุปว่า ทีมงาน หมายถึง กลุ่มบุคคลที่ทำงานร่วมกัน ทุกคนมีจิตสำนึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของทีมงาน ทุกคนต้องรับผิดชอบและมีเป้าหมายเดียวกันเพื่อสู่ความสำเร็จร่วมกัน เช่น ทีมงานรัฐบาล ทีมฟุตบอล เป็นต้น

ดังนั้น คำว่า ทีมหรือกลุ่ม และทีมงานมีความหมายในทำนองเดียวกัน คือ ร่วมกันทำงานเพื่อทำงานอย่างใดอย่างหนึ่งให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์ ซึ่งต้องประกอบด้วยบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันและมีเป้าหมายในการทำงานร่วมกัน

3.3 ความหมายของการทำงานเป็นทีม

วิชัย โสสุวรรณจินดา (2539 : 66) ได้กล่าวว่าการทำงานเป็นทีม หมายถึง การที่บุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปทำงานร่วมกัน เพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายเดียวกันอย่างมีประสิทธิภาพและปฏิบัติงานต่าง ๆ ก็เกิดความพึงพอใจในการทำงานนั้น การทำงานเป็นทีมช่วยเพิ่มประสิทธิภาพขององค์กรเนื่องจากวัตถุประสงค์ขององค์กรประสบความสำเร็จสูงสุด โดยสมาชิกในทีมมีความพึงพอใจในงานที่ทำ และมีความพึงพอใจในเพื่อนร่วมงาน

นิรันดร์ จุลทรัพย์ (2532: 230, อ้างถึงใน วิชัย โสสุวรรณจินดา 2539:65) ได้กล่าวว่าการทำงานเป็นทีม หมายถึง กลุ่มคนที่มีความสัมพันธ์ค่อนข้างจะใกล้ชิดและคงความสัมพันธ์อยู่ค่อนข้างถาวร ซึ่งประกอบด้วยเพื่อนร่วมงานและหัวหน้า แต่ยังมีทีมงานที่มีความสัมพันธ์ชั่วคราวตามลักษณะของงานที่ทำ เช่น การทำงานบางกลุ่มที่มีคนมารวมตัวกันเพื่อทำงานใดทำงานหนึ่งให้สำเร็จลุล่วงไป เมื่องานนั้นเสร็จสิ้นลงทีมงาน นั้น ๆ ก็สลายตัวไป

วีระวัฒน์ พงษ์พะยอม (2533 : 25-27) ได้สรุปการทำงานเป็นทีม ว่า หมายถึง การให้ทุกคนช่วยผลักดันในส่วนของตัวเอง และเพื่อนร่วมงานให้ไปในทิศทางเดียวกัน สนับสนุนช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีความรู้สึกดีใจและสนุกสนานเมื่อพบปะร่วมงาน เอาใจใส่กันและกัน แปรภักดิ์ด้วยกันทุกคนทำงานเพื่อจุดประสงค์เดียวกัน เปิดเผยต่อกัน และมีการติดต่อสื่อสารกันอย่างทั่วถึง

วิวรรณ ธาราหิรัญโชติ (2536 : 57) ได้กล่าวว่าการทำงานเป็นทีม หมายถึง การแบ่งปันข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับงานกิจกรรมที่เสริมความร่วมมือในงาน การใช้ทักษะ ประสิทธิภาพร่วมกัน และหลีกเลี่ยงการทำงานซ้ำซ้อน โดยลักษณะงานทั้งหมดนี้จะอยู่ในกลุ่มย่อย เช่น กลุ่มควบคุมคุณภาพ กลุ่มคิวิซี ดังนั้นการทำงานเป็นทีมเป็นวิธีที่ได้ผลที่สุดในการปรับปรุงประสิทธิภาพในการทำงาน มีอยู่หลายกรณีที่ผลงานออกมาดีกว่าและประหยัดกว่ากลุ่มย่อยจะให้ความรู้สึกการทำงานเป็นทีมมากกว่า มีผลทำให้สมาชิกกลุ่มพร้อมที่จะร่วมกิจกรรมในกลุ่ม และเมื่อมีส่วนร่วมก็มีความผูกพันและความผูกพันนี้เองที่ทำให้เกิดประสิทธิภาพในการทำงาน

สุพัตรา สุภาพ (ม.ป.ป. : 102) ได้กล่าวว่าการทำงานเป็นทีม หมายถึง กลุ่มคนที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิด มีความยาวนานพอสมควรหรือทำงานร่วมกัน เป็นกลุ่มแบบเรียนรู้กันยอมรับกัน พึ่งพาอาศัยกัน หัวหน้าที่ฉลาดจึงต้องรู้จักหาทางให้ลูกน้องเหล่านี้ทำงานร่วมกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยใช้หลักมนุษยสัมพันธ์เพื่อโน้มน้าวจิตใจให้ลูกน้องทุ่มเทกำลังใจกำลังกายรับหน่วยงานตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ เป็นการสร้างพลังให้เกิดการรวมกลุ่มกันทำงาน เพื่อทำงานเป็นทีมได้

จากความหมายของการทำงานเป็นทีมดังที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การทำงานเป็นทีม หมายถึง บุคคลตั้งแต่ 2 คน ขึ้นไปรวมกลุ่มกันซึ่งอาจจะเรียกว่า ทีม กลุ่ม หรือทีมงาน ประกอบด้วย

หัวหน้าทีมและสมาชิก ทุกคนในทีมจะต้องให้ความร่วมมือร่วมใจกัน มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกัน มีความสามัคคี มีเป้าหมายเดียวกัน มีความพึงพอใจซึ่งกันและกัน หัวหน้าทีมคือผู้ที่ต้องโน้มน้าวให้สมาชิกทุ่มเทกำลังใจกำลังกายให้กับหน่วยงาน เพื่อให้งานต่าง ๆ สำเร็จตามวัตถุประสงค์อย่างมีประสิทธิภาพ

3.4 ความสำคัญของการทำงานเป็นทีม

ในการดำเนินชีวิตของมนุษย์เรานั้นเราจะปฏิเสธไม่ได้ว่าความสำเร็จในกิจกรรมต่าง ๆ ที่ผ่านมานั้น เกิดจากความพร้อมเพรียงในการทำงานมากกว่าเกิดจากความสามารถของใครคนใดเพียงคนเดียว องค์การใดที่มีพัฒนาการการทำงานเป็นทีมได้อย่างมีประสิทธิภาพองค์กรนั้นย่อมเจริญก้าวหน้า โดยเฉพาะในปัจจุบัน แนวคิดนี้ได้มีการพัฒนามนุษย์ให้มีความชำนาญในแต่ละเรื่อง ให้ได้รับการยอมรับมากขึ้น ดังนั้นการอยู่รอดของมนุษย์ให้มีความชำนาญในแต่ละเรื่องในแต่ละด้านมากกว่าแต่ก่อน

ธีระศักดิ์ กำบรรณรักษ์ (2539 : 15) ได้ให้ทัศนะในทำนองเดียวกันว่ามนุษย์เป็นสัตว์สังคม จึงจำเป็นต้องอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่มเพื่อความอยู่รอดและมีชีวิตที่ดี เช่น การรวมกลุ่มเพื่อเลี้ยงชีพ การแข่งขันกีฬา การทำงานกลุ่มในรูปหน่วยงานหรือบริษัทต่าง ๆ เพราะฉะนั้นตราบดีที่โลกยังคงอยู่มนุษย์จำเป็นต้องร่วมกันทำงาน

สมชาย กิจขรรค์ (2530:199, อ้างถึงใน กรองแก้ว อยู่สุข 2534:9) ได้สรุปความสำคัญของการทำงานเป็นทีม ดังนี้

1. งานบางชนิดไม่สามารถทำสำเร็จได้คนเดียว
2. หน่วยงานที่เร่งด่วนที่ต้องระดมกำลังคน
3. เป็นงานที่ต้องอาศัยความรู้ความสามารถจากหลายฝ่าย
4. งานบางชนิดเป็นงานที่มีหลายหน่วยงานต้องรับผิดชอบร่วมกัน
5. เป็นงานที่ต้องมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์
6. หน่วยงานต้องการสร้างบรรยากาศของความสามัคคีเกิดขึ้น

บีบี และมาสเตอร์สัน (Beebe and Masterson 1990, อ้างถึงใน กรองแก้ว อยู่สุข 2534:10) ได้สรุปความสำคัญของการทำงานเป็นทีมดังนี้

1. ทีมจะมีแหล่งข้อมูลมากกว่าคนเพียงคนเดียว เนื่องจากทีมงานจะมีบุคคลต่าง ๆ ที่มีความหลากหลายในด้านพื้นฐาน และประสบการณ์ที่สามารถนำมาาร่วมกันคิดพิจารณาอย่างกว้างขวางกว่า เพื่อหาทางออกที่ดีที่สุดต่อสภาพการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น

2. ทีมสามารถใช้วิธีการในการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่สร้างสรรค์ได้มากกว่าบุคคลเพียงคนเดียว เนื่องจากทีมงานมีวิธีการหรือแนวทางหลากหลายในการแก้ไขปัญหา

3. การทำงานเป็นทีมส่งเสริมให้มีการพัฒนาการเรียนรู้ และการอธิบายแนวความคิดต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง การได้มีโอกาสอธิบายในเรื่องที่เป็นปัญหากับทีมจะทำให้เราเกิดการเรียนรู้และพัฒนาแนวความคิดของตนเองและของทีมได้อย่างกว้างขวาง

4. ความพึงพอใจของสมาชิกต่อการตัดสินใจของทีมเพิ่มมากขึ้น เพราะสมาชิกได้มีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจและการแก้ปัญหา ซึ่งสร้างความผูกพันและความรับผิดชอบต่อแนวทางอันเกิดจากการตัดสินใจนั้น เนื่องจากตนได้เป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยทำให้เกิดแนวทางนั้น ๆ ขึ้นมา

สงวน สุทธิเลิศอรุณ (2543 : 257) ได้กล่าวว่า ความสำคัญของการทำงานเป็นทีมไว้ว่า ทีมจะเน้นการทำงานเป็นหลัก โดยพิจารณาการทำงานเป็นทีม ซึ่งเปรียบเสมือนการเล่นกีฬาเป็นทีม เช่น ทีมฟุตบอล ทีมบาสเกตบอล และทีมวอลเลย์บอล เป็นต้น เมื่อพิจารณาตัวอย่าง ทีมฟุตบอล ซึ่งประกอบด้วย หัวหน้าทีม และสมาชิกทีม ได้แก่ ผู้รักษาประตู ผู้เล่นกองหน้า ผู้เล่นกองหลัง ผู้เล่นกองกลาง เทียบได้กับทีมงานในองค์กรหรือหน่วยงาน ได้ ผู้จัดการหรืออธิการ ผู้อำนวยการ สำนักหัวหน้ากอง หัวหน้าฝ่าย และผู้ปฏิบัติงาน ในทีมฟุตบอลถ้าผู้เล่นกองหลังและผู้เล่นกองกลาง ประสานการเล่นดี หรือแสดงบทบาทดี จะส่งลูกบอลไปยังกองหน้าเพื่อให้กองหน้าส่งลูกฟุตบอลไปยังประตูของคู่แข่ง และมีกองกลางช่วยสนับสนุนอยู่ตลอดเวลา โดยเฉพาะหัวหน้าทีมที่นำทีมเก่งก็สามารถนำทีมไปสู่ชัยชนะได้ แต่ในทางตรงกันข้าม ถ้าฟุตบอลขาดการประสานงานที่ดี นักฟุตบอลขาดความเต็มใจในการเล่น และขาดทักษะเฉพาะตัวก็มีโอกาสน้อยที่จะได้รับชัยชนะหรือมีโอกาสแพ้ได้ การทำงานเป็นทีมในองค์กรหรือหน่วยงาน ทุกคนต่างมุ่งหวังที่ชัยชนะ หรือ ชนะ – ชนะ เพื่อความสำเร็จตามเป้าหมาย หรือวัตถุประสงค์ขององค์กรหรือหน่วยงาน และเพื่อความอยู่รอดขององค์กรหรือหน่วยงานจะเปิดโอกาสการแพ้ ดังนั้นการทำงานเป็นทีมจึงมีความสำคัญต่อความสำเร็จขององค์กรหรือหน่วยงานเป็นอย่างยิ่ง

วิภาพร มาพบสุข (2533: 314, อ้างถึงใน กรองแก้ว อยู่สุข 2534:19) ได้ให้ทัศนคติเรื่องความสำคัญของทีมที่มีต่อบุคคลและต่อองค์กรดังนี้

1. เกิดความสามัคคีและความไว้วางใจกันระหว่างสมาชิกในทีมงาน และช่วยเหลือกันทำงานเพื่อบรรลุจุดหมายเดียวกัน อีกทั้งเป็นการสร้างบรรยากาศในการทำงานที่ดีด้วย

2. ทีมจะเป็นผู้ก่อกำเนิดงานเล็ก ๆ ไปสู่งานใหญ่ และงานใหญ่ประสบความสำเร็จได้ จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือร่วมใจในการทำงาน

3. สมาชิกทุกคนมีโอกาสปรึกษาหารือกันเพื่อสร้างมาตรฐานของงาน ในขณะเดียวกันสามารถพัฒนาตนเองไปด้วยพร้อม ๆ กัน กับการความสำเร็จและความก้าวหน้าของทีม

4. มาตรฐานการทำงานที่ดีของทีมงานหนึ่งในองค์กรมีผลต่อการกำหนดมาตรฐานแก่ทีมงานในหน่วยงานอื่น ๆ ขององค์กรเดียวกัน ซึ่งทำให้มาตรฐานการทำงานของภาพรวมทั้งองค์กรดีไปด้วย

5. ทำให้องค์กรมีความเจริญเติบโตอย่างมีมาตรฐานที่ดี มีบรรยากาศการทำงานที่ดี สมาชิกมีความริเริ่มสร้างสรรค์ สมาชิกรักใคร่และไม่มีความขัดแย้งกัน และมักเห็นด้วยกับผู้บริหารระดับสูงมากกว่าคิดถึงประโยชน์ของตนเอง และสมาชิกทุกคนรู้บทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบของตนเอง ซึ่งส่งผลต่อความสำเร็จของงานที่มีประสิทธิภาพ และประสิทธิผล

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า การทำงานเป็นทีมมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง เพราะมนุษย์มีความจำเป็นต้องอยู่ร่วมกัน มีการพึ่งพาอาศัยกันและกันในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งจะทำให้เกิดความสำเร็จมากกว่าการทำกิจกรรมนั้น ๆ เพียงลำพัง การทำงานเป็นทีมเป็นรูปแบบหนึ่งของการบริหารที่ยอมรับว่าเป็นการบริหารที่ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อองค์กรและหน่วยงานมากที่สุด เพราะการทำงานเป็นทีมเป็นการเปิดโอกาสให้สมาชิกมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ซึ่งเป็นการเสริมสร้างสามัคคีทำให้คนรักและผูกพันต่องาน มองเห็นอนาคตของ องค์กรอย่างชัดเจน ซึ่งตนเองมีส่วนร่วมในความรับผิดชอบนั้นด้วย จะทำให้ผู้ร่วมงานมีความภูมิใจที่ได้รับความไว้วางใจจากผู้บังคับบัญชาและเพื่อร่วมงาน และเป็นการสร้างกำลังใจในการทำงานอย่างดี

3.5 องค์ประกอบของทีมงาน

ในการทำงานเป็นทีมให้ประสบความสำเร็จนั้น ต้องอาศัยความร่วมมือร่วมใจของสมาชิกในทีมเป็นส่วนสำคัญ สุทธิธรรม ตันติรจนาวงศ์ (2535 : 12, อ้างถึงใน สงวน สุทธิเลิศอรุณ 2543: 261) ได้เสนอแนวความคิดทางด้านองค์ประกอบของการทำงานร่วมกัน โดยอาศัยหลักของการร่วมมือเป็นพื้นฐาน ซึ่งมีองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ด้าน คือ

1. องค์ประกอบด้านสมาชิก
2. องค์ประกอบด้านผู้นำ
3. องค์ประกอบด้านการจัดการ

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2535 : 52) กล่าวว่า ทีมงานประกอบด้วยสมาชิกตั้งแต่ 2 คน ขึ้นไปทำงานร่วมกัน สมาชิกแต่ละคนต่างมีธรรมชาติของตัวเองมีลักษณะของบุคคล ในด้านจิตบุคคลจะมีความต้องการ มีความคิดเห็นและค่านิยม มีอารมณ์ มีความแตกต่างระหว่างบุคคล ทั้งสติปัญญา ความสนใจ รวมถึงบุคลิกภาพ ความสามารถในการปรับปรุงตัวของบุคคล

วิชย โสสุวรรณจินดา (2539 : 201) กล่าวว่าสมาชิกในทีมต้องร่วมกันตั้งวัตถุประสงค์ในการทำงาน ต้องรู้บทบาทหน้าที่ของตนเองและของเพื่อนร่วมงาน รู้กฎระเบียบในการทำงาน มีการกำหนดมาตรฐานในการทำงาน สมาชิกต้องมีความรู้สึกร่วมกันหรือพวกเดียวกัน

อุทัย บุญประเสริฐ (2532 : 66) การทำงานเป็นทีมนั้นมีองค์ประกอบอยู่ 3 ประการ คือ ผู้นำทีม หรือหัวหน้าทีม สมาชิกทีม และแบบแผนของกลุ่มหรือการจัดการทีม ซึ่งอธิบายรายละเอียดได้ดังนี้

1. ผู้นำทีมหรือหัวหน้าทีม เป็นบุคคลที่มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่ง ต่อการนำกลุ่มทำงานให้ได้ และต่อการสร้างคุณสมบัติของทีมงานที่แข็งแกร่ง ส่งเสริม กระตุ้น กำกับ จูงใจให้สมาชิกทำงานร่วมกันแบบเป็นกลุ่ม ๆ ได้แก่ การวางแผน การกระจายงาน การติดตามงาน การประเมินผล การเสริมแรง การสร้างพลังใจให้ลูกทีมใช้ความรู้ความสามารถความพยายามอย่างเต็มที่ในการทำงานเป็นทีม และการเผชิญปัญหาการทำงาน และการแก้ปัญหาความขัดแย้ง

2. สมาชิกของทีม เรื่องการทำงานเป็นทีมนั้นสมาชิกของทีมที่มีประสิทธิภาพสูงต้องประกอบด้วยสิ่งสำคัญดังต่อไปนี้

2.1 การมีเจตนาดี และความตั้งใจจริงในการทำงานของกลุ่ม ไม่มีเจตนาแอบแฝงในการมาเป็นสมาชิกกลุ่มหรือทีมงาน

2.2 การมีความรู้ความชำนาญในงานนั้น ๆ โดยเฉพาะ

2.3 การมีความสำนึกถึงคุณค่าและความสำคัญของการทำงานเป็นทีม

3. แบบแผนของกลุ่มหรือการจัดรูปแบบทีมงาน มีความสำคัญต่อการรวมกลุ่มและการกำหนดแบบแผนของการทำงานในกลุ่มเป็นอันมาก แบบแผนหน้าที่เป็นตัวประสานกันแบบทีมได้ทำให้สามารถติดต่อสื่อสารได้ดี และการติดต่อสื่อสารที่ดีนั้นส่งผลให้การทำงานบรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กร ซึ่ง พนม ลิ้มอารีย์ (2520 : 111-122) ได้กล่าวว่าความสัมพันธ์ระหว่างการสื่อสารกับสถานภาพของสมาชิกแยกออกได้ 3 ลักษณะ คือ หนึ่ง การติดต่อสื่อสารภายในกลุ่ม ยังมีแนวโน้มไปสู่บุคคลที่มีสถานภาพเท่ากัน และสามถ้าบุคคลมีสถานภาพเหลื่อมล้ำต่ำสูงกัน หรือสถานภาพไม่เป็นที่บังขาด การสื่อสารมักจะไม่ค่อยเกิดขึ้น ดังนั้น แบบแผนของกลุ่มหรือการจัดรูปแบบทีมงานที่มีการสื่อสารที่ดีมีกลไกในการติดตามกำกับ เพื่อให้ได้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback Information) ในการช่วยปรับปรุงงานร่วมกันเป็นทีม การจัดรูปแบบของกลุ่มหรือทีมงาน มีประเด็นที่ต้องพิจารณา คือ

3.1 ลักษณะของกลุ่มหรือทีมงาน ขนาดของกลุ่มที่เหมาะสมกับลักษณะงานขนาดของกลุ่ม (Size) จากการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มขนาดเล็ก และกลุ่มใหญ่พบว่ากลุ่มขนาดเล็กจะมีการยึดเหนี่ยวสูงกว่ากลุ่มใหญ่ ซึ่งรู้สึกว่าคุณลักษณะเล็กจะมีความพึงพอใจในการเข้ากลุ่มมากกว่า แต่

กลุ่มขนาดใหญ่ก็มีข้อดี คือ มีความคิดหลากหลายมากกว่า ทั้งนี้ขนาดกลุ่มขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ขององค์กร

3.2 การจัดให้มีเป้าหมายของการทำงานร่วมกันที่ตรงกันชัดเจนและกำหนดขั้นตอนในการทำงานที่แน่นอน กลุ่มที่มีประสิทธิภาพจุดมุ่งหมายจะต้องไม่คลุมเครือและเป็นที่เข้าใจตรงกันในหมู่สมาชิก

3.3 การจัดการให้มีการประสานงานกัน ในลักษณะที่เป็นการร่วมมือกันทำงาน นำไปสู่เป้าหมายของสมาชิกทุกคนในทีมงานไม่ใช่แข่งขันกันทำงาน และการจัดการให้มีการประสานงานจะต้องมีการสร้างความยึดเหนี่ยวของสมาชิกกลุ่ม รวมถึงความรู้สึกต่าง ๆ ที่ปรากฏในกลุ่ม ไม่ว่าจะเป็นความรู้สึกภาคภูมิใจของสมาชิก การยอมรับการปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของกลุ่ม ซึ่งทำให้เกิดผลผลิตของกลุ่มที่ได้รับจากการทำงานร่วมกันของสมาชิกในกลุ่ม

3.4 การจัดให้มีการแสวงหาวิธีปรับปรุงแก้ไขหรือแสวงหาวิธีการทำงานที่เหมาะสมมากกว่า โดยการประชุม หรือการปรึกษาหารือในรูปแบบต่าง ๆ โดยใช้กลุ่มที่มีประสิทธิภาพจากองค์ประกอบของทีมที่กล่าวมาสามารถสรุปได้ว่า สมาชิกทีมต้องมีความตั้งใจทำงาน ต้องการทำงานร่วมกับผู้อื่น มีความรักดีต่อกัน มีทักษะในการทำงาน มีความสามารถในการทำงานและพร้อมช่วยเหลือเพื่อนร่วมงาน มีความร่วมมือและประสานงานกันมีการติดต่อสื่อสารที่ดี และเข้าจะบทบาทของตนเองและผู้อื่น

3.6 หลักการทำงานเป็นทีม

การทำงานเป็นทีมที่ประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้ ต้องใช้หลักการตลอดจนแนวทางปฏิบัติ ที่เอื้อต่อการนำมาประยุกต์ใช้

วิชัย โสสุวรรณจินดา (2539 : 68) ได้กล่าวถึงหลักปฏิบัติในการทำงานเป็นทีมไว้ดังนี้

1. ทีมต้องมีอุดมการณ์การณที่แน่นอน ซึ่งสมาชิกทุกคนยอมรับ
2. ถือความถูกต้องที่ไม่จำเป็นต้องถูกใจ
3. ประนีประนอม โดยนำใจของความช่วยเหลือ เพื่อบรรลุเป้าหมายร่วมกัน
4. อภัยซึ่งกันและกัน
5. ไม่เอาเปรียบกัน
6. ถือว่าทุกคนมีความสำคัญเท่ากัน
7. เคารพในสิทธิเสรีภาพส่วนตัวของผู้อื่น
8. อย่าเด่นแต่คนเดียว
9. ถือว่าปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นของธรรมดา

10. เมื่อมีปัญหาหรือไม่พอใจอย่าเก็บไว้ หรืออย่าไปพูดลับหลัง แต่ควรนำปัญหามาพูดจาให้เข้าใจกัน

11. รู้จักแบ่งงานกันทำ และมีการประสานงานกัน
12. มีความเป็นอิสระในการทำงานพอสมควร
13. สมาชิกทุกคนต้องปฏิบัติตามกฎหรือระเบียบของทีมอย่างเคร่งครัด
14. สมาชิกทุกคนต้องยอมรับผิดเมื่อทำผิด
15. เมื่อเกิดความขัดแย้งในทีม ให้ถือว่าเป็นการมองปัญหาคนละด้าน

สุพัตรา สุภาพ (2538 : 102) กล่าวว่า หัวใจของการทำงานเป็นทีมต้องรู้จักคนและรู้จักงาน โดยมีหลักการทำงานเป็นทีมดังนี้

1. การให้สมาชิกได้มีส่วนร่วม เพื่อให้เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน รู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของทีม
2. มีการวางแผนล่วงหน้า เพื่อให้สมาชิกรู้ว่าจะต้องทำงานตามขั้นตอนอย่างไร
3. สมาชิกทุกคนเข้าใจเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของทีมอย่างชัดเจน และใช้ความพยายามร่วมกันเพื่อให้เป้าหมายของทีมสัมฤทธิ์ผล
4. มีการติดต่อสื่อสารที่ดีระหว่างสมาชิก
5. แบ่งงานให้สมาชิกแต่ละคนรับผิดชอบ เพื่อไม่ให้งานซ้ำซ้อนกัน
6. ให้สมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ เพื่อสร้างความผูกพันและความรับผิดชอบร่วมกัน
7. ทีมมีความผูกพัน ยึดเหนี่ยว สมาชิกมีความรู้สึกเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน
8. แบ่งหน้าที่กันอย่างชัดเจน
9. มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น เพื่อให้ทุกคนร่วมกันคิด ร่วมกันทำ ร่วมกันแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น
10. ให้คนที่มีความสามารถต่างๆ กัน อยู่ในทีมเดียวกัน เพื่อเสริมสร้างพลังของทีม
11. เลือกสรรสมาชิกที่มีความสามารถ เพื่อจะได้ช่วยกันทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ
12. สร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นในทีมอย่างถูกต้อง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการทำงานเพื่อความพอใจ หรือเพื่อความมั่นคง
13. เข้าใจบทบาทของตนว่าจะต้องทำอะไรบ้างที่ไม่กระทบกระเทือนหรือก้าวล่วงผู้อื่น
14. สามารถใช้ข้อโต้แย้งในเชิงสร้างสรรค์มากกว่าการทำลาย
15. ส่งเสริมให้ทีมงานสามารถทำงานร่วมกับทีมงานอื่นๆ ได้
16. สนับสนุนซึ่งกันและกันระหว่างสมาชิกในทีม โดยไม่คูหมีนเหยียดหยามกัน

ธันวาคม ปี 2545 : 79, อ้างถึงในสุพัตรา สุภาพ 2538 : 123) กล่าวว่า หลักการทำงานเป็นทีมเพื่อนำไปสู่เป้าหมายที่ทีมตั้งไว้นั้น ทีมงานควรคำนึงถึงองค์ประกอบต่างๆ ที่จะทำให้การทำงานร่วมกันเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพดังต่อไปนี้

1. การทำให้เป็นปัญหาร่วมกัน หมายถึง การทำให้คนในกลุ่มตระหนักว่าปัญหาที่เกิดขึ้นและถูกหยิบยกมาแก้ไวนั้นเป็นปัญหาของทุกคนที่มีส่วนที่จะได้รับผลกระทบจากสิ่งที่เกิดขึ้นร่วมกัน หากปัญหาไม่ได้รับการแก้ไข

2. การบรรจุเป้าหมายความหมาย หมายถึง การสร้างแรงจูงใจในการทำงาน เพื่อให้สมาชิกของทีมทุกคนทำงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงควรกำหนดเป้าหมายที่สามารถทำให้ทุกคนในทีมรู้สึกว่าการของตัวเองด้วยที่ต้องทำงานชิ้นนั้นให้ประสบผลสำเร็จ เพื่อประโยชน์ทั้งของตนเองและของทีม

3. การทำความเข้าใจว่าทุกคนมีบทบาทสำคัญ หัวหน้ากลุ่มจะต้องทำให้สมาชิกแต่ละคนเข้าใจเป้าหมายของทีมอย่างกระจ่างชัด แล้วรับภารกิจที่เหมาะสมกับความสามารถของตนอย่างแท้จริงด้วยความสมัครใจ ซึ่งจะช่วยให้สมาชิกตระหนักถึงคุณค่าของการทำงานเป็นทีม และร่วมกันใช้ความสามารถของแต่ละคนที่มีอยู่รวมเป็นพลังของทีมที่มีประสิทธิภาพ

4. การฝึกฝนทักษะต่างๆ ให้เชี่ยวชาญ สมาชิกแต่ละคนต้องฝึกฝนทักษะต่างๆ ที่จะช่วยเสริมสร้างให้การทำงานเป็นทีมก้าวหน้า และรู้จักประยุกต์ใช้ทักษะของทุกคนร่วมกันเพื่อประสานกันเป็นทักษะของทีม ทักษะที่จำเป็นอย่างยิ่งได้แก่ วิธีการทางสถิติต่างๆ เทคนิคการแก้ไขปัญหา และวิธีการใช้โสตทัศนศึกษา เป็นต้น

5. การใช้เวลาที่กำหนดอย่างมีประสิทธิภาพ การดำเนินกิจกรรมที่เป็นทีมให้ก้าวหน้าขึ้นต้องกำหนดแผนในการทำงาน โดยให้สมาชิกทุกคนร่วมกันพิจารณาว่าจะทำอะไร เมื่อใด ทำอย่างไร แล้วลงมือปฏิบัติตามแผน ทั้งนี้ควรกำหนดวิธีการที่จะให้สมาชิกทุกคนสามารถตรวจสอบความก้าวหน้าของงานตามแผนงานได้ เพื่อดูว่าทีมงานใช้เวลาอย่างคุ้มค่าเป็นประโยชน์มากที่สุดหรือไม่

6. การบันทึกกระบวนการในการทำกิจกรรม การดำเนินการกิจกรรมที่เป็นทีม ควรบันทึกความคิดเห็นและข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์จากการดำเนินงานครั้งที่ผ่านๆ มา เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในการแก้ปัญหาครั้งต่อไป

7. ทำให้กิจกรรมมีการปรับเปลี่ยนอยู่เสมอ โดยให้สมาชิกมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหา และแสดงความคิดเห็นต่างๆ ตลอดจนช่วยกำหนดวิธีการทำงานที่น่าสนใจและมีชีวิตชีวายิ่งขึ้น

8. สร้างบรรยากาศที่สดชื่นสนุกสนาน จะช่วยให้การทำงานร่วมกันเป็นสิ่งที่น่ารื่นรมย์ แต่ต้องไม่ลืมว่ากิจกรรมดังกล่าวเป็นเพียงกิจกรรมเสริมสร้างบรรยากาศในการทำงานร่วมกัน

เท่านั้น เป้าหมายที่แท้จริงก็คือ การร่วมกันทำงานเพื่อแก้ไขปัญหาต่างๆ ให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

3.7 ผลดี – ผลเสียของการทำงานเป็นทีม

ยัวร์ตัน ชัตติยา (2538: 32 – 34, อ้างถึงในวิชัย โสสุวรรณจินดา 2539: 245) ได้กล่าวถึงข้อจำกัดของการทำงานเป็นทีม โดยแสดงให้เห็นผลดีและผลเสียต่อการทำงานเป็นทีม ดังต่อไปนี้

ผลดีของการทำงานเป็นทีม

1. การทำงานเป็นทีมย่อมก่อให้เกิดปฏิริยาต่อกันและกัน ปฏิริยาดังกล่าวเป็นแรงกระตุ้นให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ในแนวความคิดใหม่ ๆ ขึ้นอีกมาก อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ดี ผลในแง่บวกนี้จะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลที่มีจิตใจใฝ่รู้อย่างแท้จริง มีความอดกลั้นสูง และยึดมั่นในจริยธรรมทางวิชาชีพของตนเท่านั้น หากปราศจากคุณลักษณะเหล่านี้แล้ว ปฏิสัมพันธ์ดังกล่าวมักก่อให้เกิดผลในแง่ลบมากกว่า

2. ปฏิริยาระหว่างบุคคลในทีม นั้น เป็นกระบวนการที่ทำให้เกิดข้อมูลที่ต้องการในการติดต่อสื่อสารในหน่วยงานนั้น ๆ เพราะปฏิริยาระหว่างบุคคลในทีม นั้น เพราะปฏิริยาจะช่วยให้เกิดข้อมูลย้อนกลับ อันทำให้สามารถตรวจสอบข้อมูลที่บิดเบือนจากข้อเท็จจริงได้ตลอดเวลา

3. ธรรมชาติในการทำงานเป็นทีม ทำให้เกิดความกดดันในกลุ่มที่กระตุ้นให้แต่ละคนเร่งมือทำงานให้เสร็จทันเวลาอย่างมีคุณภาพ

4. ในกรณีการทำงานเป็นทีม นั้น ได้มีการแบ่งสรรและมอบหมายหน้าที่ความรับผิดชอบไว้อย่างชัดเจนตั้งแต่ต้นแล้ว แม้งานของบางคนจะประสบความล้มเหลวอันเนื่องมาจากการละทิ้งงานก็ดี เนื่องจากอุปสรรคในการปฏิบัติงานในแต่ละขั้นตอน หรือเนื่องจากความสามารถเฉพาะตัวของบุคคลนั้น ความล้มเหลวดังกล่าวก็จะทำให้เกิดความสูญเสียในเพียงบางส่วนบางด้านเท่านั้น แต่จะไม่ทำให้โครงการนั้นประสบความล้มเหลวหรือสูญเสียไปทั้งโครงการ

5. การทำงานเป็นทีม ทำให้มีการเอาความรู้และประสบการณ์มาร่วมกันให้ผลงานที่มีน้ำหนักมากกว่าผลงานของบุคคลคนเดียว ทั้งนี้เพราะถือว่าได้ผ่านการกลั่นกรองร่วมกันมาจากบุคคลที่มีความถนัดในสาขาวิชาต่าง ๆ ซึ่งจะมองปัญหาในด้านต่าง ๆ กันหลายขั้นตอนแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งงานวิจัยประยุกต์ที่ทำเป็นทีมทำให้ปฏิบัติเกิดความมั่นใจที่จะนำไปใช้มากกว่าการวิจัยคนเดียว ซึ่งอาจจะเป็นความมั่นใจที่เกิดจากความเชื่อในความคิดของผู้เชี่ยวชาญหลายด้านหลายคนหรืออาจเป็นผลทางจิตวิทยาก็ได้

6. การทำงานเป็นทีม จะช่วยให้โครงการที่ใหญ่และยากสามารถทำได้สำเร็จได้ในระยะเวลาอันสั้น หากผู้ร่วมงานแต่ละคนมีความรับผิดชอบในการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมาย

ผลเสียของการทำงานเป็นทีม

1. ในกรณีที่เป็นทีมใหญ่ผลเสียที่สำคัญ ได้แก่ การสูญเสียพลังความคิดที่มีลักษณะเฉพาะตัวและความคิดสร้างสรรค์ของแต่ละบุคคลไป อันเนื่องจากการที่ความคิดอ่านของแต่ละคนจะต้องนำไปใกล้เคียงประนีประนอมให้ประสานสอดคล้องกันเพื่อผลสำเร็จของโครงการและเพื่อประโยชน์ของคนส่วนรวมในทีมการประนีประนอมความคิดเพื่อผลในการประสานประโยชน์นี้ทำให้ระดับความคิดที่แตกฉานลึกซึ้งในแต่ละสาขาวิชาถูกลดระดับมาเพื่อให้เป็นที่เข้าใจ และสามารถติดต่อสื่อสารกันได้ทุกคนในทีม

2. ผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชาต่าง ๆ ที่เข้าร่วมในทีมใหญ่ เมื่อคาดหวังล่วงหน้าว่าแนวคิดที่ลึกซึ้งแตกฉานต้องถูกลดระดับลงมาแล้ว ก็ย่อมมีแนวโน้มที่จะลดการใช้สติปัญญาเพื่อคิดค้นคว้าอย่างหนักมาเสียตั้งแต่ต้นเพราะคาดไว้ว่าแม้จะคิดลึกซึ้งมากมายเพียงใดก็จะถูกประนีประนอมให้ลดระดับลงมาในที่สุด จึงเสียเวลาคิดเปล่า ๆ

3. ผู้มีความสามารถบางคนอาจไม่ยินดีเข้าร่วมงานแบบที่ต้องทำเป็นทีมด้วยเหตุผลหลายประการ เช่น ไม่พอใจหรือไม่แน่ใจว่าจะร่วมกับสมาชิกบางคนที่ไม่ชอบพอกันในเรื่องส่วนตัวได้ ได้หรือบางคนอาจรู้สึกว่าการเป็นทีมนั้น ไม่ได้ชี้ให้เห็นความสามารถเฉพาะด้านของเขาอย่างเด่นชัดแต่เป็นการชี้ให้เห็นความสามารถของทั้งทีม ซึ่งอาจประกอบด้วยคนที่ด้อยกว่าเขาก็ได้นอกจากนั้นการทำงานเป็นทีมโดยปกติแล้วชื่อเสียงมักจะตกเป็นของหัวหน้าโครงการเสียเป็นส่วนใหญ่ ผู้ร่วมงานที่มีความสามารถและต้องการชื่อเสียงเฉพาะตัวและไม่แน่ใจว่าจะมีสถานภาพใดในงานจึงไม่นิยมเข้าร่วมเป็นผลงานที่ทำให้ทีมส่วนใหญ่มักจะประกอบด้วยผู้นำทีมที่มีระดับความสามารถสูงเพียงสองคนนอกนั้นเป็นผู้ที่มีความสามารถและประสบการณ์ด้อยกว่า

4. การทำงานเป็นทีมอาจส่งผลทำให้ผู้ร่วมทีมสูญเสียความเป็นตัวของตัวเองได้ เช่น อิศระในความคิดสร้างสรรค์และการทำงาน ตลอดจนลักษณะเฉพาะตัว เพราะไม่อาจขัดใจผู้ร่วมทีมอื่น ๆ และเพื่อประโยชน์ในการทำงานร่วมกัน

5. การทำงานในลักษณะเป็นทีมจำเป็นต้องมีการตัดสินใจร่วมกันในขั้นตอนต่าง ๆ อันอาจทำให้การปฏิบัติงานล่าช้าไปกว่าที่ควร โดยเฉพาะอย่างยิ่งในงานซึ่งประโยชน์ส่วนรวมและประโยชน์ส่วนตัวขัดแย้งกัน หรือผู้ร่วมงานที่ขาดความเข้าใจและไว้นื้อเชื่อใจซึ่งกันและกัน

จากลักษณะของบุคคลที่มีความสามารถในการทำงานเป็นทีมที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยได้สรุปรวม ลักษณะสำคัญของการมีความสามารถในการทำงานเป็นทีม เพื่อเป็นแนวทางในการวิจัยครั้งนี้ คือ การที่นักศึกษาสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข รู้จักการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และสามารถทำงานได้จนสำเร็จตามเป้าหมาย

จากที่กล่าวมาผู้วิจัยได้สรุปรวบรวมความหมายของความสามารถในการทำงานเป็นทีม ได้ดังนี้ คือ การที่นักศึกษาที่มีความเข้าใจบทบาทและหน้าที่ของตนต่อทีมงาน รู้และเข้าใจ วัตถุประสงค์และเป้าหมายอย่างชัดเจนของทีม ช่วยเหลือสนับสนุน ให้ความร่วมมือ พึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน ปฏิบัติหน้าที่เต็มกำลังความสามารถ มีการติดต่อประสานงานที่ดีต่อกัน มีส่วนร่วมในการทำงานของทีม ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ให้คำจำกัดความของ ความสามารถในการทำงานเป็นทีมว่า หมายถึง ความสามารถของนักศึกษาที่จะทำงานร่วมกันกับเพื่อนๆ ได้ดี มีการประสานความรู้ความคิด เพื่อทำงานที่เกี่ยวข้องให้ประสบความสำเร็จ

3.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการทำงานเป็นทีมและความสามารถด้านการเรียน

ประทุม หงษ์ประเสริฐ (2545 : บทคัดย่อ, อ้างถึงในสมบุญ สุธประเสริฐ 2548 : 45) ได้ศึกษาเรื่ององค์ประกอบของการทำงานเป็นทีมที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพทางการเรียนของนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษาที่ 1 ผลการศึกษาพบว่า องค์ประกอบของการทำงานเป็นทีมโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ประสิทธิภาพของการเรียนอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ความสามารถในการพัฒนาตนเอง และความสามารถในการมีส่วนร่วม อยู่ในระดับปานกลาง และกระบวนการทำงานเป็นทีมส่งผลต่อประสิทธิภาพทางการเรียนโดยภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุภาพร สาระสันต์ (2542 : บทคัดย่อ , อ้างถึงใน อมรทิพย์ ทิพย์ประทุม 2548 : 30) ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมการทำงานเป็นทีมที่มีผลต่อการเรียนวิชาภาษาต่างประเทศของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชน กรณีศึกษามหาวิทยาลัยหอการค้าไทย พบว่า องค์ประกอบการทำงานเป็นทีม อยู่ในระดับมาก ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า บรรยากาศการทำงานเป็นทีมอยู่ในระดับดีมาก และการทำงานเป็นทีมส่งผลต่อการเรียนวิชาภาษาต่างประเทศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากเอกสารงานวิจัยที่กล่าวมาแสดงให้เห็นว่า การทำงานเป็นทีมเป็นสิ่งสำคัญต่อความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษา คือ การมีส่วนร่วมของสมาชิกในทีม ที่ต่างคนต่างมีความรู้ความสามารถ ทักษะ บุคลิกภาพที่แตกต่างกันมาทำงานร่วมกัน โดยต้องอาศัยความสัมพันธ์และเป้าหมายร่วมกันของทีมงาน จะทำให้นักศึกษามีความสามารถด้านการเรียนที่สูง และจะช่วยให้งานบรรลุเป้าหมายตามที่ตั้งไว้ด้วยเช่นกัน

ส่วนที่ 4 แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว

4.1 ความหมายของแรงสนับสนุนทางสังคม

คอบบ์ (Cobb 1976: 300, อ้างถึงใน เสาวภา วิจิตวาที 2534: 48) ให้ความหมายแรงสนับสนุนทางสังคมว่าเป็นการที่บุคคลได้รับข้อมูล ซึ่งทำให้รู้สึกว่าคุณค่าตนมีบุคคลที่ให้ความรัก ความเอาใจใส่ เห็นคุณค่ายกย่องและยอมรับว่าตนเป็นส่วนหนึ่งของสังคม และแบ่งแรงสนับสนุนทางสังคม ออกเป็น การสนับสนุนด้านอารมณ์ (Emotional Support) การสนับสนุนความรู้สึกมีคุณค่า (Esteem support) และการสนับสนุนให้มีส่วนร่วมในสังคม (Socially support)

พิลิสุก (Pilisuk 1982: 25, อ้างถึงใน เสาวภา วิจิตวาที 2534: 48) ให้คำนิยาม แรงสนับสนุนทางสังคมว่า เป็นความช่วยเหลือระหว่างบุคคลในด้านวัตถุ สิ่งของ การให้ความเชื่อมั่นที่ทำให้บุคคลมีความรู้สึกว่าคุณค่าตนเป็นที่ยอมรับของสังคม มีความรู้สึกมั่นคงและเป็นส่วนหนึ่งของสังคม

เพนเดอร์ (Pender 1987: 396, อ้างถึงใน เสาวภา วิจิตวาที 2534: 48) ให้ความหมายว่า แรงสนับสนุนทางสังคม หมายถึง ความรู้สึกเป็นเจ้าของ การได้รับการยอมรับ การเป็นที่รักและนับถือ รวมทั้งการมีคุณค่าเป็นที่ต้องการสำหรับบุคคลหนึ่ง แต่ไม่รวมถึงการที่บุคคลจะกระทำการใดสิ่งหนึ่งเพื่อบุคคลอื่น ๆ

ไวส์ (Weiss 1974: 24, อ้างถึงใน เสาวภา วิจิตวาที 2534: 49 – 50) ได้ให้ความหมายของแรงสนับสนุนทางสังคมว่า เป็นความรู้สึกอึดใจ หรือ พึงพอใจต่อความต้องการทางสังคม จากความสำเร็จในสัมพันธภาพ ทั้งนี้ ย่อมต้องอาศัยปัจจัยบางประการ เช่น

1. การมีส่วนร่วมในสังคม (Social integration) ทำให้บุคคลมีโอกาสผูกมิตรกัน มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคมด้วยกัน ทำให้มีการแลกเปลี่ยนด้านข้อมูลข่าวสารประสบการณ์และความคิด การที่บุคคลขาดการมีส่วนร่วมในสังคม จะทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกว่าถูกแยกออกจากสังคม และเป็นผลให้เกิดความรู้สึกเบื่อหน่าย ความสัมพันธ์เช่นนี้มักพบในกลุ่มเพื่อน
2. ความเชื่อมั่นในการเป็นมิตรที่ดี (A sense of reliable alliance) ความรู้สึกเช่นนี้ได้มาจากครอบครัวหรือเครือข่าย ซึ่งสมาชิกแต่ละคนต่างคาดหวังว่าจะได้รับความช่วยเหลือซึ่งกันและกันอย่างต่อเนื่อง ถ้าขาดความรู้สึกเช่นนี้ จะทำให้บุคคลรู้สึกขาดความมั่นคงและถูกทอดทิ้ง
3. การได้รับการชี้แนะ (The obtaining of guidance) เป็นความต้องการในช่วงที่บุคคลเผชิญกับความเครียดหรือภาวะวิกฤต ทำให้ต้องการคำปรึกษา คำแนะนำจากบุคคลที่ตนศรัทธาและเชื่อมั่น ถ้าไม่ได้รับการตอบสนองจะทำให้รู้สึกสิ้นหวัง

4. โอกาสในการอบรมเลี้ยงดูหรือให้ความช่วยเหลือบุคคลอื่น (Opportunity for nurturance) ได้แก่ การที่บุคคลมีความรับผิดชอบในการเลี้ยงดูหรือให้ความช่วยเหลือบุคคลอื่นให้มีความผาสุก ซึ่งทำให้รู้สึกว่าเป็นที่ต้องการของบุคคลอื่น ถ้าหากไม่ได้ทำหน้าที่นี้ ทำให้รู้สึกว่าชีวิตไม่มีความหมาย

5. การส่งเสริมให้มั่นใจในคุณค่าแห่งตน (Reassurance of worth) ได้แก่ การที่บุคคลได้รับการเคารพยกย่อง และชื่นชมที่สามารถแสดงบทบาททางสังคมอันเป็นที่ยอมรับของสมาชิกในครอบครัวและผู้ร่วมงาน ถ้าได้รับการส่งเสริมจะทำให้บุคคลรู้สึกว่าคุณค่า

6. ความรักใคร่ผูกพัน (Attachment or intimacy) เป็นความรู้สึกมั่นคง ปลอดภัย มีคนรักและเอาใจใส่ ซึ่งส่วนใหญ่ได้รับจากคู่สมรสและเพื่อนสนิท ถ้าขาดการสนับสนุนทางสังคมชนิดนี้ จะทำบุคคลรู้สึกอ้างว้าง โดดเดี่ยว

4.2 ประเภทของแรงสนับสนุนทางสังคม

ทอยส์ (Thoits 1982: 147, อ้างถึงใน เสาวภา วิจิตวาที 2534: 52) ได้อธิบายถึงแรงสนับสนุนทางสังคมไว้ว่าเป็นระดับของความต้องการพื้นฐานทางสังคม (Basic social needs) ของบุคคลซึ่งเกิดจากการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่นในกลุ่มสังคม และได้แบ่งประเภทการสนับสนุนตามลักษณะของความจำเป็นพื้นฐานทางสังคม ไว้เป็น 2 ประเภท คือ

1. การช่วยเหลือด้านอารมณ์และสังคม (Socio – emotional aid) ได้แก่ การได้รับความรัก ความใกล้ชิดสนิทสนมผูกพัน การได้รับการดูแลเอาใจใส่ การได้รับการยกย่องและเห็นคุณค่า และมีความรู้สึกแห่งการเป็นเจ้าของสังคมส่วนรวม ตลอดจนมีความรู้สึกปลอดภัย

2. การช่วยเหลือด้านสื่อและสิ่งของเครื่องใช้ (Instrumental aid) ได้แก่ การได้รับคำแนะนำด้านข่าวสาร ข้อมูลอันเป็นประโยชน์ ตลอดจนการได้รับความช่วยเหลือด้านสิ่งของ เงินทอง

ฟาร์เบอร์ (Farber 1983: 156, อ้างถึงใน เสาวภา วิจิตวาที 2534: 52) ได้อธิบายไว้ว่า ระบบการสนับสนุนทางสังคม (Social support) ประกอบด้วยความยึดเหนี่ยวระหว่างบุคคลที่สามารถให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันทั้งทางอารมณ์ (Emotion) และทรัพยากรอื่น ๆ และฟาร์เบอร์ ยังได้อธิบายลักษณะของการสนับสนุนทางสังคมไว้ดังนี้คือ

1. การสนับสนุนทางด้านสังคมและอารมณ์ (Socioemotional support) หมายถึง การได้รับความสนใจ กำลังใจ การยอมรับ การพบปะสังสรรค์ ความสนิทสนม

2. การสนับสนุนทางการเงินและสิ่งของเครื่องใช้ (Financial and instrument aid) หมายถึง การได้รับความช่วยเหลือทางการเงิน รวมทั้งสิ่งของเครื่องใช้

3. การได้รับคำแนะนำแก้ไขปัญหา (Information aid) หมายถึง การได้รับคำแนะนำแก้ไขปัญหาทั้งทางด้านการงานและเรื่องส่วนตัว

แมกไควร์ (McQuire 1983: 51, อ้างถึงใน เสาวภา วิชิตวาทย์ 2534: 53) กล่าวว่า แรงสนับสนุนทางสังคมไม่ใช่การรักษาโดยตรง แต่เป็นความรู้สึก เป็นเจตคติ เป็นกิริยาที่แสดงออกมาถึงความสนใจเมตตากรุณาที่ได้รับจากเพื่อน ญาติพี่น้อง ผู้ร่วมงาน เมื่อบุคคลเหล่านี้มารวมกันหรือประสานกัน โดยมีจุดประสงค์ในการให้ความช่วยเหลือ ก็จะเป็นการเกิดเครือข่ายของการสนับสนุนทางสังคม

ทิลเดิน (Tilden 1985: 65 ,อ้างถึงใน เสาวภา วิชิตวาทย์ 2534 : 53 – 54) กล่าวว่า แรงสนับสนุนทางสังคมเป็นโครงสร้างที่นำไปสู่การส่งเสริมสัมพันธภาพและพฤติกรรมระหว่างบุคคล

ฮับบาร์ด และคนอื่น ๆ (Hubbard and others. 1986: 128, อ้างถึงใน เสาวภา วิชิตวาทย์. 2534: 57) กล่าวถึงแนวความคิดต่าง ๆ ของผู้ที่ศึกษาเกี่ยวกับการสนับสนุนทางสังคม โดยสรุปว่าการสนับสนุนทางสังคมเป็นโครงสร้างหลายมิติ ซึ่งประกอบด้วยการติดต่อสื่อสารในด้านดี ทำให้มีความรู้สึกผูกพันเป็นส่วนหนึ่งของสังคม และมีการแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกันโดยคำนึงถึงแหล่งที่มาของการสนับสนุนด้วย

แมกโคเวล และนีเวล (Mcdowell and Nowell 1987: 155, อ้างถึงใน เสาวภา วิชิตวาทย์ 2534: 56) กล่าวว่า แรงสนับสนุนทางสังคม หมายถึง กลุ่มบุคคลที่ผู้ป่วยให้ความไว้วางใจ เป็นกลุ่มบุคคลที่ผู้ป่วยสามารถไว้วางใจได้ และเป็นกลุ่มบุคคลที่ทำให้เขาารู้สึกว่าได้รับการดูแลเอาใจใส่และให้คุณค่าเขาเช่นบุคคลคนหนึ่ง

บุญเยี่ยม ตระกูลวงษ์ (2528 : 172) กล่าวว่า หลักการสำคัญของการสนับสนุนทางสังคมจะต้องมีองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. จะต้องมีการสื่อสารระหว่างผู้ให้และผู้รับการสนับสนุนทางสังคม
2. ลักษณะของการติดต่อสื่อสารจะต้องประกอบด้วย
 - 2.1 ข้อมูลข่าวสารมีลักษณะที่ “ผู้รับ” เชื่อว่ามีคนสนใจเอาใจใส่ มีความรักและความหวังดีในตนเองอย่างจริงจัง
 - 2.2 ข้อมูลข่าวสารมีลักษณะที่ “ผู้รับ” รู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า และเป็นที่ยอมรับในสังคม
 - 2.3 ข้อมูลข่าวสารมีลักษณะที่ทำให้ “ผู้รับ” เชื่อว่า เขาเป็นส่วนหนึ่งของสังคมและสามารถทำประโยชน์แก่สังคมได้
3. ประโยชน์นำเข้าของการสนับสนุนอาจอยู่ในรูปข้อมูลข่าวสารวัสดุสิ่งของหรือจิตใจ
4. จะต้องช่วยให้ “ผู้รับ” ได้บรรลุถึงจุดหมายที่เขาต้องการ

สมจิต หนูเจริญกุล (2531 : 47, อ้างถึงใน บุญเยี่ยม ตระกูลวงษ์ 2528: 173) กล่าวว่า แรงสนับสนุนทางสังคม เป็นการปฏิบัติการช่วยเหลือในด้านร่างกายและจิตใจ การแนะนำ หรือการให้ความรู้แก่บุคคลอื่น ตลอดจนการจัดสภาพแวดล้อมให้เหมาะสม เพื่อช่วยการส่งเสริมพัฒนาการของแต่ละบุคคล

สรุปได้ว่า แรงสนับสนุนทางสังคม เป็นปฏิสัมพันธ์อย่างมีจุดหมายระหว่างบุคคลที่แสดงออกถึง ความสนใจ ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำให้เกิดความรู้สึกผูกพัน เชื่อว่ามีคนรักและสนใจ มีคนยกย่องและมองเห็นคุณค่า เป็นส่วนหนึ่งของสังคม เป็นความพอใจต่อความจำเป็นพื้นฐานทางสังคมที่ได้รับจากการติดต่อสัมพันธ์กับคนในกลุ่มสังคม

กลุ่มสังคมที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนทางสังคมมี 2 ส่วน คือ ส่วนที่เป็นรูปร่าง (Morphologic) ซึ่งประกอบด้วย ขนาด ความหนาแน่น การรู้จักกันของสมาชิกในกลุ่มและขั้นตอนที่จำเป็นในการติดต่อกับสมาชิกในกลุ่ม ซึ่งทำให้มองเห็นโครงสร้างของกลุ่มสังคมอีกส่วนหนึ่งก็คือ เกณฑ์หรือคุณสมบัติในการติดต่อสัมพันธ์กันในกลุ่มสังคม

เพนเดอร์ (Pender 1987: 396-397, อ้างถึงใน บุญเยี่ยม ตระกูลวงษ์ 2528: 203) กลุ่มบุคคลในระบบสนับสนุนทางสังคม แบ่งเป็น 5 ระบบคือ

1. ระบบการสนับสนุนตามธรรมชาติ (Natural support system) ได้แก่ แหล่งสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว ญาติพี่น้อง ซึ่งถือว่ามีความสำคัญมากที่สุดเพราะครอบครัวมีบทบาทสำคัญตั้งแต่วัยเด็ก เพราะเป็นแหล่งที่ถ่ายทอดค่านิยม ความเชื่อ แบบแผนพฤติกรรม การปฏิสัมพันธ์ และประสบการณ์ต่าง ๆ ในชีวิต อันจะเป็นเครื่องมือสำคัญในการดำเนินชีวิตได้

2. ระบบสนับสนุนจากกลุ่มเพื่อน (Peer support system) เป็นการสนับสนุนที่ได้รับจากบุคคลซึ่งมีประสบการณ์ มีความชำนาญในการที่จะค้นคว้าหาความต้องการและสามารถติดต่อชักจูงได้โดยง่าย เป็นเหตุให้บุคคลซึ่งประสบความสำเร็จและสามารถปรับตัวได้อย่างดีในสถานการณ์ที่เลวร้ายต่าง ๆ ในชีวิตได้

3. ระบบสนับสนุนด้านศาสนาหรือแหล่งอุปถัมภ์ต่าง ๆ (Religious organizations or denominations) เป็นแหล่งที่จะช่วยให้ผู้ป่วยได้มีการพบปะแลกเปลี่ยนความเชื่อ ค่านิยมคำสอน คำแนะนำเกี่ยวกับวิธีการดำรงชีวิต และขนบธรรมเนียมประเพณีต่าง ๆ ได้แก่ พระ นักบวช หมอ สอนศาสนา กลุ่มผู้ปฏิบัติธรรม ฯลฯ

การสนับสนุนทางสังคมแบ่งเป็นสามระดับ การสนับสนุนทางสังคมที่อยู่ในระดับที่เล็กที่สุดคือ การสนับสนุนทางสังคมที่เกิดขึ้นภายใต้ระบบหรือระบบย่อย (Subsystem) เป็นความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับบุคคลอื่น การสนับสนุนทางสังคมที่อยู่ในระดับถัดมาคือ การสนับสนุนทางสังคมที่เกิดขึ้นในระดับระบบ (System) เป็นความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับกลุ่ม

บุคคลที่อยู่ในสังคมเดียวกันหรือระหว่างบุคคลกับองค์กรต่าง ๆ ที่ทำหน้าที่ให้ความช่วยเหลือ ส่วนการสนับสนุนทางสังคมที่อยู่ในระดับที่ใหญ่ที่สุด คือ การสนับสนุนที่เกิดขึ้นเหนือระบบ (Supra system) เป็นความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับสังคมอื่นที่อยู่ในชุมชน การสนับสนุนทางสังคมที่เกิดขึ้นในระดับระบบ จะมีลักษณะไม่เป็นทางการ ต่างจากการสนับสนุนทางสังคมที่บุคคลได้รับจากมีลักษณะไม่เป็นทางการ ต่างจากการสนับสนุนทางสังคมที่บุคคลได้รับจากองค์กรต่าง ๆ หรือกลุ่มบุคคลในสังคมอื่น ๆ ซึ่งจะมีลักษณะเป็นทางการ แต่ถ้าแบ่งการสนับสนุนทางสังคมออกตามแหล่งที่ให้การสนับสนุน จะแบ่งได้สองชนิดคือ การสนับสนุนทางสังคมที่มาจากบุคคลในครอบครัวและภายนอกครอบครัว

เคน (Kane 1988 : 18 – 24 ,อ้างถึงใน บุญเยี่ยม ตระกูลวงษ์ 2528 : 203) กล่าวว่า ครอบครัวเป็นระบบเปิดที่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา จะมีการประสานสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในครอบครัวด้วยกันและระหว่างบุคคลในครอบครัวกับบุคคลภายนอกครอบครัวหรือองค์กรต่าง ๆ อยู่เสมอ การสนับสนุนทางสังคมที่บุคคลในครอบครัวได้รับมาจากบุคคลในครอบครัวตนเองและบุคคลภายนอกครอบครัว ประกอบไปด้วยการช่วยเหลือในด้านสิ่งของและบริการ การสนับสนุนทางด้านอารมณ์ และการให้ข้อมูลข่าวสาร ถ้าการสนับสนุนทางสังคมที่บุคคลได้รับจากบุคคลอื่น ๆ ในครอบครัวไม่เพียงพอบุคคลจะมีการประสานสัมพันธ์กับบุคคลภายนอกครอบครัวหรือองค์กรต่าง ๆ เพื่อรับการสนับสนุนทางสังคมที่ต้องการ สอดคล้องกับแนวคิดของ นอร์เบค (Norbeck 1981 : 43-58 ,อ้างถึงใน กิตติพัฒน์ นนทปัทมะดุลย์ 2539 : 36) ซึ่งเชื่อว่าสังคมและสิ่งแวดล้อมของผู้ป่วยจะเป็นปัจจัยสำคัญในการรักษาและส่งเสริมสุขภาพของร่างกาย การสนับสนุนทางสังคมของบุคคลหรือกลุ่มบุคคลในเครือข่ายของสังคมที่มีต่อแต่ละบุคคลจะแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับลักษณะของปัญหาและเงื่อนไขของสิ่งแวดล้อม

การสนับสนุนทางสังคมของครอบครัวขึ้นอยู่กับปัจจัยสำคัญสองประการ คือ ลักษณะของครอบครัว (Family characteristic) และลักษณะของปฏิสัมพันธ์ของครอบครัว (Interactional characteristic) โดยลักษณะของครอบครัวจะเป็นข้อมูลทั่วไปของครอบครัว พิจารณาได้จากจำนวนสมาชิกในเครือข่ายสังคม (Social network) ของครอบครัว ชนิดของความสัมพันธ์ในเครือข่ายสังคมของครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวและเครือข่ายของครอบครัว ความยืดหยุ่น (Flexibility) ของโครงสร้างครอบครัว ความคล้ายคลึงกันระหว่างครอบครัว และเครือข่ายสังคมของครอบครัว พื้นฐานความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวและเครือข่ายของครอบครัว ความยืดหยุ่น (Flexibility) ของโครงสร้างครอบครัว ความคล้ายคลึงกันระหว่างครอบครัว และเครือข่ายสังคมของครอบครัว พื้นฐานความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัวและเครือข่ายสังคมของครอบครัว และระยะพัฒนาการของครอบครัว ส่วนลักษณะของปฏิสัมพันธ์

ภายในครอบครัวเป็นองค์ประกอบสำคัญที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการและแนวทางของการสนับสนุนทางสังคม ประกอบด้วยความถี่ของปฏิสัมพันธ์ คุณภาพของข่าวสารที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพของการให้คำแนะนำและการตอบสนองที่บุคคลในครอบครัวอาจได้รับจากเครือข่ายสังคมของครอบครัว คุณภาพและความเชื่อถือได้ของความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในครอบครัว และระหว่างบุคคลในครอบครัวกับเครือข่ายสังคมของครอบครัว (Kane 1988 : 18-24, อ้างถึงใน กิตติพัฒน์ นนทปัทมะคุลย์ 2539 :45)

กิตติพัฒน์ นนทปัทมะคุลย์ (2529 : 27 – 28) กล่าวว่า ครอบครัวที่มีคุณภาพในการตระหนักถึงคุณค่าของความสัมพันธ์ในสมาชิกครอบครัว ประกอบด้วย การสนับสนุนทางสังคม 6 ประการ คือ

1. การชื่นชมคุณค่าของคนในครอบครัว การแสดงความพึงพอใจ ชื่นชม การตระหนักถึงคุณค่าซึ่งกันและกัน เปรียบเสมือนพื้นฐานของความอบอุ่น และความมั่นคงในครอบครัว ยิ่งไปกว่านั้นยังเป็นการหล่อหลอมสมาชิกของสังคม
2. การมีเวลาอยู่ร่วมกัน ร่วมทำกิจกรรมที่ทุกคนพอใจ เช่น การรับประทานอาหารการสนุกสนานรื่นเริง การทำงาน การออกกำลังกาย การทัศนจรร่วมกัน เป็นต้น
3. การมีพันธะต่อความสุขและสวัสดิภาพของครอบครัวร่วมกัน คนในครอบครัวรู้สึกเป็นพันธะที่ต้องส่งเสริมให้สมาชิกคนอื่นในครอบครัวได้มีความสุข และมีสวัสดิภาพที่ดี เป็นการห่วงใยกันและกันอย่างแท้จริง
4. การติดต่อสื่อสารระหว่างกันเป็นอย่างดี ครอบครัวทั่ว ๆ ไป มักมีปัญหา คือ ไม่ค่อยมีเวลาพูดคุยกัน สมาชิกในครอบครัวควรเป็นผู้ฟังที่ดี มีความไว้วางใจต่อกัน ร่วมรับรู้ความรู้สึกของกันและกัน และพยายามหาทางเลือก ทางแก้ไขที่ดีที่สุดสำหรับทุกคน เช่นเดียวกับ เบญจพร ปัญญาข (2537 : 88 – 93) กล่าวว่า วิธีการสื่อสารมี 2 รูปแบบ คือ การพูดเพื่อสื่อสารข้อมูลต่าง ๆ โดยตรง กับการใช้ภาษาทอทาง เช่น การประสาธน์สายตา สีหน้าท่าทาง น้ำเสียง การวางตัว จังหวะการพูด ที่แสดงการให้เกียรติซึ่งกันและกันจะทำให้เกิดความรู้สึกผูกพันรักใคร่ เอื้ออาทรต่อกัน ช่วยแก้ปัญหาาร่วมกันต่อไป
5. การมีศรัทธาต่อศาสนาอย่างแรงกล้า การมีกิจกรรมทางศาสนาาร่วมกัน ทำให้สมาชิกในครอบครัวมีสติ มีความอดทนาร่วมกัน มีการให้อภัยต่อผู้อื่นสูง ระวังความโกรธได้เร็วและรู้จักที่จะช่วยเหลือผู้อื่นในสังคม ซึ่งเป็นพื้นฐานของความรับผิดชอบต่อสังคมส่วนรวมด้วย
6. การมีสมรรถนะจัดการกับวิกฤตการณ์ในครอบครัวได้อย่างดี เป็นการสัดกักกัน และป้องกันปัญหาสังคมได้อย่างดี จะทำให้สมาชิกในครอบครัวเกิดความมั่นใจ และไว้วางใจต่อกัน

เพนเดอร์ (Pender 987: 399,อ้างถึงใน บุญเยี่ยม ตระกูลวงษ์ 2528: 267) ได้สรุปประโยชน์ของการสนับสนุนทางสังคมที่มีต่อภาวะความเป็นสุข ของบุคคลได้ดังนี้

1. ช่วยในการส่งเสริมการเจริญเติบโตโดยเพิ่มการมีคุณค่าในตนเอง และทำให้บุคคลนั้นมีความเป็นปกติสุข
2. ลดเหตุการณ์ที่ทำให้เกิดความเครียดในชีวิต
3. ช่วยรับรองยืนยันว่าการกระทำนั้นจะทำให้บุคคลมีส่วนร่วม และเป็นที่ต้องการของสังคม
4. ช่วยลดผลที่ได้รับในด้านลบ เช่น ลดเหตุการณ์ที่ตึงเครียดโดยจะมีผลต่อการแปลเหตุการณ์และการตอบสนองทางอารมณ์ นอกจากนี้ยังช่วยลดการเจ็บป่วยได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากแนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว สรุปได้ว่า การที่นักศึกษาได้รับการสนับสนุนจากครอบครัวจะทำให้นักศึกษามีความสามารถในการทำกิจกรรมต่างๆ ได้โดยประสบความสำเร็จ

ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ให้คำจำกัดความของ การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว หมายถึง การที่นักศึกษาได้รับการช่วยเหลือด้านการเรียนจากบิดามารดาหรือผู้ปกครอง โดยแบ่งเป็น 2 ด้าน ได้แก่

1. การสนับสนุนทางด้านวัตถุ ได้แก่ การจัดหาอุปกรณ์การเรียน เครื่องแต่งกาย ความจำเป็นทางการเรียนของนักศึกษา และค่าใช้จ่ายต่างๆ ให้แก่นักศึกษา
2. การสนับสนุนทางด้านจิตใจ ได้แก่ การให้ความสนใจ ความเอาใจใส่ ให้คำปรึกษา และชี้แนะให้กับนักศึกษา

4.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัวและความสามารถในการเรียน

คัดฉางค์ มนตรี (2541: บทคัดย่อ, อ้างถึงใน ปฏิมาพร เมฆสุนทร 2545:25) ได้ศึกษาอิทธิพลของพ่อแม่ในเรื่องการผลักดันของพ่อแม่และการสนับสนุนทางจิตใจที่เกี่ยวกับการส่งเสริมการเรียนของลูก ผลการศึกษา พบว่าการผลักดันของพ่อแม่ การช่วยเหลือและกำกับ จัดตารางเวลาให้ลูกส่งผลต่อการเรียนของลูก ในขณะที่การสนับสนุนทางจิตใจและการกระตุ้นพัฒนาการทางสติปัญญาส่งผลทางบวกต่อการเรียนอีกด้วย

การริสัน (1964:403, อ้างถึงใน ปฏิมาพร เมฆสุนทร 2545:27) ได้ศึกษาถึงองค์ประกอบอันมีผลต่อการเรียนของนักเรียน พบว่า ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมเป็นสิ่งสำคัญที่มีผลต่อการเรียนของนักเรียนมาก เด็กที่ครอบครัวขาดความอบอุ่นและฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดีย่อมขาดประสบการณ์ต่างๆ จะส่งผลต่อการเรียน ทำให้เด็กเกิดปัญหาและอุปสรรคต่อการเรียนได้

จากงานวิจัยที่กล่าวมา จะเห็นว่าการที่บิดามารดาหรือผู้ปกครอง ให้ความสนใจต่อนักศึกษาทั้งทางด้านจิตใจและให้การสนับสนุนทางด้านวัตถุ จะส่งเสริมให้เด็กมีความสามารถทางการเรียนสูงด้วยเช่นกัน หากนักศึกษาไม่ได้รับการสนับสนุนจากบิดามารดา หรือผู้ปกครองทางด้านจิตใจและทางด้านวัตถุแล้วจะส่งผลต่อความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษาด้วยเช่นกัน

ส่วนที่ 5 แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน

เนื่องจากยังไม่มีแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับการเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องและเชื่อมโยงกับตัวแปรการเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยต่อไป ซึ่งได้แก่ สภาพแวดล้อมในสถาบันการศึกษา อินเทอร์เน็ต และห้องสมุด

5.1 สภาพแวดล้อมในสถาบันการศึกษา

สถาบันการศึกษาใดๆ ก็ตาม กลุ่มนักศึกษาเป็นกลุ่มบุคคลที่สำคัญและมีจำนวนมากที่สุด ฉะนั้นสภาพแวดล้อมทางกายภาพของมหาวิทยาลัย จึงต้องมุ่งเน้นในส่วนที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษาเป็นประการสำคัญในการที่จะเอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ ความสะดวกในความเป็นอยู่ นานัปการตลอดจนพัฒนาการทุกด้านของนักศึกษา ซึ่งทำให้นักศึกษาบรรลุสัมฤทธิ์ผลได้รวดเร็วยิ่งขึ้น

สำเนาวิ ขจรศิลป์ (2538: 13-14) ได้อธิบายถึงปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบันอุดมศึกษา หมายถึง สภาพแวดล้อมใน 3 รูปแบบ คือ

1. สภาพแวดล้อมที่เป็นสิ่งไม่มีชีวิต เช่น อาคาร สถานที่ เครื่องมือ และอุปกรณ์ต่างๆ
2. สภาพแวดล้อมที่เป็นสิ่งมีชีวิต เช่น พืช สัตว์ และคน
3. สภาพแวดล้อมที่คนสร้างขึ้น (ไม่รวมข้อ 1 และ 2) เช่น กลุ่มเพื่อนกิจกรรมนักศึกษา และระบบอาจารย์ที่ปรึกษา เป็นต้น

สภาพแวดล้อมภายในสถาบันอุดมศึกษา มีความสำคัญต่อกระบวนการพัฒนานักศึกษามาก และสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มีความสมบูรณ์คือมีอาคาร สถานที่ มีเครื่องมือดี และมีระบบงานที่ดี ย่อมทำให้การพัฒนานักศึกษาได้ผลดี และในทางตรงข้าม ถ้าสภาพแวดล้อมทางกายภาพไม่ดี เช่น ไม่มีอาคารสถานที่ ไม่มีเครื่องมือที่ดี ไม่มีที่พักผ่อนหย่อนใจ ทำให้เกิดปัญหาทางด้านร่างกายและจิตใจ ย่อมทำให้การพัฒนาศึกษาของนักศึกษาไม่ได้ผลดีด้วยเช่นกัน

ปริญญ์ อังศุสิงห์ (2531: 11) ได้ให้ความหมายของสภาพแวดล้อมทางกายภาพในมหาวิทยาลัยว่า สภาพแวดล้อมทางกายภาพ หมายถึง สภาพแวดล้อมโดยธรรมชาติหรือที่มนุษย์สร้างขึ้น ซึ่งมีอิทธิพลต่อบุคคลที่อยู่ในสภาพแวดล้อมนั้น เช่น บริเวณสภาพพื้นที่ของสถานที่ตั้ง ลักษณะของอาคารเรียน ห้องเรียน ห้องปฏิบัติการ ห้องสมุด ห้องน้ำ โรงอาหาร สถานที่พักผ่อนหย่อนใจ สนามกีฬา การตกแต่งสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ภายในมหาวิทยาลัย ความสะอาดของอาคาร รวมทั้งสภาพแสงเสียง ที่มีอิทธิพลต่อสภาพความเป็นอยู่และการพัฒนาในด้านต่างๆ ของนักศึกษา

แอสติน (Astin 1968, อ้างถึงใน ปริญญ์ อังศุสิงห์ 2531 : 13) กล่าวว่าไว้ในกรสร้างอาคารสถานที่ภายในมหาวิทยาลัยนั้น จำเป็นต้องได้รับความร่วมมือจากผู้เชี่ยวชาญสาขาวิชาต่างๆ เช่น สถาปนิก และวิศวกร เพื่อศึกษาค้นคว้าตลอดจนวางโครงการล่วงหน้า เพื่อให้การขยายตัวของมหาวิทยาลัยเป็นไปอย่างถูกต้องตามหลักการ โดยทั่วไปบริเวณภายในมหาวิทยาลัยควรแบ่งเป็นบริเวณต่างๆ เช่น บริเวณการศึกษา ที่พักอาศัย สนามกีฬา ที่จอดรถ ที่พักผ่อนหย่อนใจ และบริเวณที่เตรียมไว้สำหรับขยายตัวในอนาคต ในการเลือกที่ตั้งของสถาบันการศึกษาควรพิจารณาหลักเกณฑ์ ดังนี้ คือ ความสัมพันธ์เชื่อมโยงระหว่างที่ดินของสถาบันการศึกษากับชุมชนในย่านนั้นๆ โดยถือว่า สถาบันการศึกษาเป็นศูนย์กลางชุมชน มีความสัมพันธ์กับจำนวนประชากรสามารถให้บริการด้านการศึกษาเมื่อถึงระยะทางระหว่างบ้านกับสถาบันการศึกษาไม่ไกลจนเกินไป ขนาดของสถาบันการศึกษาเมื่อถึงจุดอิ่มตัว ควรคำนึงถึงสวนสาธารณะและบริเวณที่ใช้ทำกิจกรรมกลางแจ้งสภาพต้นไม้และสิ่งที่มีอยู่ให้มีสภาพคงที่ ที่ดินมีขนาดเพียงพอสำหรับการขยายตัวได้ในอนาคต มีบริการสาธารณูปโภคอย่างเพียงพอ นอกจากนี้ยังต้องคำนึงถึงเรื่องการจราจร และสิ่งแวดล้อมด้านอื่นๆ ประกอบด้วย

สถานศึกษาที่ดีในทัศนะของ ซีเกอร์ (Seager 1961, อ้างถึงใน ปริญญ์ อังศุสิงห์ 2531:13) ควรประกอบด้วยคุณลักษณะดังนี้ มีขนาดกว้างพอเหมาะกับโครงการปัจจุบันและพร้อมที่จะขยายได้ในอนาคต อยู่ในสถานที่ปลอดภัย สวยงามและใช้ประโยชน์ในกิจกรรมกลางแจ้งและสันทนาการได้มากที่สุด การวางแผนสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามความเหมาะสม จัดส่วนที่มีเสียงดังและสงบให้แยกออกจากกัน เช่น ฝ่ายบริหารแยกออกจากฝ่ายวิชาการ ตั้งอยู่ในที่ที่ก่อให้เกิดปัญหาด้านการจราจรน้อยที่สุด ระบบการจราจรภายในมหาวิทยาลัยควรแยกเป็นทางรถยนต์ จักรยาน ทางเท้า ภายในอาคารเรียนควรคำนึงถึงการระบายอากาศและแสงสว่างให้เป็นไปตามธรรมชาติไม่ควรอยู่ใกล้สถานที่สำหรับการจัดกิจกรรมกีฬา ซึ่งจะมีการเชียร์ส่งเสียงดัง ที่เรียนกับที่เล่นหรือที่พักผ่อนหย่อนใจควรแยกออกจากกัน ผู้ใช้อาคารสถานที่จึงควรระมัดระวังใช้สถานที่ต่างๆ ตามวัตถุประสงค์ให้เหมาะสม

จรรยา จัวนาน (2538: 55-56) ได้กล่าวถึงสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวกับอาคารสถานที่หรือวัตถุที่สร้างขึ้นในสถานศึกษาว่า เป็นสิ่งแวดล้อมที่สามารถสัมผัสได้ เช่น ถนน สนาม บริเวณอาคารสถานที่ สวนหย่อม เป็นต้น สภาพแวดล้อมทางด้านอาคารสถานที่ของสถาบันการศึกษามีความสำคัญและมีอิทธิพลต่อทุกคนที่อยู่ในสถานศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อชีวิตความเป็นอยู่และการเรียนรู้ของนักศึกษา

วิจิตร วรุตบางกูร (2534: 2) กล่าวว่า ครูไม่ใช่ตัวจักรสำคัญที่จะสร้างความเจริญเติบโตทุกด้านให้แก่ผู้เรียน เพียงอย่างเดียว อาคารเรียนและสภาพของสถานศึกษาก็มีส่วนเสริมความเจริญงอกงามให้แก่ผู้เรียนมาก อาคารเรียนมีความสำคัญต่อการจัดสภาพแวดล้อมที่ช่วยหล่อหลอมพฤติกรรมของผู้เรียนและช่วยเกื้อกูลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นแรงจูงใจให้ผู้เรียนได้ ด้วยเหตุนี้อาคารเรียนควรมีองค์ประกอบต่างๆ อย่างเหมาะสม เป็นต้นว่า ขนาด รูปร่าง รูปลักษณะ วัสดุ อุปกรณ์ สี แสง ทัศนียภาพ ทิศทางลม การจัดระเบียบภายในอาคาร สุขลักษณะ ความปลอดภัย ความสดชื่น ความสุขสบายและความอบอุ่น บรรยากาศที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้และความรักใคร่สามัคคี และวิถีทางในการดำเนินชีวิตของผู้ใช้บริการ เช่น ความเจริญเติบโต ความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า การอยู่ร่วมกัน กินด้วยกัน พักผ่อนด้วยกัน

วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2530: 21) ได้กล่าวถึงสภาพแวดล้อมทางกายภาพในสถานศึกษา ไว้ว่า เป็นอาคารสถานที่สะอาด มีระเบียบถูกต้องหลักและสอดคล้องกับประโยชน์ใช้สอย ย่อมแสดงถึงความสามารถทางการบริหารสถาบันในการหาทรัพยากรในด้านการอำนวยความสะดวกให้แก่การเรียนการสอน การค้นคว้า และสร้างความเป็นระเบียบเรียบร้อยอื่นๆ ด้วย ดังนั้นการที่สถาบันการศึกษามีห้องเรียน ห้องทำงาน ห้องน้ำ โรงอาหาร เพียงพอ ย่อมส่งเสริมสภาพการเรียนรู้ของนักศึกษาด้วย

5.2 อินเทอร์เน็ต

ความหมายของอินเทอร์เน็ต

ยีน ภู่วรรณ (2538 : 79) ได้ให้ความหมายของอินเทอร์เน็ต ว่า เครือข่ายอินเทอร์เน็ตเป็นเครือข่ายของเครือข่ายที่โยงระหว่างเครือข่ายต่างๆ เข้าด้วยกัน เมื่อนำเครือข่ายคอมพิวเตอร์เครือข่ายหนึ่งเชื่อมเข้าสู่อินเทอร์เน็ต เครือข่ายนั้นก็จะป็นอินเทอร์เน็ต และหากใครนำเครือข่ายอื่นเชื่อมก็จะเข้าสู่อินเทอร์เน็ตและเป็นการขยายเครือข่ายด้วย

พรชัย จันทรสุกแสง (2546 : 17) ได้อธิบายความหมายของอินเทอร์เน็ตว่า อินเทอร์เน็ตคือ ระบบเครือข่ายขนาดใหญ่ที่ต่อเชื่อมเครือข่ายต่างๆ ทั่วโลกเข้าหากัน ก่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนและการสื่อสารที่เป็นประโยชน์อย่างมหาศาล

สมชาย นำประเสริฐชัย (2543 : 11, อ้างถึงใน พรชัย จันทรศุกแสง 2546 : 17) ได้ อธิบายความหมายของอินเทอร์เน็ตไว้ว่า อินเทอร์เน็ตเป็นเครือข่ายของคอมพิวเตอร์และเครือข่าย ของเครือข่าย เพราะอินเทอร์เน็ตประกอบด้วยเครือข่ายย่อยเป็นจำนวนมากต่อเชื่อมเข้าด้วยกัน ภายใต้อาณาเขตเดียวกันจนเป็นสังคมเครือข่ายขนาดใหญ่ เครือข่ายอินเทอร์เน็ตเป็นเครือข่าย สาธารณะที่ไม่มีผู้ใดเป็นเจ้าของ ทำให้การเข้าสู่เครือข่ายเป็นไปอย่างเสรีภายใต้กฎเกณฑ์บาง ประการที่กำหนดขึ้นเพื่อให้เกิดความสับสนและวุ่นวายจากการเชื่อมต่อจากเครือข่ายทั่วโลก

ประโยชน์ของอินเทอร์เน็ต

ประโยชน์ของอินเทอร์เน็ต มีหลายประเภทด้วยกัน ในที่นี้จะกล่าวโดยย่อสำหรับ ประโยชน์แต่ละประเภทของอินเทอร์เน็ต

1. จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Mail) หรือที่นิยมเรียกว่าอี-เมล (e- mail) จากการที่มีเครือข่ายคอมพิวเตอร์ที่สามารถสื่อสารข้อมูลถึงกันได้อย่างรวดเร็ว จึงมีการให้บริการที่ เรียกว่า จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ ผู้ส่งสามารถส่งข้อความ หรือแฟ้มข้อมูลไปให้ผู้รับที่อยู่ในระบบ เครือข่ายคอมพิวเตอร์ซึ่งอาจเป็นบุคคลเดียวหรือกลุ่มได้

2. การสนทนาออนไลน์ (Online Conversation) เป็นการให้บริการในลักษณะของการ สนทนากัน แต่แทนที่จะเป็นการพูดคุยกันด้วยวาจา ก็เปลี่ยนเป็นการคุยโดยการคีย์ตัวอักษรผ่าน หน้าจอคอมพิวเตอร์

3. การสืบค้นข้อมูล (Database Searching) เป็นการสืบค้นข้อมูลในระบบเครือข่าย อินเทอร์เน็ต โดยผู้ใช้ไม่จำเป็นต้องทราบเลขที่อยู่ ของแหล่งข้อมูล

แหล่งให้บริการอินเทอร์เน็ตแก่นักศึกษา

ปัจจุบันแหล่งให้บริการอินเทอร์เน็ตมีอยู่หลากหลายทั้งของภาครัฐและเอกชน ใน สถาบันการศึกษาก็ได้รับการสนับสนุนทั้งเรื่องงบประมาณและนโยบายในการจัดหาและติดตั้ง อุปกรณ์ต่างๆ เกี่ยวกับอินเทอร์เน็ต เพื่อให้เพียงพอ เนื่องจากความต้องการในการใช้มีเพิ่มมากขึ้น

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ได้จัดให้มีแหล่งให้บริการอินเทอร์เน็ตภายในมหาวิทยาลัย เพื่อสนับสนุนการใช้ประโยชน์จากอินเทอร์เน็ตเพื่อการศึกษาของนักศึกษา ดังนี้

1. สำนักนักคอมพิวเตอร์
2. ห้องคอมพิวเตอร์ของภาควิชาและคณะวิชาวิชา
3. ห้องสมุดของมหาวิทยาลัย

5.3 ห้องสมุด

การบริการห้องสมุดในสถาบันอุดมศึกษามีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมการศึกษา การเรียน การสอน การวิจัย เป็นอย่างมาก ห้องสมุดเป็นแหล่งจัดหา จัดเก็บ รวบรวมและให้บริการสารสนเทศต่างๆ ทำให้ห้องสมุดเป็นหัวใจสำคัญของการศึกษา และความสำคัญของห้องสมุดมีดังนี้

1. ช่วยเผยแพร่ข่าวสารข้อมูล ในสภาพสังคมปัจจุบันเป็นยุคข่าวสาร เป็นยุคที่แข่งขันในด้านข้อมูลข่าวสาร บุคคลใดที่ก้าวทันข่าวสารต่างๆ ย่อมเป็นผู้ได้เปรียบ ซึ่งบริการของห้องสมุดสามารถตอบสนองความต้องการเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลข่าวสาร

2. ช่วยในการค้นคว้าวิจัย ห้องสมุดเป็นสถานที่ที่รวบรวมข้อมูลต่างๆ ตลอดจนมีบริการต่างๆ เพื่อในการศึกษาวิจัย

3. ช่วยประหยัด ประหยัดในด้านผู้ใช้ คือไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายเพื่อซื้อหนังสือ มาอ่านเอง

4. ช่วยให้ค้นคว้าได้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์และเป็นความรู้ที่ทันสมัย

5. ช่วยให้ผู้ผู้ใช้มีโอกาสค้นคว้าเพื่อพัฒนาตนเอง มีนิสัยรักการอ่านและรู้จักใช้เวลาให้เกิดประโยชน์

6. ช่วยให้ผู้ผู้ใช้มีความรับผิดชอบในสาธารณสมบัติ รู้จักใช้และระวังกายอย่างถูกต้อง จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน สรุปได้ว่า การที่ทางมหาวิทยาลัยจัดสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียนไว้บริการให้นักศึกษา ถือว่าเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญต่อการเรียนของนักศึกษา เพราะหากสิ่งอำนวยความสะดวกทางการศึกษาชำรุดหรือมีไม่เพียงพอต่อความต้องการของนักศึกษา อาจจะทำให้นักศึกษารู้สึกเบื่อที่จะใช้บริการและทำให้เกิดความรู้สึกที่ไม่ดีกับสถานศึกษาทำให้ไม่อยากมาเรียนและมีผลต่อการเรียน

ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ให้คำจำกัดความของ การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน ว่า หมายถึง การใช้บริการสิ่งอำนวยความสะดวกทางการศึกษาที่ทางมหาวิทยาลัยจัดให้บริการเพื่อส่งเสริมในการเรียนการสอนเพื่อให้ประสบผลสำเร็จทางการเรียน ได้แก่ การใช้บริการด้านสื่อและอุปกรณ์การเรียน การใช้บริการอาคารเรียน การใช้บริการห้องสมุดของนักศึกษา

5.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียนและความสามารถในการเรียน

เนื่องจากการเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียนเป็นตัวแปรที่ยังไม่มีงานวิจัยที่ศึกษา ผู้วิจัยจึงขอเสนองานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยต่อไป

ประกาศิ์ สุฉันทบุตร (2532: 15) ได้ศึกษาสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยรามคำแหง ในทัศนะของนักศึกษา ผลการศึกษาพบว่า บรรยากาศในการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัย ด้วยการ ส่งเสริมให้นักศึกษารู้จักแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง โดยที่มหาวิทยาลัยจัดสภาพให้เอื้อต่อการ ค้นคว้าด้วยตนเองจะสร้างประสบการณ์ที่ดี

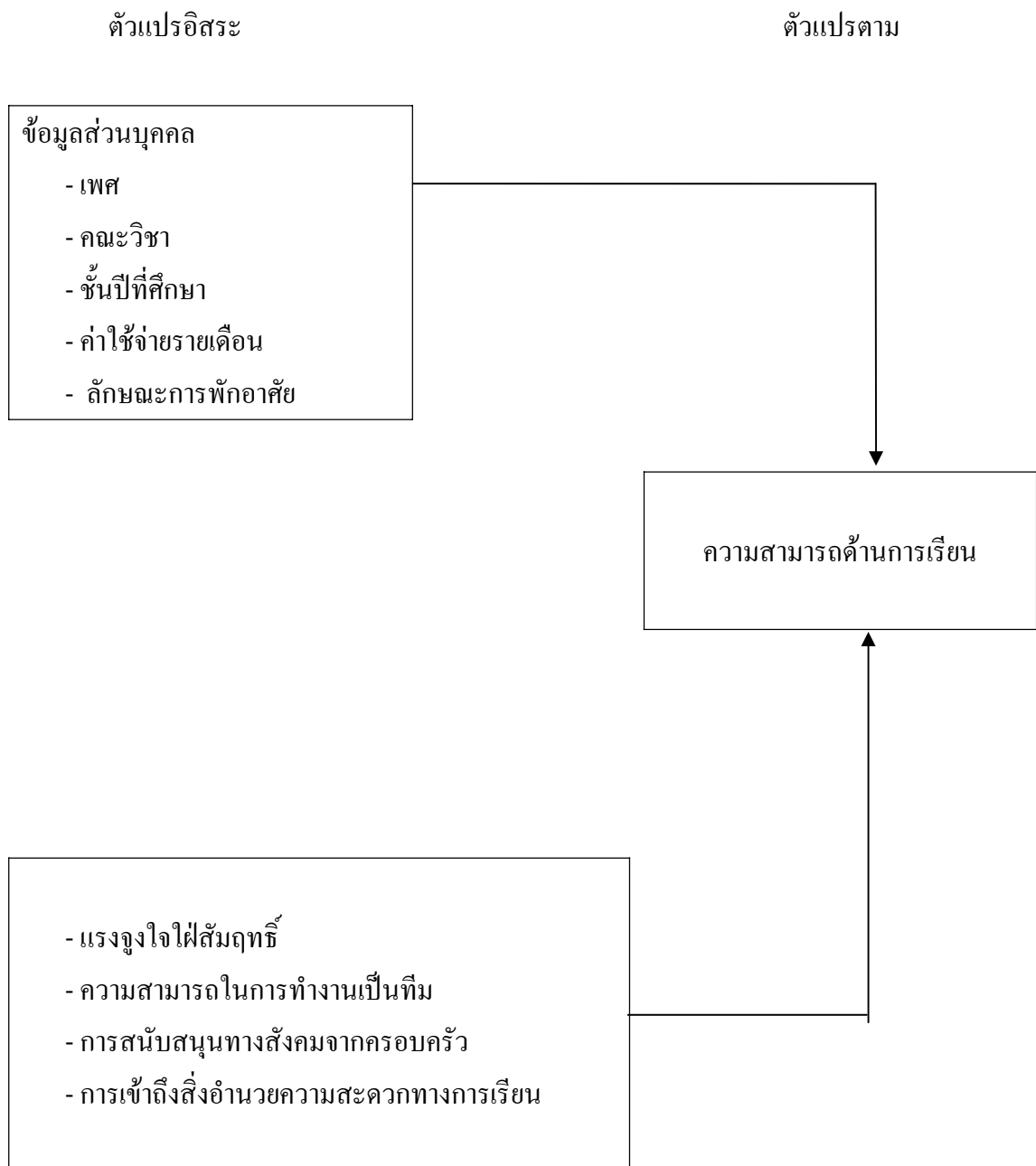
พิมศรี เปานิล (2530 : 102, อ้างถึงใน ประกาศิ์ สุฉันทบุตร 2532:23) ได้ศึกษา บรรยากาศการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ของนิสิตและอาจารย์ ผลการศึกษาพบว่า นิสิตคณะวิชาพลศึกษามีทัศนะต่อบรรยากาศการเรียนการสอนแตกต่างจากนิสิต บัณฑิตวิทยาลัย คณะวิชาแพทยศาสตร์และคณะวิชาวิทยาศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนิสิตคณะวิชาพลศึกษาเห็นว่าด้านการบริหารทางวิชาการ และด้านอาคารสถานที่ยังไม่น่า พอใจ ส่วนคณะวิชา อื่น ๆ เห็นว่าบรรยากาศการเรียนเป็นที่น่าพอใจ

ดุขฎิ์ สรรประเสริฐ (2531: 130, อ้างถึงใน ประกาศิ์ สุฉันทบุตร 2532:23) ได้ศึกษา สภาพแวดล้อม สถาบันการศึกษาพยาบาลในกรุงเทพมหานครตามทรรศนะของนิสิตและอาจารย์ใน ส่วนของสภาพแวดล้อมด้านอาคารสถานที่ พบว่า อาคารมีความเหมาะสมปานกลาง แต่มีประเด็นที่ ต้องปรับปรุง คือความไม่เหมาะสมของขนาดห้องเรียนกับจำนวนนักศึกษา ความไม่พอเพียงของ ห้องน้ำ และสนามกีฬา

จากเอกสารงานวิจัยข้างต้นสรุปได้ว่า สิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน เป็น สภาพแวดล้อมที่สำคัญยิ่ง อาคารสถานที่เรียนที่อำนวยความสะดวกสบายต่อการดำเนินชีวิตและ การเรียนของนักศึกษา ย่อมมีผลต่อความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษาด้วย เพราะถ้าตัว นักศึกษาไม่ได้มีส่วนร่วมในการใช้แล้วจะทำให้นักศึกษาประสบกับปัญหาในเรื่องของการเรียน การทำงานส่ง จะทำให้นักศึกษาไม่อยากเรียน ไม่อยากทำงานส่ง อาจมีผลต่อสุขภาพจิตของ นักศึกษาได้ ดังนั้นก็จะทำให้นักศึกษามีความสามารถด้านการเรียนที่ดีด้วยเช่นกัน

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสนใจศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถด้านการเรียนของ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ที่มีข้อมูลส่วนบุคคลได้แก่ เพศ ชั้นปีที่ศึกษา คณะวิชา ค่าใช้จ่ายรายเดือน ลักษณะการพักอาศัย และศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสามารถในการทำงาน เป็นทีม การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน เป็น ปัจจัยที่ทำนายความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ และจาก การศึกษาเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และทบทวนวรรณกรรมที่ผ่านมา สรุปเป็นกรอบแนวคิดของ การศึกษาวิจัยได้ดังนี้

กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 3

การดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์” เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive Research) โดยมีนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ปีการศึกษา 2550 เป็นหน่วยของการวิเคราะห์ (unit of analysis) วิธีดำเนินการวิจัยได้กำหนดสาระ ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย และระเบียบวิธีวิจัย ดังมีรายละเอียดที่จะเสนอต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. ตัวแปรที่ศึกษา
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การสร้างและการพัฒนาเครื่องมือ
5. การรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ปีการศึกษา 2550 จำนวน 5 คณะวิชา ได้แก่ คณะวิชาครุศาสตร์ จำนวน 355 คน คณะวิชา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 1,737 คน คณะวิชาวิทยาการจัดการ จำนวน 1,750 คน คณะวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 942 คน และคณะวิชาเทคโนโลยีอุตสาหกรรม จำนวน 794 คน รวมจำนวนนักศึกษาทั้งสิ้น 5,578 คน (ข้อมูลจากฝ่ายทะเบียนและวัดผล สำนักส่งเสริมวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ เมื่อวันที่ 10 กันยายน 2550)

กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษา ปีการศึกษา 2550 มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ จำนวน 337 คน ซึ่งได้มาจากการคำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยสูตรของยามานะ (Yamane, อ้างถึงใน ประคอง วรรณสูตร 2542 : 11) ที่ความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ยอมให้คลาดเคลื่อนได้ $\pm 5\%$ และสุ่มกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) ตามสัดส่วนประชากร จำแนกตาม คณะวิชา ชั้นปีที่ศึกษา และสุ่มนักศึกษาด้วยวิธีการจับฉลาก โดยมีรายละเอียดดังนี้

ขั้นที่ 1 การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง คำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของ ยามาเน่ (Yamane, อ้างถึงใน ประคอง กรรณสูตร 2542: 11) มีรายละเอียดดังนี้

$$n = \frac{N}{1 + N(e)^2}$$

n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

N = ขนาดของกลุ่มประชากร

e = ความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ในที่นี้เท่ากับ .05

แทนค่าในสูตร

$$\text{กลุ่มตัวอย่าง} = \frac{1957}{1 + 1957(.05)^2}$$

$$n = 373$$

ดังนั้น การวิจัยครั้งนี้ใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 373 คน

ขั้นที่ 2 สุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) จากคณะวิชาต่างๆ ได้แก่ คณะวิชาครุศาสตร์ คณะวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะวิชาวิทยาการจัดการ คณะวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และคณะวิชาเทคโนโลยีอุตสาหกรรม รวมทั้งหมด 5 คณะวิชา และ สุ่มนักศึกษาโดยวิธีการจับสลากตามสัดส่วนของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามคณะวิชา และ ชั้นปีที่ ศึกษา จนได้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 373 คน ดังแสดงในตารางที่ 1 และ 2

ตารางที่ 1 แสดงประชากรและกลุ่มตัวอย่างของนักศึกษา ปีการศึกษา 2550 มหาวิทยาลัยราชภัฏ สุรินทร์

คณะวิชา	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
1. ครุศาสตร์	355	24
2. วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	1,737	116
3. วิทยาการจัดการ	1,750	117
4. มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	942	63
5. เทคโนโลยีอุตสาหกรรม	749	53
รวมทั้งสิ้น	5,578	373

ตารางที่ 2 แสดงการสรุปกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามคณะวิชาและชั้นปีที่ศึกษาของนักศึกษา
ปีการศึกษา 2550 มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์

คณะวิชา	ชั้นปีที่ 1	ชั้นปีที่ 2	ชั้นปีที่ 3	ชั้นปีที่ 4	รวม
1. ครุศาสตร์	6	5	5	8	24
2.วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	33	35	23	25	116
3.วิทยาการจัดการ	46	38	18	15	117
4.มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	21	18	16	8	63
5.เทคโนโลยีอุตสาหกรรม	25	24	1	3	53
รวมทั้งสิ้น	131	120	63	59	373

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย มีดังนี้

สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วยตัวแปรอิสระได้แก่
ข้อมูลส่วนบุคคลและปัจจัยทางจิตวิทยาและตัวแปรตามซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ตัวแปรอิสระ

1.1 ข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่

1.1.1 เพศ แบ่งเป็น

เพศชาย

เพศหญิง

1.1.2 คณะวิชา แบ่งเป็น

คณะวิชาครุศาสตร์

คณะวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

คณะวิชาวิทยาการจัดการ

คณะวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

คณะวิชาเทคโนโลยีอุตสาหกรรม

1.1.3 ชั้นปีที่ศึกษา แบ่งเป็น

ชั้นปีที่ 1

ชั้นปีที่ 2

ชั้นปีที่ 3

ชั้นปีที่ 4

1.1.4 ค่าใช้จ่ายรายเดือน แบ่งเป็น

พอใช้

ไม่พอใช้

1.1.5. ลักษณะการพักอาศัย แบ่งเป็น

อาศัยอยู่กับบิดามารดา

อาศัยอยู่กับญาติ

อยู่หอพักของมหาวิทยาลัย

อยู่หอพักเอกชน

1.2 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

1.3 ความสามารถในการทำงานเป็นทีม

1.4 การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว

1.5 การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถด้านการเรียน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถาม จำนวน 6 ส่วน ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามในด้านต่างๆ ได้แก่ เพศ คณะวิชา ชั้นปีที่ศึกษา ค่าใช้จ่ายต่อเดือน ลักษณะการพักอาศัย ทั้งหมดมีลักษณะเป็นการเลือกตอบ จำนวน 5 ข้อ

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ที่ผู้วิจัยได้พัฒนามาจากแบบสอบถามของ นฤทัย ดาวเรือง (2546: 87) ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 20 ข้อ จำแนกเป็น 3 ด้านดังต่อไปนี้

1. ด้านความกระตือรือร้นทางการเรียน คือข้อ 1-6

2. ด้านการวางแผนทางการเรียน คือข้อ 7- 11

3. ด้านความรับผิดชอบในการเรียนคือข้อ 12 - 20

ลักษณะของแบบสอบถาม เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของผู้ตอบแบบสอบถาม แต่ละคำถามมีคำตอบให้เลือกตอบเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับดังนี้

- 5 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักศึกษาในระดับมากที่สุด
- 4 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักศึกษาในระดับมาก
- 3 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักศึกษาในระดับปานกลาง
- 2 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักศึกษาในระดับน้อย
- 1 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักศึกษาในระดับน้อยที่สุด

การแปลผลคะแนน สามารถแปลผลระดับของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยภาพรวม ใช้เกณฑ์การคิดคะแนนแบบอิงเกณฑ์โดยใช้เกณฑ์ของ เบสท์ (Best 2003 :78) ดังนี้

- 1.00 – 1.49 หมายถึง นักศึกษามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อยู่ในระดับน้อยที่สุด
- 1.50 – 2.49 หมายถึง นักศึกษามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อยู่ในระดับน้อย
- 2.50 – 3.49 หมายถึง นักศึกษามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อยู่ในระดับปานกลาง
- 3.50 – 4.49 หมายถึง นักศึกษามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อยู่ในระดับมาก
- 4.50 – 5.00 หมายถึง นักศึกษามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อยู่ในระดับมากที่สุด

ตอนที่ 3 แบบสอบถามความสามารถในการทำงานเป็นทีมของนักศึกษา ประกอบด้วย
ข้อคำถาม จำนวน 16 ข้อ

ลักษณะของแบบสอบถาม เป็นแบบสอบถาม เกี่ยวกับความสามารถในการทำงานเป็น
ทีมของผู้ตอบแบบสอบถาม แต่ละคำถามมีคำตอบให้เลือกตอบเป็น มาตรการส่วนประมาณค่า (Rating
Scale) 5 ระดับดังนี้

- 5 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักศึกษาใน ระดับมากที่สุด
- 4 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักศึกษาในระดับมาก
- 3 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักศึกษาในระดับปานกลาง
- 2 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักศึกษาในระดับน้อย
- 1 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักศึกษาในระดับน้อยที่สุด

การแปลผลคะแนน สามารถแปลผลระดับของความสามารถในการทำงานเป็นทีมโดย
ภาพรวม ใช้เกณฑ์การคิดคะแนนแบบอิงเกณฑ์โดยใช้เกณฑ์ของ เบสท์ (Best 2003:78) ดังนี้

- 1.00 – 1.49 หมายถึง นักศึกษามีความสามารถในการทำงานเป็นทีมอยู่ในระดับ
น้อยที่สุด
- 1.50 – 2.49 หมายถึง นักศึกษามีความสามารถในการทำงานเป็นทีมอยู่ในระดับ
น้อย
- 2.50 – 3.49 หมายถึง นักศึกษามีความสามารถในการทำงานเป็นทีมอยู่ใน ระดับ
ปานกลาง

- 3.50 – 4.49 หมายถึง นักศึกษามีความสามารถในการทำงานเป็นทีมอยู่ในระดับมาก
 4.50 – 5.00 หมายถึง นักศึกษามีความสามารถในการทำงานเป็นทีมอยู่ในระดับมาก

ที่สุด

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว มีข้อคำถามทั้งหมด 15 ข้อ

ลักษณะของแบบสอบถาม เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว ของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งข้อคำถามเป็นทั้งทางบวกและคำถามเชิงนิเสธมีข้อคำถามเชิงนิเสธ จำนวน 2 ข้อ คือ ข้อ 11 และข้อ 12 แต่ละคำถามมีคำตอบให้เลือกตอบเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับดังนี้

- 5 หมายถึง นักศึกษาได้รับแรงสนับสนุนตามความหมายของข้อความนั้นมากที่สุด
 4 หมายถึง นักศึกษาได้รับแรงสนับสนุนตามความหมายของข้อความนั้นมาก
 3 หมายถึง นักศึกษาได้รับแรงสนับสนุนตามความหมายของข้อความนั้นปานกลาง
 2 หมายถึง นักศึกษาได้รับแรงสนับสนุนตามความหมายของข้อความนั้นน้อย
 1 หมายถึง นักศึกษาได้รับแรงสนับสนุนตามความหมายของข้อความนั้นน้อยที่สุด

การแปลผลคะแนน สามารถแปลผลระดับการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัวโดยภาพรวม ใช้เกณฑ์การคิดคะแนนแบบอิงเกณฑ์โดยใช้เกณฑ์ของ เบสท์ (Best 2003 :78) ดังนี้

- 1.00 – 1.49 หมายถึง นักศึกษาได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัวอยู่ในระดับน้อยที่สุด
 1.50 – 2.49 หมายถึง นักศึกษาได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัวอยู่ในระดับน้อย
 2.50 – 3.49 หมายถึง นักศึกษาได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัวอยู่ในระดับปานกลาง
 3.50 – 4.49 หมายถึง นักศึกษาได้รับการสนับสนุนทางสังคมจาก ครอบครัวอยู่ในระดับมาก
 4.50 – 5.00 หมายถึง นักศึกษาได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัวอยู่ในระดับมากที่สุด

ส่วนที่ 5 แบบสอบถามการเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน มีข้อคำถามทั้งหมด 18 ข้อ จำแนกเป็น 3 ด้าน ดังต่อไปนี้

1. ด้านสื่อ อุปกรณ์การเรียน ข้อ 1-2
2. ด้านการใช้ห้องสมุด ข้อ 3- 11
3. ด้านอาคารเรียน ข้อ 12 - 18

ลักษณะของแบบสอบถาม เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน ของผู้ตอบแบบสอบถามข้อคำถามแต่ละคำถามมีคำตอบให้เลือกตอบเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับดังนี้

- 5 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักศึกษาในระดับมากที่สุด
- 4 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักศึกษาในระดับมาก
- 3 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักศึกษาในระดับปานกลาง
- 2 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักศึกษาในระดับน้อย
- 1 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักศึกษาในระดับน้อยที่สุด

การแปลผลคะแนน สามารถแปลผลระดับการเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน โดยภาพรวม ใช้เกณฑ์การคิดคะแนนแบบอิงเกณฑ์โดยใช้เกณฑ์ของ เบสท์ (Best 2003:78) ดังนี้

- 1.00 – 1.49 หมายถึง นักศึกษามีการเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียนอยู่ในระดับน้อยที่สุด
- 1.50 – 2.49 หมายถึง นักศึกษามีการเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียนอยู่ในระดับน้อย
- 2.50 – 3.49 หมายถึง นักศึกษามีการเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง
- 3.50 – 4.49 หมายถึง นักศึกษามีการเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียนอยู่ในระดับมาก
- 4.50 – 5.00 หมายถึง นักศึกษามีการเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียนอยู่ในระดับมากที่สุด

ส่วนที่ 6 แบบสอบถามการความสามารถทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ มีข้อคำถามทั้งหมด 16 ข้อ

ลักษณะของแบบสอบถามเป็นข้อคำถามทางบวกและข้อคำถามทางลบ มีข้อคำถามทางลบจำนวน 1 ข้อ คือ ข้อ 12 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความสามารถทางการเรียนของผู้ตอบ

แบบสอบถาม แต่ละคำถามมีคำตอบให้เลือกตอบเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับดังนี้

- 5 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักศึกษาในระดับมากที่สุด
- 4 หมายถึง ข้อความนั้นตรงสภาพความเป็นจริงของนักศึกษาในระดับมาก
- 3 หมายถึง ข้อความนั้นตรงสภาพความเป็นจริงของนักศึกษาในระดับปานกลาง
- 2 หมายถึง ข้อความนั้นตรงสภาพความเป็นจริงของนักศึกษาในระดับน้อย
- 1 หมายถึง ข้อความนั้นตรงสภาพความเป็นจริงของนักศึกษาในระดับ น้อยที่สุด

การแปลผลคะแนน ความสามารถในการเรียนโดยภาพรวม ใช้เกณฑ์การคิดคะแนนแบบอิงเกณฑ์โดยใช้เกณฑ์ ของ เบสท์ (Best 2003:78) ดังนี้

- 1.00 – 1.49 หมายถึง นักศึกษามีความสามารถด้านการเรียนอยู่ในระดับน้อยที่สุด
- 1.50 – 2.49 หมายถึง นักศึกษามีความสามารถด้านการเรียนอยู่ในระดับน้อย
- 2.50 – 3.49 หมายถึง นักศึกษามีความสามารถด้านการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง
- 3.50 – 4.49 หมายถึง นักศึกษามีความสามารถด้านการเรียนอยู่ในระดับมาก
- 4.50 – 5.00 หมายถึง นักศึกษามีความสามารถด้านการเรียนอยู่ในระดับมากที่สุด

4. การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ

1. ศึกษาเอกสาร ทฤษฎี งานวิจัยและตำราต่างๆที่เกี่ยวข้อง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสามารถในการทำงานเป็นทีม การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน และความสามารถด้านการเรียน เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2. สร้างแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสามารถในการทำงานเป็นทีม การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน และความสามารถด้านการเรียน

3. ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) ของแบบสอบถามโดยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิรวมจำนวน 4 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา จากนั้นนำผลการตรวจสอบไปปรับปรุงแก้ไข

4. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try- out) กับนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์เพื่อดูความชัดเจนในเนื้อหา การใช้สำนวนภาษา ตลอดจนการเรียงลำดับข้อความ และหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Reliability) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ความสามารถในการทำงานเป็นทีม การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน และความสามารถด้านการเรียน โดยใช้วิธีการของครอนบาค (Cronbach) หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือที่ใช้วิจัยดังนี้

4.1 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีค่าความเชื่อมั่น .952

4.2 แบบสอบถามความสามารถในการทำงานเป็นทีม มีค่าความเชื่อมั่น .925

4.3 แบบสอบถามการสนับสนุนจากครอบครัว มีค่าความเชื่อมั่น .824

4.4 แบบสอบถามการเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน มีค่าความเชื่อมั่น .885

4.5 แบบสอบถามความสามารถด้านการเรียน มีค่าความเชื่อมั่น .875

5. การรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยนำหนังสือจากบัณฑิตเสนอต่ออธิการบดี มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ เพื่อขออนุญาตในการทำวิจัย

2. ผู้วิจัยพบอาจารย์และนักศึกษา แต่ละคณะวิชา เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ในการทำวิจัย และแจกแบบสอบถามให้กับนักศึกษาในแต่ละคณะวิชา

3. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 373 คน โดยได้รับการตอบแบบสอบถามที่สมบูรณ์กลับคืนมา จำนวน 373 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 %

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้ ใช้ศึกษาระดับปริญญาตรี ที่กำลังศึกษาอยู่ใน มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ เป็นหน่วยวิเคราะห์ (Unit of analysis) จำนวน 373 คน เมื่อเก็บรวบรวมข้อมูลกลับคืนมาแล้ว จึงนำมาตรวจสอบความสมบูรณ์ จัดระเบียบ ลงรหัสและทำการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ เพื่อประมวลผลข้อมูลและทำการวิเคราะห์ทางสถิติ

ในการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้รับจากนักศึกษาในคณะวิชาต่างๆ ผู้วิจัยได้ใช้สถิติสำหรับการวิจัยดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา ในด้านเพศ คณะวิชา ชั้นปีที่ศึกษา ค่าใช้จ่ายต่อเดือน ลักษณะการพักอาศัย ใช้การแจกแจงความถี่และร้อยละ

2. การวิเคราะห์ระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสามารถในการทำงานเป็นทีม การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน และความสามารถด้านการเรียนโดยใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

3. เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของ ความสามารถในการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ จำแนกตามเพศและค่าใช้จ่ายต่อเดือน โดยใช้ t-test

4. เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของ ความสามารถในการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ จำแนกตาม คณะวิชา ชั้นปีที่ศึกษา ลักษณะการพักอาศัย โดยใช้ (One – Way ANOVA) และหากพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยจะดำเนินการตรวจสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีของ Scheffe'

5. การวิเคราะห์ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสามารถในการทำงานเป็นทีม การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน เป็นปัจจัยที่มีผลต่อการทำนายความสามารถด้านการเรียน ใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ ตามลำดับความสำคัญ ตัวแปรที่นำเข้าสู่สมการ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์” ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 373 คน มาวิเคราะห์และนำเสนอข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์ โดยใช้ตารางประกอบคำบรรยาย จำแนกเป็น 4 ตอน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสามารถในการทำงานเป็นทีม การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน และความสามารถด้านการเรียน โดยใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ จำแนกตามเพศ ค่าใช้จ่ายรายเดือน โดยใช้การทดสอบค่าที (t-test) ส่วนคณะวิชา ชั้นปีที่ศึกษา และลักษณะการพักอาศัย โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA)

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสามารถในการทำงานเป็นทีม การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน โดยวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้ามาสมการ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

ในการวิเคราะห์ข้อมูล และการแปลความหมายของการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์แทนตัวแปรในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

X_1	หมายถึง	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
X_2	หมายถึง	ความสามารถในการทำงานเป็นทีม

X_3	หมายถึง	การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว
X_4	หมายถึง	การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน
Y	หมายถึง	ความสามารถด้านการเรียน
n	หมายถึง	จำนวนของกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	หมายถึง	ค่าเฉลี่ย (Mean)
S.D.	หมายถึง	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
F	หมายถึง	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน F – distribution
t	หมายถึง	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t – distribution
r	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
df	หมายถึง	องศาอิสระ (Degree of freedom)
SS	หมายถึง	ผลรวมของกำลังสองของค่าเบี่ยงเบน (Sum of Squares)
MS	หมายถึง	ค่าเฉลี่ยของค่าเบี่ยงเบนกำลังสอง (Mean Square)
R	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (Multiple R)
R^2	หมายถึง	ประสิทธิภาพในการทำนาย (R Square)
Adj R^2	หมายถึง	ประสิทธิภาพในการทำนายที่ปรับแล้ว (Adjusted R Square)
b	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอย (Regression Coefficients)
Beta	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยมาตรฐาน (Standardized Regression Coefficients)
S.E.	หมายถึง	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการทำนาย (Standard Error of the Estimate)
Constant (a)	หมายถึง	ค่าคงที่

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ จำนวน 373 คน โดยการใช้การแจกแจงความถี่และค่าร้อยละ ดังรายละเอียดตารางที่ 3

ตารางที่ 3 แสดงจำนวนและร้อยละของข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ คณะวิชา ชั้นปีที่ศึกษา ค่าใช้จ่ายรายเดือน และลักษณะการพักอาศัย

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
1. ชาย	169	45.3
2. หญิง	204	54.7
รวม	373	100.0
คณะวิชา		
1. ครุศาสตร์	25	6.7
2. วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	116	31.1
3. วิทยาการจัดการ	117	31.4
4. มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	62	16.6
5. เทคโนโลยีอุตสาหกรรม	53	14.2
รวม	373	100.0
ชั้นปีที่ศึกษา		
1. ชั้นปีที่ 1	131	35.1
2. ชั้นปีที่ 2	120	32.2
3. ชั้นปีที่ 3	63	16.9
4. ชั้นปีที่ 4	59	15.8
รวม	373	100.0
ค่าใช้จ่ายรายเดือน		
1. พอใช้	283	75.9
2. ไม่พอใช้	90	24.1
รวม	373	100.0

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
ลักษณะการพักอาศัย		
1. อยู่กับบิดามารดา	85	22.8
2. อยู่กับญาติ / ผู้อื่น	44	11.8
3. อยู่หอพักของมหาวิทยาลัย	25	6.7
4. อยู่หอพักเอกชนหรือเช่าห้องเอกชน	219	58.7
รวม	373	100.0

จากตารางที่ 3 พบว่า กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 204 คน คิดเป็นร้อยละ 54.7 ศึกษาอยู่ในคณะวิทยาการจัดการ จำนวน 117 คน คิดเป็นร้อยละ 31.4 และศึกษาอยู่ในระดับชั้นปี 1 จำนวน 131 คน คิดเป็นร้อยละ 35.1 มีค่าใช้จ่ายรายเดือนพอใช้ จำนวน 283 คน คิดเป็นร้อยละ 75.9 และมีลักษณะการพักอาศัยอยู่หอพักเอกชนหรือเช่าห้องพักเอกชน จำนวน 219 คน คิดเป็นร้อยละ 58.7

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสามารถในการทำงานเป็นทีม การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน และความสามารถด้านการเรียน โดยใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

2.1 การวิเคราะห์ระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสามารถในการทำงานเป็นทีม การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน และความสามารถด้านการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง ดังรายละเอียดตารางที่ 4

ตารางที่ 4 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับของแรงงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ความสามารถในการทำงานเป็นทีม การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว การเข้าถึง
สิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน และความสามารถด้านการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง
นักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา	$\bar{X}$	S.D.	ค่าระดับ
1. แรงงใจใฝ่สัมฤทธิ์	3.98	.442	มาก
2. ความสามารถในการทำงานเป็นทีม	3.95	.450	มาก
3. การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว	3.65	.401	มาก
4. การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน	3.77	.659	มาก
5. ความสามารถด้านการเรียน	3.59	.410	มาก

จากตารางที่ 4 พบว่า กลุ่มตัวอย่างนักศึกษามีแรงงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสามารถในการ
การทำงานเป็นทีม การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการ
เรียน และความสามารถด้านการเรียนอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.98, 3.95, 3.65, 3.77$ และ 3.59
ตามลำดับ)

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษา
มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ จำแนกตามเพศ คณะวิชา ชั้นปีที่ศึกษา ค่าใช้จ่ายที่ได้รับ และ
ลักษณะการพักอาศัย

3.1 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของความสามารถด้านการเรียนของ
นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ จำแนกตามเพศ ค่าใช้จ่ายรายเดือน โดยใช้สถิติทดสอบค่าที่
(t-test) ดังรายละเอียดตารางที่ 5

ตารางที่ 5 แสดงการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถด้านการเรียน จำแนกตามเพศของ
นักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์

เพศ	n	$\bar{X}$	S.D.	t
ชาย	169	3.60	.384	.283
หญิง	204	3.59	.431	

จากตารางที่ 5 พบว่า นักศึกษา ที่มีเพศต่างกัน มีความสามารถด้านการเรียนไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 6 แสดงการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัย
ราชภัฏสุรินทร์ จำแนกตามค่าใช้จ่ายรายเดือน

ค่าใช้จ่ายราย เดือน	n	$\bar{X}$	S.D.	t
พอใช้	283	3.60	.404	.449
ไม่พอใช้	90	3.58	.427	

จากตารางที่ 6 พบว่า นักศึกษา ที่มีค่าใช้จ่ายรายเดือนต่างกัน มีความสามารถด้านการเรียนไม่แตกต่างกัน

3.2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัย
ราชภัฏสุรินทร์ จำแนกตามคณะวิชา ชั้นปีที่ศึกษา และลักษณะการพักอาศัย โดยใช้สถิติวิเคราะห์
ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA) ดังรายละเอียดตารางที่ 7

ตารางที่ 7 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับของความสามารถด้านการเรียน
ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ จำแนกตามคณะวิชา

คณะวิชา	n	$\bar{X}$	S.D.	ค่าระดับ
ครุศาสตร์	25	3.53	.446	มาก
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	116	3.77	.305	มาก
วิทยาการจัดการ	117	3.43	.437	ปานกลาง
มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	62	3.54	.448	มาก
เทคโนโลยีอุตสาหกรรม	53	3.66	.317	มาก

จากตารางที่ 7 พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ที่กำลังศึกษาอยู่ในคณะ
วิชาครุศาสตร์ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์และ เทคโนโลยี
อุตสาหกรรมมีความสามารถด้านการเรียนอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.53, 3.77, 3.43, 3.54, 3.66$
ตามลำดับ) ส่วนนักศึกษาคณะวิชาวิทยาการจัดการมีความสามารถด้านการเรียนอยู่ในระดับปาน
กลาง ($\bar{X} = 3.43$)

ตารางที่ 8 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของความสามารถด้านการเรียนของ
นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ จำแนกตาม คณะวิชา

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	4	7.364	1.841	12.308 *
ภายในกลุ่ม	368	55.040	.150	
รวม	372	62.403		

*p < .05

จากตารางที่ 8 พบว่านักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ที่กำลังศึกษาอยู่ในคณะวิชา
แตกต่างกันมีความสามารถด้านการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 จึงทำการ
ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีของ Scheffe' ดังรายละเอียดตารางที่ 9

หมายเหตุ การตรวจสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวน พบว่า แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้นของการใช้ ANOVA

ตารางที่ 9 เปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ที่มีคณะวิชาแตกต่างกัน

คณะวิชา	วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ($\bar{X} = 3.77$)	เทคโนโลยีอุตสาหกรรม ($\bar{X} = 3.66$)	มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ($\bar{X} = 3.54$)	ครุศาสตร์ ($\bar{X} = 3.53$)	วิทยาการจัดการ ($\bar{X} = 3.43$)
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ($\bar{X} = 3.77$)	-				
เทคโนโลยีอุตสาหกรรม ($\bar{X} = 3.66$)	.12	-			
มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ($\bar{X} = 3.54$)	.23*	.11	-		
ครุศาสตร์ ($\bar{X} = 3.53$)	.25	.13	.02	-	
วิทยาการจัดการ ($\bar{X} = 3.43$)	.34*	.23*	.11	.09	-

* $p < .05$

จากตารางที่ 9 พบว่า นักศึกษาคณะวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มีความสามารถด้านการเรียนแตกต่างกับนักศึกษาคณะวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักศึกษาคณะวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีความสามารถด้านการเรียนมากกว่านักศึกษาคณะวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ($\bar{X} = 3.77, 3.54$ ตามลำดับ) และนักศึกษาคณะวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีความสามารถด้านการเรียนแตกต่างกับนักศึกษาคณะวิชาวิทยาการจัดการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักศึกษาคณะวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีความสามารถด้านการเรียนมากกว่านักศึกษาคณะวิชาวิทยาการจัดการ ($\bar{X} =$

3.77,3.43 ตามลำดับ) และนักศึกษาคณะวิชาเทคโนโลยีอุตสาหกรรม มีความสามารถในการเรียนแตกต่างกับ นักศึกษาคณะวิชาวิทยาการจัดการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักศึกษาคณะวิชาเทคโนโลยีอุตสาหกรรมมีความสามารถในการเรียนมากกว่านักศึกษาคณะวิชาวิทยาการจัดการ ($\bar{X} = 3.66, 3.43$ ตามลำดับ) นอกนั้นไม่พบความแตกต่างเป็นรายคู่

ตารางที่ 10 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับของความสามารถด้านการเรียนของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ จำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา

ชั้นปีที่ศึกษา	n	$\bar{X}$	S.D.	ค่าระดับ
ชั้นปีที่ 1	131	3.54	.383	มาก
ชั้นปีที่ 2	120	3.52	.422	มาก
ชั้นปีที่ 3	63	3.74	.392	มาก
ชั้นปีที่ 4	59	3.73	.357	มาก

จากตารางที่ 10 พบว่า กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาที่มีชั้นปีที่ศึกษา ชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 มีความสามารถในการเรียนอยู่ในระดับมาก โดยนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 3 มีค่าเฉลี่ยของความสามารถด้านการเรียนสูงสุด ($\bar{X} = 3.74$) รองลงมาได้แก่ นักศึกษาระดับชั้นปีที่ 4 ($\bar{X} = 3.73$) นักศึกษาระดับชั้นปีที่ 1 ($\bar{X} = 3.54$) และนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 2 ($\bar{X} = 3.52$) ตามลำดับ

ตารางที่ 11 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ จำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	3	3.186	1.062	6.618*
ภายในกลุ่ม	369	59.217	.160	
รวม	372	62.403		

*p < .05

จากตารางที่ 11 พบว่า นักศึกษา ที่มีชั้นปีที่ศึกษาแตกต่างกันมีความสามารถในการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีของ Scheffe' ดังรายละเอียดตารางที่ 12

ตารางที่ 12 เปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ชั้นปีที่ศึกษาแตกต่างกัน

ชั้นปีที่ศึกษา	ชั้นปีที่ 3 ($\bar{X}$ =3.74)	ชั้นปีที่ 4 ($\bar{X}$ =3.71)	ชั้นปีที่ 1 ($\bar{X}$ =3.54)	ชั้นปีที่ 2 ($\bar{X}$ =3.52)
ชั้นปีที่ 3 ($\bar{X}$ = 3.74)	-			
ชั้นปีที่ 4 ($\bar{X}$ = 3.71)	.04	-		
ชั้นปีที่ 1 ($\bar{X}$ = 3.54)	.20*	.16	-	
ชั้นปีที่ 2 ($\bar{X}$ = 3.52)	.23*	.19*	.02	-

* $p < .05$

จากตารางที่ 12 พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีความสามารถในการเรียนแตกต่างจากนักศึกษาชั้นปีที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ . 05 โดยที่นักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีความสามารถด้านการเรียนมากกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 ($\bar{X}$ = 3.74,3.54 ตามลำดับ) และนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีความสามารถด้านการเรียนแตกต่างกับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีความสามารถด้านการเรียนมากกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 2 ($\bar{X}$ = 3.74, 3.52 ตามลำดับ) และนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีความสามารถด้านการเรียนแตกต่างกับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีความสามารถด้านการเรียนมากกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 2 ($\bar{X}$ = 3.71, 3.52 ตามลำดับ) นอกนั้นไม่พบความแตกต่างเป็นรายคู่

ตารางที่ 13 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับของความสามารถด้านการเรียน
ของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ จำแนกตามลักษณะการพักอาศัย

ลักษณะการพักอาศัย	n	$\bar{X}$	S.D.	ค่าระดับ
อยู่กับบิดามารดา	85	3.58	.398	มาก
อยู่กับญาติ / ผู้อื่น	44	3.55	.382	มาก
อยู่หอพักของมหาวิทยาลัย	25	3.68	.415	มาก
อยู่หอพักเอกชนหรือเช่าห้องพักเอกชน	219	3.60	.420	มาก

จากตารางที่ 13 พบว่า กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาที่มีลักษณะการพักอาศัยอยู่กับบิดามารดา อยู่กับญาติ / ผู้อื่น อยู่หอพักของมหาวิทยาลัย และอยู่หอพักเอกชนหรือเช่าห้องพักเอกชน มีความสามารถด้านการเรียนอยู่ในระดับมาก โดยนักศึกษาอยู่หอพักมหาวิทยาลัย มีค่าเฉลี่ยของความสามารถด้านการเรียนสูงสุด ($\bar{X} = 3.68$) รองลงมาได้แก่ อยู่หอพักเอกชนหรือเช่าห้องเอกชน ($\bar{X} = 3.60$) อยู่กับบิดามารดา ($\bar{X} = 3.58$) และอยู่กับญาติ / ผู้อื่น ($\bar{X} = 3.55$) ตามลำดับ

ตารางที่ 14 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของความสามารถด้านการเรียนของ
นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ จำแนกตามลักษณะการพักอาศัย

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	3	.292	.097	.578
ภายในกลุ่ม	369	62.112	.168	
รวม	372	62.403		

จากตารางที่ 14 พบว่า นักศึกษา ที่มีลักษณะการพักอาศัยต่างกันมีความสามารถด้านการเรียนไม่แตกต่างกัน

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ตัวแปร แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสามารถในการทำงานเป็นทีม การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน ที่มีผลต่อความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์

ผลของการวิเคราะห์ตัวแปร แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสามารถในการทำงานเป็นทีม การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว และการเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน โดยใช้วิธีวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่น่าเข้าสมการ (Stepwise Multiple Regression Analysis) มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.1 ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสามารถในการทำงานเป็นทีม การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว และการเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน และความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษา ดังรายละเอียดตารางที่ 15

ตารางที่ 15 แสดงการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_1) ความสามารถในการทำงานเป็นทีม (X_2) การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว (X_3) การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน (X_4) และความสามารถด้านการเรียน (Y) ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์

ตัวแปร	Y	X_1	X_2	X_3	X_4
Y	1.00				
X_1	.458**	1.00			
X_2	.451**	.648**	1.00		
X_3	.420**	.305**	.375**	1.00	
X_4	.473**	.336**	.354**	.042	1.00

** $p < .01$

จากตารางที่ 15 พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสามารถในการทำงานเป็นทีม การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน และความสามารถด้านการเรียน มีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .458, .451, .420$ และ $.473$ ตามลำดับ) โดยที่ความสัมพันธ์ระหว่างการเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียนกับความสามารถด้านการเรียน มีความสัมพันธ์กันมากที่สุด ($r = .473$) และความสัมพันธ์ระหว่างการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัวกับความสามารถด้านการเรียนมีความสัมพันธ์น้อยที่สุด ($r = .420$)

ความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระด้วยกันเอง พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสามารถในการทำงาน เป็นทีม การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว และการเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน มีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .648$,.305 และ .336 ตามลำดับ) ความสามารถในการทำงานเป็นทีม การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว และการเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน มีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .375$, .354 ตามลำดับ) ส่วนความสามารถในการทำงานเป็นทีมและการเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียนไม่มีความสัมพันธ์กัน

4.2 ผลการวิเคราะห์ตัวแปรได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสามารถในการทำงานเป็นทีม การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว และการเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน ที่มีผลต่อความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ดังรายละเอียดตารางที่ 16

ตารางที่ 16 แสดงการวิเคราะห์ตัวแปรได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสามารถในการทำงานเป็นทีม การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว และการเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน ที่มีผลต่อความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ โดยใช้วิธีวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้าสู่สมการ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ลำดับที่ของตัวแปร ที่ได้รับการคัดเลือก	R	R ²	Adj R ²	R ² change	b	Bata	t
1.การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน(X ₄)	.473	.224	.222	.224	.238	.382	9.105***
2.การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว (X ₃)	.620	.384	.381	.160	.341	.344	8.043***
3.แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X ₁)	.652	.425	.421	.042	.211	.228	5.164***
Constant (a) = .709 S.E. = .312 F = 91.047***							

*** p < .001

จากตารางที่ 16 พบว่า การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัวและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นตัวแปรที่มีประสิทธิภาพในการทำนาย

ความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ โดยการเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียนเป็นตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการเป็นลำดับที่ 1 สามารถทำนายความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษาได้ ร้อยละ 22.4 ส่วนการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัวเป็นตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการเป็นลำดับที่ 2 สามารถทำนายความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษาได้เพิ่มขึ้นร้อยละ 16 โดยที่การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียนกับการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว สามารถร่วมกันทำนายความสามารถด้านการเรียนได้ ร้อยละ 38.4 และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการเป็นลำดับที่ 3 สามารถทำนายความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษาได้เพิ่มขึ้นร้อยละ 4.2 โดยที่การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัวและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สามารถร่วมกันทำนายความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษาได้ร้อยละ 42.5 สมการที่ได้จากการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้าสมการ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 สามารถเขียนเป็นสมการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณในรูปคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้

ในรูปคะแนนดิบ

$$Y = .709 + .238 (X_4) + .341 (X_3) + .211(X_1)$$

ในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z = .382(X_4) + .344 (X_3) + .228 (X_1)$$

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์” เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive Research) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) ระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสามารถในการทำงานเป็นทีม การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน และความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ 2) เปรียบเทียบความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ จำแนกตาม เพศ คณะวิชา ชั้นปีที่ศึกษา ค่าใช้จ่ายรายเดือน และลักษณะการพักอาศัย 3) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสามารถในการทำงานเป็นทีม การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน เป็นตัวแปรที่สามารถทำนายความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษา ได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ปีการศึกษา 2550 คำนวณขนาดของกลุ่มประชากรโดยใช้สูตรของยามานะ (Yamane) โดยกำหนดค่าความคลาดเคลื่อนร้อยละ 5 ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 373 คน และสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) ตามสัดส่วนของคณะวิชาและชั้นปีที่ศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วย 6 ส่วน ได้แก่ แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แบบสอบถามความสามารถในการทำงานเป็นทีม แบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว แบบสอบถามการเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน และแบบสอบถามความสามารถด้านการเรียน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การทดสอบค่าที (t-test) การทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้าสู่สมการ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลสามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาหญิง จำนวน 204 คน คิดเป็นร้อยละ 54.7 ศึกษาอยู่ในคณะวิทยาการจัดการ จำนวน 117 คน คิดเป็นร้อยละ 31.4 และศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่ศึกษาที่ 1 จำนวน 131 คน คิดเป็นร้อยละ 35.1 มีค่าใช้จ่ายรายเดือนพอใช้ จำนวน 283 คน คิดเป็นร้อยละ 75.9 และมีลักษณะการพักอาศัยอยู่หอพักเอกชนหรือเช่าห้องพักเอกชน จำนวน 219 คน คิดเป็นร้อยละ 58.7
2. ผลการวิเคราะห์ระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสามารถในการทำงานเป็นทีม การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน และความสามารถด้านการเรียน พบว่า
 - 2.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.98$)
 - 2.2 ความสามารถในการทำงานเป็นทีมในระดับมาก ($\bar{X} = 3.95$)
 - 2.3 การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัวในระดับมาก ($\bar{X} = 3.65$)
 - 2.4 การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียนมาก ($\bar{X} = 3.77$)
 - 2.5 ความสามารถด้านการเรียนในระดับมาก ($\bar{X} = 3.59$)
3. การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษาจำแนกตามเพศ คณะวิชา ชั้นปีที่ศึกษา ค่าใช้จ่ายที่ได้รับ และลักษณะการพักอาศัย ผลการวิเคราะห์ พบว่า
 - 3.1 นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีความสามารถด้านการเรียนไม่แตกต่างกัน
 - 3.2 นักศึกษาที่มีคณะวิชาต่างกัน มีความสามารถด้านการเรียนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
 - 3.3 นักศึกษาที่มีชั้นปีที่ศึกษาต่างกัน มีความสามารถด้านการเรียนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
 - 3.4 นักศึกษาที่มีค่าใช้จ่ายรายเดือนต่างกัน มีความสามารถด้านการเรียนไม่แตกต่างกัน
 - 3.5 นักศึกษาที่มีลักษณะที่พักอาศัยแตกต่างกัน มีความสามารถด้านการเรียนไม่แตกต่างกัน
4. การวิเคราะห์ตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสามารถในการทำงานเป็นทีม การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัวและการเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน ที่สามารถทำนายความสามารถด้านการเรียน โดยภาพรวมของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ สุรินทร์ พบว่า

การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว และแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ สามารถร่วมกันทำนายความสามารถด้านการเรียน โดยภาพรวมของนักศึกษาได้ร้อยละ 42.6 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

อภิปรายผลการวิจัย

จากการสรุปผลการวิจัย สามารถนำมาอภิปรายได้ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ผลการวิเคราะห์ระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสามารถในการทำงานเป็นทีม การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน และความสามารถด้านการเรียน สามารถอภิปรายตามวัตถุประสงค์ได้ดังนี้

1.1 ผลการวิเคราะห์ระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษา พบว่าอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.98$) แสดงให้เห็นว่านักศึกษามีความกระตือรือร้น มีความรับผิดชอบในตนเองและมีการวางแผนทางการเรียนในวิชาต่างๆ ได้ดีมาก ดังจะเห็นได้จากคะแนนเฉลี่ยของคำถาม ส่วนมากอยู่ในระดับมาก เช่นคำถามข้อที่ว่า “ข้าพเจ้าสนใจที่จะศึกษาข้อมูลทางการเรียนเพิ่มเติมจากห้องสมุด” ($\bar{X} = 4.16$) “เมื่อได้รับมอบหมายงานจากอาจารย์ ข้าพเจ้าจะรีบทำให้เสร็จ” ($\bar{X} = 4.10$) และ “ข้าพเจ้าตั้งใจปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายให้ดีที่สุดเสมอ” ($\bar{X} = 4.05$) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ แรฟฟินิ (Raffini 1970 : 165 , อ้างถึงใน ปรียาภรณ์ เพ็ญสุขใจ 2542 : 21) ที่ศึกษาพบว่าผลของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่ส่งผลต่อการเรียนและการจำในกลุ่มนิสิตปริญญาตรี นักศึกษาชายและหญิงที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำทั้งนี้อธิบายได้ว่านักศึกษาที่มีลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จะมีลักษณะที่ รับผิดชอบ ต่อตนเอง มีความพยายามที่จะทำงานให้สำเร็จ รู้จักวางแผนทางการเรียน มีความตั้งใจจริงในการทำงาน มีความกระตือรือร้น จึงอาจกล่าวได้ว่า การที่นักศึกษามีความกระตือรือร้น มีความรับผิดชอบในตนเอง และมีการวางแผนทางการเรียนอย่างสม่ำเสมอ นั้น ทำให้นักศึกษาสามารถที่จะเรียนในมหาวิทยาลัยได้จนกระทั่งสำเร็จการศึกษา และสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ในการประกอบอาชีพต่อไปได้ ผลการศึกษาจึงพบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก

1.2 ผลการวิเคราะห์ระดับความสามารถในการทำงานเป็นทีม พบว่าอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.95$) แสดงให้เห็นว่านักศึกษามีความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อน ยอมรับความคิดเห็น มีการพึ่งพาอาศัยกันเพื่อให้งานได้บรรลุตามเป้าหมาย ดังจะเห็นได้จากคะแนนเฉลี่ยของคำถาม ส่วนมากอยู่ในระดับมาก เช่นคำถามข้อที่ว่า “ข้าพเจ้ารับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมายจากกลุ่มอย่างตั้งใจ” ($\bar{X} = 4.20$) “ข้าพเจ้าพร้อมที่จะช่วยเหลือสมาชิกในกลุ่มอย่างเต็มความสามารถ” ($\bar{X} =$

4.08) “ข้าพเจ้าและเพื่อนร่วมกลุ่มยอมรับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน” ($\bar{X} = 3.98$) ทั้งนี้อธิบายได้ว่า งานบางชนิดไม่สามารถที่จำทำให้สำเร็จได้คนเดียวจึงต้องอาศัยการทำงานเป็นทีม และการทำงานเป็นทีมนี้มีส่วนสำคัญที่การเรียนรู้เป็นอย่างยิ่งสำหรับนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา ทั้งนี้ นักศึกษาที่ร่วมทีมเดียวกันจะต้องมีทัศนคติที่ดีต่อกัน และมีแนวคิดเป็นไปในแนวทางเดียวกัน เพื่อมิให้เกิดความขัดแย้งภายในทีม ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ สุภาพร อัคราวัฒนา (2541 : บทคัดย่อ) ที่ศึกษาพบว่าพฤติกรรมการทำงานเป็นทีมด้านกระบวนการทำงานของนักศึกษาทำงานได้เสร็จทันเวลา ด้านบทบาทผู้นำ ผู้นำได้รับการยอมรับจากสมาชิกดี ด้านบทบาทสมาชิก สมาชิกมีความร่วมมือดี ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล นักศึกษามีการเคารพสิทธิซึ่งกันและกัน นักศึกษาส่วนใหญ่มีความขยัน อดทน เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของงาน จึงอาจกล่าวได้ว่าการมีสัมพันธภาพที่ดีต่อกันของนักศึกษา การยอมรับความคิดเห็นซึ่งกันและกัน การพึ่งพาอาศัยกันของนักศึกษาสามารถทำให้งานบรรลุได้ตามเป้าหมาย ผลการศึกษาจึงพบว่าความสามารถในการทำงานเป็นทีมของนักศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก

1.3 ผลการวิเคราะห์การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว พบว่าอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.65$) ทั้งนี้เป็นเพราะ บทบาทของครอบครัวมีความสำคัญต่อการเรียนของนักศึกษามาก ครอบครัวนอกจากจะมีหน้าที่อบรมเลี้ยงดูให้ความรักความอบอุ่นแล้ว ครอบครัวยังเป็นแหล่งสนับสนุนทางสังคมที่สำคัญ และใกล้ชิดกับนักศึกษามากที่สุด จะเห็นได้จากข้อคำถามที่ว่า “พ่อแม่ / ผู้ปกครอง แนะนำสั่งสอน ตักเตือนเมื่อข้าพเจ้าทำผิด” ($\bar{X} = 4.09$) “พ่อแม่ / ผู้ปกครอง ตามไปทุกสุขของข้าพเจ้าด้วยความเป็นห่วง” ($\bar{X} = 3.98$) “พ่อแม่ / ผู้ปกครอง ยอมรับฟังความคิดเห็นของข้าพเจ้า” ($\bar{X} = 3.95$) จากเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้นจึงส่งผลให้นักศึกษาได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัวอยู่ในระดับมาก

1.4 ผลการวิเคราะห์การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน พบว่าอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.77$) ทั้งนี้เป็นเพราะการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษาเน้นให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางนักศึกษาจะต้องช่วยเหลือตัวเอง ซึ่งแตกต่างจากการเรียนในระดับมัธยมศึกษา ซึ่งนักศึกษาต้องศึกษาหาข้อมูลด้วยตัวเองเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้นการหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุด และการจับกลุ่มติวเพื่อเตรียมตัวสอบ จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับนักศึกษา จะเห็นได้จากข้อคำถามที่ว่า “ข้าพเจ้าเข้าไปนั่งอ่านหนังสือในห้องสมุดเป็นประจำ” ($\bar{X} = 3.79$) “ข้าพเจ้ามีโอกาสได้ใช้อุปกรณ์ที่มีในห้องเรียน” ($\bar{X} = 3.75$) “ข้าพเจ้าใช้บริการถ่ายสำเนาที่มีบริการในห้องสมุด” ($\bar{X} = 3.66$) จากเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้นจึงส่งผลให้นักศึกษาเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียนอยู่ในระดับมาก

1.5 ผลการวิเคราะห์ระดับความสามารถด้านการเรียน พบว่า อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.59$) ทั้งในภาพรวมและองค์ประกอบย่อยทั้ง 4 ได้แก่ ความสามารถทางการอ่าน ความสามารถทางการคิด ความสามารถในการตั้งคำถาม และความสามารถในการแก้ไขปัญหาทางการเรียน ดังจะเห็นได้จากคะแนนเฉลี่ยของข้อคำถามส่วนใหญ่ มีค่าคะแนนสูงกว่า 3.49 และมีข้อคำถามเพียง 4 ข้อ ที่มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่า 3.49 คือข้อคำถามที่ว่า “เมื่อเรียนแล้วข้าพเจ้าไม่สามารถจำเนื้อหาสาระสำคัญของบทเรียนได้” ($\bar{X} = 2.94$) “ข้าพเจ้าไม่สามารถคิดเชื่อมโยงในสิ่งที่เรียนมาได้” ($\bar{X} = 2.78$) “ข้าพเจ้าสามารถขอคำปรึกษาจากอาจารย์ผู้สอนเกี่ยวกับตำราที่ใช้เรียนเป็นประจำ” ($\bar{X} = 3.31$) “ในกรณีที่ข้าพเจ้าไม่เข้าใจคำบรรยายของอาจารย์ ข้าพเจ้าสามารถขอคำอธิบายได้เป็นการส่วนตัว” ($\bar{X} = 3.38$) เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคำถามแต่ละข้อดังกล่าวข้างต้น จะเห็นว่าแม้ค่าเฉลี่ยน้อยกว่า 3.49 แต่ก็อยู่ในระดับปานกลาง แสดงว่านักศึกษามีความสามารถด้านการเรียน ทั้งความสามารถทางการอ่านเช่น นักศึกษาสามารถอ่านหนังสือภาษาต่างประเทศได้ ความสามารถทางการคิด เช่น นักศึกษาสามารถคิดโจทย์ปัญหาทางคณิตศาสตร์ได้ ความสามารถในการตั้งคำถาม เช่น นักศึกษาสามารถตั้งคำถามในการซักถามอาจารย์ได้ และความสามารถในการแก้ไขปัญหาทางการเรียน เช่น นักศึกษาสามารถหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุดได้

2. ผลการวิเคราะห์ตามสมมติฐานการวิจัย สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ที่มีเพศต่างกัน มีความสามารถด้านการเรียนแตกต่างกัน

จากการศึกษาพบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ที่มีเพศต่างกัน มีความสามารถด้านการเรียนไม่แตกต่างกัน ผลการศึกษาจึงไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 ทั้งนี้ อธิบายได้ว่า นักศึกษาเพศชายและเพศหญิง มีความสนใจใฝ่ใจ มีการพัฒนาความรู้ ความคิดและทักษะเท่ากัน โดยเพศไม่เป็นข้อแตกต่างในการศึกษา ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสนใจใฝ่ใจต่อการเรียน เพราะนักศึกษาที่เข้าศึกษาต่อระดับอุดมศึกษานั้น ล้วนแต่มุ่งหวังเพื่อจะเรียนให้สำเร็จการศึกษา ประกอบกับการที่นักศึกษามีความมุ่งมั่น ขยันหมั่นเพียรในตนเอง ผลการศึกษาจึงไม่พบความแตกต่าง สอดคล้องกับการศึกษาของ วอเซนคราฟท์ (Wozencraft 1963 : 22 , อ้างถึงใน สาริต บุญไชโย 2542 : 38) ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการเรียนระหว่างเพศหญิงและเพศชาย ของนักเรียนระดับ 3 และ 6 พบว่านักเรียนหญิง ระดับ 3 ทำคะแนนแบบทดสอบได้เท่ากับนักเรียนชาย และนักเรียนหญิง ระดับ 6 ทำคะแนนเฉลี่ยวิชาคณิตศาสตร์และการคำนวณได้เท่ากับนักเรียนชาย

สมมติฐานข้อที่ 2 นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ที่มีคณะวิชาต่างกัน มีความสามารถด้านการเรียนแตกต่างกัน

จากการศึกษาพบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ที่มีคณะวิชาต่างกัน มีความสามารถในการเรียนแตกต่างกัน โดยพบว่านักศึกษา คณะวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีความสามารถในการเรียนแตกต่างกับนักศึกษาคณะวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และนักศึกษาคณะวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีความสามารถในการเรียนแตกต่างกับนักศึกษาคณะวิชาวิทยาการจัดการ และนักศึกษาคณะวิชาเทคโนโลยีอุตสาหกรรมมีความสามารถในการเรียนแตกต่างกับนักศึกษาคณะวิชาวิทยาการจัดการ ผลการศึกษาจึงสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 ทั้งนี้ อธิบายได้ นักศึกษาที่มีคณะวิชาต่างกันมีความสามารถในการเรียนต่างกัน อาจเป็นเพราะว่า นักศึกษาที่มีคณะวิชาแตกต่างกันมีหลักสูตรและเนื้อหาทางการเรียนที่แตกต่างกันและมีการพัฒนาความสามารถทางด้านการคิด การอ่าน การตั้งคำถาม และการแก้ไขปัญหาทางการเรียนแตกต่างกัน ทำให้นักศึกษามีความสามารถในการเรียนที่แตกต่างกัน เช่น นักศึกษาคณะวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จะต้องศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีต่างๆ จะต้องฝึกฝนตนเองทางด้านการคิดและการแก้ไขปัญหา ซึ่งแตกต่างกับนักศึกษาคณะวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ที่ต้องเรียนรู้และพัฒนาฝึกฝนตนเองเพื่อให้มีภาวะความเป็นผู้นำ จึงทำให้นักศึกษาที่มีคณะวิชาต่างกัน มีความสามารถในการเรียนแตกต่างกัน สอดคล้องกับการศึกษาของ ศศิภา ทองเกื้อ (2541 : บทคัดย่อ) ศึกษาความสามารถในการเรียนรู้ของนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า นิสิตคณะวิชาทันตแพทย์ คณะวิชาสังคมศาสตร์ คณะวิชามนุษยศาสตร์ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีละคณะวิชาพลศึกษา มีความสามารถในการเรียนรู้แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมมติฐานข้อที่ 3 นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ที่มีชั้นปีที่ศึกษาต่างกัน มีความสามารถในการเรียนแตกต่างกัน

จากการศึกษาพบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ที่มีชั้นปีที่ศึกษาต่างกัน มีความสามารถในการเรียนแตกต่างกัน โดยพบว่านักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีความสามารถในการเรียนแตกต่างจากนักศึกษาชั้นปีที่ 1 นักศึกษาชั้นปีที่ 3 นักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีความสามารถในการเรียนแตกต่างกับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 และนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีความสามารถในการเรียนแตกต่างกับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ผลการศึกษาจึงสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3 ทั้งนี้ อธิบายได้ว่า นักศึกษาที่มีชั้นปีที่ศึกษาต่างกัน จะมีความสามารถแตกต่างกัน ซึ่งนักศึกษาชั้นปีที่ 4 จะมีความสามารถการเรียนมากกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 ทั้งนี้เนื่องจากนักศึกษาชั้นปีที่ 4 อยู่ระดับสูงขึ้นไปย่อมได้รับประสบการณ์และการพัฒนาความสามารถทางด้านการคิด การอ่าน การแก้ไขปัญหา และการตั้งคำถาม ทำให้มีความพร้อมที่จะฝึกฝนและพัฒนาความสามารถในการเรียน และการแสวงหาวิธีการพัฒนาตนเองได้อย่างเหมาะสม และพัฒนาความสามารถในการเรียนของตนเองได้ ซึ่งแตกต่างกันกับนักศึกษา

ชั้นปีที่ 1 เป็นชั้นแรกในระดับอุดมศึกษา และเป็นการเปลี่ยนระบบการเรียนจากระดับมัธยมซึ่งวิธีการเรียนการสอนแตกต่างกัน โดยที่ในระดับอุดมศึกษานักศึกษาต้องรับผิดชอบตนเอง และหาความรู้เพิ่มเติมเองโดยไม่มีอาจารย์ดูแลอย่างใกล้ชิดเหมือนในระดับมัธยมศึกษา ซึ่งนักศึกษาอาจยังไม่คุ้นเคยกับวิธีการเรียนการสอน และยังขาดประสบการณ์ทางด้านการคิด การอ่าน การแก้ไข ปัญหา และการตั้งคำถาม ทำให้ความสามารถด้านการเรียนน้อยกว่านักศึกษา ชั้นปีที่ 4 เช่นเดียวกันกับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 เป็นชั้นปีที่ศึกษาที่ต้องร่วมทำกิจกรรมต่างๆกับทางมหาวิทยาลัย ทำให้การสนใจในการเรียนลดลง การพัฒนาความสามารถด้านการเรียนจึงลดลงด้วย สนใจที่ทำกิจกรรมมากกว่า ผลการศึกษาจึงพบการแตกต่าง สอดคล้องกับการศึกษาของ เลิศพร ภาระสกุล (บทคัดย่อ , อ้างถึงใน ศศิธร ทองเกื้อ 2541 : 43.) ศึกษา ทักษะคิด ความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษของ นักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างชั้นปีที่ศึกษากับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยสำรวจผลการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ ชั้นปีที่ 1 ถึงชั้นปีที่ 4 พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ประสบความล้มเหลวในการศึกษามากกว่าชั้นปีที่ 2 และ 3

สมมติฐานข้อที่ 4 นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ที่มีค่าใช้จ่ายรายเดือนต่างกัน มีความสามารถในการเรียนแตกต่างกัน

จากการศึกษาพบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ที่มีค่าใช้จ่ายรายเดือนต่างกัน มีความสามารถในการเรียนไม่แตกต่างกัน ผลการศึกษาจึงไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 4 ทั้งนี้ เนื่องจากนักศึกษามีความมุ่งมั่นที่จะเรียนให้ประสบความสำเร็จ ดังนั้นการที่มีค่าใช้จ่ายเพียงพอกับไม่เพียงพอ จึงไม่ปัญหาและอุปสรรคในการเรียน เพราะผลการศึกษาเล่าเรียนเกิดจากการมุ่งมั่นจากภายในตนของตัวนักศึกษาเอง โดยที่ค่าใช้จ่ายเป็นเพียงส่วนประกอบภายนอก และไม่ทำให้ความพยายามและทักษะทางการเรียนลดลงไปได้ ผลการศึกษาจึงไม่พบความแตกต่าง สอดคล้องกับการศึกษาของ ปฎิมาพร เมฆสมุทร (2547 : 74) ศึกษา ค่าใช้จ่ายทางการศึกษาส่วนบุคคล และปัญหาทางการเรียนของนักศึกษา สถาบันราชภัฏพระนครศรีอยุธยา พบว่า นักศึกษาที่มีรายได้ต่างกัน มีปัญหาทางการเรียนไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 5 นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ที่มีลักษณะการพักอาศัยต่างกัน มีความสามารถในการเรียนแตกต่างกัน

จากการศึกษาพบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ที่มีลักษณะการพักอาศัยต่างกัน มีความสามารถในการเรียนไม่แตกต่างกัน ผลการศึกษาจึงไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 5 ทั้งนี้ เนื่องจาก การพักอาศัยของนักศึกษาไม่เป็นอุปสรรคทางการเรียน เพราะนักศึกษาที่มีลักษณะการพักอาศัยที่ต่างกันสามารถประกอบกิจกรรมทางการเรียนได้เหมือนกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความรับผิดชอบต่อการเรียนของนักศึกษาเอง ไม่ว่าจะพักอาศัยในสภาพแวดล้อมเช่นใดก็ไม่มี

ผลกระทบต่อความสามารถทางการเรียนได้ ผลการศึกษาจึงไม่พบความแตกต่าง สอดคล้องกับการศึกษาของ จินตนาพร เทพณรงค์ (2543 : บทคัดย่อ, อ้างถึงใน ปฏิมาพร เมฆสมุทร 2547 : 36) ศึกษา ความสามารถในการเรียนและการเผชิญปัญหาทางการเรียนของนักเรียนวัยรุ่น พบว่า นักเรียนที่มีลักษณะที่พหุอาศัยแตกต่างกันมีความสามารถทางการเรียนและการเผชิญปัญหาทางการเรียนไม่แตกต่างกัน

3. การวิเคราะห์ปัจจัยที่สามารถทำนายความสามารถด้านการเรียน ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสามารถในการทำงานเป็นทีม การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน ซึ่งผู้วิจัยตั้งสมมติฐานข้อที่ 6 ว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสามารถในการทำงานเป็นทีม การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน เป็นปัจจัยที่สามารถทำนายความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ สรุปผลได้ดังนี้

ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ พบว่า การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน เป็นตัวแปรที่ได้รับความนิยมสูงสุดเป็นลำดับที่ 1 อธิบายได้ว่า การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียนมีความสำคัญต่อนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้เนื่องจากปัจจุบันการศึกษามุ่งให้ผู้เรียนศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเพื่อเพิ่มพูนความรู้ นอกเหนือจากความรู้ที่ได้รับจากห้องเรียน (ชุดิภัค บุญปาน 2546 : 12 , อ้างถึงใน ประภาศรี สุนันทบุตร 2532 : 19) โดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาระดับอุดมศึกษา แหล่งสำคัญของการค้นคว้า คือ สิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆที่ทางมหาวิทยาลัยได้จัดไว้ให้บริการ เช่น อุปกรณ์การเรียนการสอน การให้บริการห้องสมุด การให้บริการอินเทอร์เน็ต ซึ่งความสำคัญของการให้บริการเหล่านี้ ช่วยส่งเสริมความรู้ ช่วยส่งเสริมความคิด ช่วยให้มีโอกาสเรียนรู้ได้ตามอัธยาศัย ช่วยเพิ่มพูนทักษะต่างๆ ดังนั้น นักศึกษาจึงให้ความสำคัญต่อการเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน เนื่องจากต้องศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเพื่อให้เกิดความรู้ ความสามารถ และเพิ่มพูนทักษะต่างๆให้มากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ผ่องพรรณ แยมแซไซ (2546 : บทคัดย่อ , อ้างถึงใน สมบูรณ์ สุขประเสริฐ 2548 : 47) ศึกษาเรื่องความต้องการใช้ทรัพยากรและบริการห้องสมุดของนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พบว่า นักศึกษาให้ความสำคัญกับการใช้ห้องสมุดมากถึงร้อยละ 93.7

ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ พบว่า การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว เป็นตัวแปรที่ได้รับความนิยมสูงสุดเป็นลำดับที่ 2 และสามารถร่วมกันทำนายความสามารถด้านการเรียนเพิ่มขึ้นร้อยละ 16 และมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษา อธิบายได้ว่า นักศึกษาที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัวสูง จะมีความสามารถด้านการเรียนสูงขึ้น ทั้งนี้อธิบายได้ว่า บทบาทของครอบครัวมีความสำคัญต่อพัฒนาการของเด็กจนเติบโต

เป็นผู้ใหญ่ ครอบครัวนอกจากจะมีหน้าที่อบรมเลี้ยงดูให้ความรักความอบอุ่นแล้ว ครอบครัวยังเป็นแหล่งสนับสนุนทางสังคมที่มีความสำคัญ และใกล้ชิดกับนักศึกษามากที่สุด ซึ่งการดำรงชีวิตของนักศึกษา จะได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัวเป็นหลัก ได้แก่ การให้ความห่วงใย การดูแลเอาใจใส่ ความเอื้ออาทร การส่งเสริมอุปถัมภ์การเรียนรู้ การให้เครื่องนุ่งห่ม เงินเพื่อซื้อของที่จำเป็น คำแนะนำและการพูดให้กำลังใจ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ พระมหาประยูร สุขะใจ (2548 : บทคัดย่อ ,อ้างถึงใน เสาวภา วิจิตวาท 2534 : 20) ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต คณะวิชามนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย วัดมหาธาตุ เขตพระนคร พบว่านักศึกษาที่ได้รับการสนับสนุนการเรียนของบิดามารดาหรือผู้ปกครองต่างกัน มีปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นตัวแปรที่ได้รับเลือกเข้าสมการเป็นลำดับที่ 3 และสามารถร่วมกันทำนายความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษาเพิ่มขึ้นร้อยละ 4.2 และมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความสามารถด้านการเรียน อธิบายได้ว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีผลต่อความสามารถด้านการเรียน เนื่องจาก แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสำคัญต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ และความสำเร็จของผู้เรียน (ปริยาภรณ์ เพ็ญสุขใจ 2542 : 32) ลักษณะของบุคคลที่จะประสบความสำเร็จลุล่วงไปด้วยดีนั้น จะต้องมีความพยายามที่จะเอาชนะอุปสรรคต่างๆ โดยไม่ย่อท้อ มีความทะเยอทะยาน กระตือรือร้น มานะพยายาม มีการวางแผน ซึ่งกิจกรรมการเรียนจะประสบผลสำเร็จได้มากน้อยเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแต่ละบุคคลเป็นสำคัญ ในขณะที่ความสามารถในการทำงานเป็นทีม ไม่สามารถทำนายความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษาโดยภาพรวมได้ จึงไม่ได้รับการคัดเลือกเข้าสู่สมการ อธิบายได้ว่า การเรียนในระดับอุดมศึกษานั้น ส่วนใหญ่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยที่ผู้เรียนต้องศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมเพื่อเพิ่มความรู้และทักษะ และการหาความรู้เพิ่มเติมส่วนมากจะเป็นการทำแบบรายบุคคลมากกว่าการกระทำแบบเป็นกลุ่ม ดังนั้นความสามารถในการทำงานเป็นทีมจึงมีความสำคัญน้อยต่อความสามารถด้านการเรียน จึงไม่ได้รับคัดเลือกในการเข้าสมการ

ข้อเสนอแนะของการวิจัย

จากผลการวิจัยที่ได้ ผู้วิจัยขอเสนอแนะแนวทางในการส่งเสริมความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษา ดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

1. จากผลการวิจัยพบว่า การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน มีอิทธิพลต่อความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ดังนั้น การให้การศึกษาใน

ระดับอุดมศึกษา ทางมหาวิทยาลัยและสถาบันการศึกษาต้องส่งเสริมและให้บริการในด้านของ วัสดุ อุปกรณ์ทางการเรียน การให้บริการโสตทัศนศึกษา การให้บริการห้องสมุด การให้บริการ อินเทอร์เน็ต แก่นักศึกษา เพื่อให้ นักศึกษาได้มีโอกาสศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมจากการเรียนในห้อง เพื่อพัฒนาความรู้ ทักษะ ความคิด ซึ่งจะช่วยให้ นักศึกษามีความสามารถด้านการเรียน ได้ดีขึ้น

2. จากผลการวิจัยพบว่า การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัวมีอิทธิพลต่อ ความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ดังนั้น การสนับสนุนทาง สังคมจากครอบครัว ถึงแม้ว่านักศึกษาจะอยู่ในช่วงวัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยที่ให้ความสำคัญกับเพื่อน มากกว่าครอบครัวก็ตาม แต่ครอบครัวนับว่าเป็นสถาบันที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของวัยรุ่น ทั้งนี้ เพราะนักศึกษาต้องอาศัยกับบิดามารดา / ผู้ปกครอง เป็นระยะเวลาที่ยาวนานกว่าสถาบันอื่นๆ บิดา มารดา / ผู้ปกครองจึงควรถือเป็นหน้าที่อันสำคัญในการดูแลเอาใจใส่ ดังนั้น ในครอบครัวควรที่จะ มีการจัดกิจกรรมที่พ่อแม่ / ผู้ปกครอง และนักศึกษาจะต้องทำกิจกรรมร่วมกัน เช่น การทำงาน อดิเรก เพื่อส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษากับพ่อแม่ / ผู้ปกครอง ควรมีเวลาในการคุยกัน มี การสื่อสารที่ดีต่อกันภายในครอบครัว

3. จากผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีอิทธิพลต่อความสามารถด้านการเรียน ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ดังนั้น แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นสิ่งที่อยู่ในตัวนักศึกษา นักศึกษาที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากก็จะสามารถนำตนเองประสบผลสำเร็จได้ ทั้งนี้ นักศึกษา จะต้องมีการทะเยอทะยานทางการเรียน การกระตือรือร้นทางการเรียน ความรับผิดชอบต่อการ เรียน เป็นผู้ที่มีความพยายาม มานะ อดทนต่อปัญหาทางการเรียนทั้งปวง นักศึกษาจะต้องเป็นผู้ที่ ยอมรับความผิดพลาดและพร้อมที่จะปรับปรุง มีเป้าหมายในการเรียนที่ชัดเจน จะต้องเป็นผู้ที่ไม่ ปฏิเสธกับปัญหาที่เกิดขึ้นกับตน มุ่งมั่นที่จะแก้ปัญหา มีความอดสาหะพากเพียร ไม่ยอมแพ้ อุปสรรค และยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น มีการวางแผนในการเรียนอย่างเป็นระบบและชัดเจน เพื่อที่นักศึกษาจะได้มีความสามารถด้านการเรียนและประสบผลสำเร็จทางการเรียนต่อไป

4. จากผลการวิจัยพบว่า คณะวิชาและชั้นปีที่ศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ สุรินทร์มีความสามารถด้านการเรียนแตกต่างกัน ดังนั้น หลักสูตรและเนื้อหาของแต่ละคณะวิชา และแต่ละชั้นปีที่ศึกษา มีความแตกต่างกันออกไป นักศึกษาจะต้องพยายามค้นคว้าและทำความเข้าใจกับเนื้อหาและหลักสูตรของตัวเอง เพื่อให้เกิดกระบวนการคิดการแก้ปัญหาและเพิ่มความรู้ ความสามารถของตนเพื่อที่จะทำให้สามารถประสบความสำเร็จทางการเรียนได้

ข้อเสนอแนะในการทำการวิจัยครั้งต่อไป

จากการที่ผู้วิจัยศึกษาตัวแปรที่สามารถทำนายความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ทำให้ผู้วิจัยมีแนวคิดสำหรับงานวิจัยในครั้งต่อไป ดังนี้

1. ควรมีการศึกษาปัจจัยด้านอื่นๆ ที่มีผลต่อความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษา เพื่อให้ทราบว่าปัจจัยใดอีกบ้างที่มีผลต่อการเรียนของนักศึกษา
2. ควรมีการศึกษาตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว ความสามารถในการทำงานเป็นทีม การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน ว่าสามารถทำนายความสามารถด้านอื่นๆ ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ได้หรือไม่
3. ควรมีการศึกษาปัจจัยเสี่ยงที่มีอิทธิพลต่อความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษา เพื่อให้ทราบว่าปัจจัยใดบ้างที่เป็นปัจจัยเสี่ยงต่อการเรียนของนักศึกษา

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กนิษฐา จิตวัฒนา. “แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความต้องการพัฒนาตนเองของนายช่างเทคนิค สังกัดทางหลวง.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2542.
- กรกช ศิริ. “การศึกษาปัญหาและความต้องการของนิสิตเกี่ยวกับการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.” วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2536.
- กรองแก้ว อยู่สุข. การพัฒนาทีมงาน. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์ธุรกิจปริทัศน์, 2534.
- กฤตินี ตรงสิทธิรักษ์. “การศึกษาปัญหาของนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.” วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ, 2546.
- กิตติพัฒน์ นนทปัทมคุลย์. ครอบครัวที่มีคุณภาพ. วารสารการประชาสัมพันธ์. (พฤศจิกายน-ธันวาคม 2529.) : 12.
- คัตณางค์ มณีศรี. รายงานการวิจัย เรื่อง อิทธิพลของพ่อแม่ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เขตกรุงเทพมหานคร. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540.
- จรรยา จัวนาน . “สิ่งแวดล้อมในสถานศึกษา.” วารสารศึกษาศาสตร์ (มอ.) (กุมภาพันธ์ – พฤษภาคม 2538) : 13.
- จักรินทร์ พริ้งทองฟู. “ปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาหลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียน สายสามัญ.” วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2546.
- จารุณี เชื้องเห็น. “การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องเศษส่วนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เมื่อแยกสอนโดยแยกกลุ่มตามความสามารถกับไม่แยกกลุ่ม.” วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ, 2534 .
- จิรประภา อัครบวร . ความสามารถคืออะไร. กรุงเทพมหานคร : โครงการบัณฑิตศึกษาการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2548.

ชุตติกร กุลประดิษฐ์. “การศึกษาบุคลิกภาพตามทฤษฎีจิตวิเคราะห์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 กรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารจิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2543.

คาระณี พัฒนศักดิ์วิญญู. “ผลของการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนจิระประวัตติวิทยาคม จังหวัดนครสวรรค์.” ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2533.

ถวิล ชาราโกชน์. จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์โอเอสพรีนติ้งเฮาส์, 2532.

ทัศนารณ สอดศรี. “การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาและความสนใจที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเทคนิคของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2 สาขาช่างโยธาและช่างอุตสาหกรรม ที่ได้รับการสอนโดยวิธีเฮอร์กา.” ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2531.

ทิสนา แยมมณี. การพัฒนารูปแบบการฝึกทักษะการทำงานเป็นกลุ่มสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.

ชนเช จิระสัญญาณสกุล. “การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการควบคุมตนในการทำงานกับพฤติกรรมการออกกำลังกายของสมาชิกชมรมแอโรบิกในจังหวัดขอนแก่น.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารจิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2542.

ธาดา ปุณศรี. “การปรับตัวทางสังคมในสถานศึกษาของนักเรียนพลตำรวจสังกัดกองกำกับการตำรวจภูธร 7 จังหวัดนครปฐม.” วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2533.

ธีระศักดิ์ กำปรรณรักษ์. การทำงานเป็นทีม. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ธรรมนิติ, 2539.

น้อมฤดี จงพยุหะ. คู่มือการศึกษาวิชาจิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วิทยาลัยครูสวนดุสิต, 2536.

นิลุบล ฐิคุณ. “แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความเชื่ออำนาจในตนกับพฤติกรรมการทำงานของพนักงานสินเชื่อธนาคารพาณิชย์ ในจังหวัดขอนแก่น.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารจิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2539.

บุญเยี่ยม ตระกูลวงษ์. จิตวิทยาสังคมกับการสาธารณสุขเอกสารประกอบการสอนชุดวิชาสังคมวิทยาการแพทย์. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราชา กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ชวนพิมพ์, 2528.

เบญจพร ปัญญาข. การสื่อสารในครอบครัว. สำนักพิมพ์กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข
ศูนย์สุขภาพจิต, 2537.

ปฏิมาพร เมฆสุนทร. “ค่าใช้จ่ายทางการศึกษาส่วนบุคคล และปัญหาทางการเงินของนักศึกษา
สถาบันราชภัฏพระนครศรีอยุธยา ภาคปกติ ปีการศึกษา 2545.” ปริญญานิพนธ์
เศรษฐศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2547.

ประภาศรี สุนันทบุตร. “สภาพแวดล้อมมหาวิทยาลัยรามคำแหงในทัศนะของนักศึกษา.”
วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532.

ปริญญา อ้วนสุสิงห์. การบริหารอาคารสถานที่และสิ่งแวดล้อม. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. การบริหารงานวิชาการ. กรุงเทพมหานคร : ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ, 2535.

ปรียาภรณ์ เพ็ญสุขใจ. “แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน : กรณีศึกษาจากนักศึกษาปริญญาตรี
หลักสูตรพิเศษ สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา.” ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2542.

ฝ่ายทะเบียนและวัดผล. “สำนักงานส่งเสริมวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์”. 10 กันยายน
2550.

พนม ลิ้มอารีย์. กลุ่มสัมพันธ์. มหาสารคาม : ภาควิชาแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม, 2520.

พรรณราย ทวีปประภา. จิตวิทยาสำหรับนักบริหาร. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ดีดีบุ๊คส์ไตร์,
2531.

เพียงจิต บุญโต. แนวคิดเกี่ยวกับความสามารถ. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2547.

มนัส ทัพทวี. “แรงจูงใจในการเรียนและการเข้าร่วมกิจกรรมทางการเรียนของนิสิต มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์.” ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ, 2547.

มรกต ศรียาสวิน. “ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาดนตรีนาฏศิลป์ ของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนเวนต์กรุงเทพมหานคร.”
วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2545.

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมชราษ. เอกสารประกอบการสอนชุดการสร้างทีมงาน ฉบับที่ 11-15.
นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมชราษ, 2533.

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมิกราช. เอกสารประกอบการสอนชุดจิตวิทยาสังคม ฉบับที่ 1-7. นนทบุรี :

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมิกราช, 2534.

มุกข์คำ ผดุงยาม. “ความสามารถในการเผชิญปัญหาทางการเรียนของนักเรียนวัยรุ่น : การศึกษา
โมเดลความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้น และประยุกต์เพื่อการพัฒนาการเรียนวัยรุ่น.”

ปริญญานิพนธ์ การศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ, 2547.

รัตนา ศิริพานิช. รายงานการวิจัยปัญหาการปรับตัวของนักศึกษาไทยมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ศูนย์วิจัย. กรุงเทพมหานคร : สาขาจิตวิทยา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัย

ธรรมศาสตร์, 2530.

วันวิสาข์ เกิดผล. “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการทำงานที่มีประสิทธิภาพของทีมงานบริษัทใน

อุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนประกอบยานยนต์ในจังหวัดสมุทรปราการ.” ปริญญานิพนธ์

บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2546.

วัลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. บุคลากรนิสิตนักศึกษา. กรุงเทพมหานคร : คณะครุศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.

วิจิตร วรุตบางกูร. การวางแผนผังและการพัฒนาสถานศึกษา. สมุทรปราการ : ขนิษฐาการพิมพ์

และโฆษณา, 2534.

วิชัย ต้นศิริ. โฉมหน้าการศึกษาไทยในอนาคต. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย, 2544.

วิชัย โสสุวรรณจินดา. หัวหน้างานยุคใหม่. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ธรรมนิติ, 2539.

วิภาดา เกิดพิทักษ์. “ การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และสภาพแวดล้อม
ทางสังคมในห้องเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในจังหวัดขอนแก่น.”

วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2539.

วิรวรรณ ชาราห์รัฐโชติ. เทคนิคการเพิ่มประสิทธิผล. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์เอช.เอ็น .

กรุ๊ป, 2536.

วีระวัฒน์ พงษ์พะยอม. ทำงานเป็นทีม. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ซีเอ็ดยูเคชั่น, 2533.

ศรีเรือน แก้วกังวาล. ทฤษฎีจิตวิทยาบุคลิกภาพ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์หมอบ้าน, 2536.

ศศิภา ทองเกื้อ. “การศึกษาความสามารถในการรับรู้ของนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.”

ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2541

- สงวน สุทธิเลิศอรุณ. พฤติกรรมมนุษย์กับการพัฒนาตน. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์
อักษราพัฒนา, 2543.
- สงวน สุทธิเลิศอรุณ. พฤติกรรมมนุษย์กับการพัฒนาตน. กรุงเทพมหานคร : อักษราการพิมพ์, 2543.
- สถิต วงษ์สรรค์. จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์บำรุงสาส์น, 2540.
- สมหวัง พริยานุวัฒน์. “สาเหตุการออกจากมหาวิทยาลัยกลางคัน.” วารสารการศึกษาแห่งชาติ.
เมษายน- พฤษภาคม, 2533.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา. แนวทางการปฏิรูปการศึกษาระดับอุดมศึกษา ตาม
พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542. กรุงเทพมหานคร : สำนักงาน
คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2541.
- _____. ยุทธศาสตร์การปฏิรูปอุดมศึกษาไทย : การรื้อปรับระบบบริหารและการจัดการ.
กรุงเทพมหานคร : สำนักคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2538.
- สุพัตรา แก้ววิจิตร. “แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ
จันทระเกษม.” ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ, 2548.
- สุรางค์ เนียมเฉย. “การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ที่
ได้รับการสอนโดยใช้หลักการเรียนรู้เพื่อรอบรู้ตามระดับความสามารถของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่4.” ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ, 2532 .
- สำเนา ขจรศิลป์. มิติใหม่ของกิจการนักศึกษา 2 : การพัฒนานักศึกษา. กรุงเทพมหานคร :
มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต, 2538.
- สุนันทา เลานันท์. เอกสารการสอนรายวิชาการสร้างทีมงาน. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์
ดีดีบุ๊กส์ไตร์, 2531.
- สุพัตรา สุภาพ. เทคนิคการบริหารงานอย่างมีประสิทธิภาพยุคใหม่. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์
ธรรมนิติ, ม.ป.ป.
- สุภาพร อัคราวัฒนา. “การศึกษาพฤติกรรมการทำงานเป็นทีมของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน :
กรณีศึกษามหาวิทยาลัยหอการค้าไทย” วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.
- สุวิมล เด่นสุนทร. “ตัวแปรด้านจิตวิทยาที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร.” ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2535.

- เสาวภา วิจิตวาท.“ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง การสนับสนุนทางสังคมกับพฤติกรรม การดูแลตนเองของผู้ป่วยที่สูญเสียแขนขา.” วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร-
มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2534.
- อุทัย บุญประเสริฐ. กระบวนการกลุ่มสัมพันธ์และการบริหารทีมงานอย่างมีประสิทธิภาพ.
กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์-
มหาวิทยาลัย, 2532.

ภาษาอังกฤษ

- Bruner, Jerome Seymour. The Peeress of Education International. Cambridge : Harvard
University Press, 2003.
- Hermans, Hurbrrt.J.M. “A Questionnaire Measure of Achievement Motivation.” Journa
Applied Psychology, (1970.):89

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสอบถาม

แบบสอบถามงานวิจัย

เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์

คำอธิบาย

แบบสอบถามนี้จัดทำขึ้นเพื่อการศึกษาวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการทำวิทยานิพนธ์ ในระดับปริญญาโท สาขาจิตวิทยาชุมชน มหาวิทยาลัยศิลปากร

แบบสอบถามชุดนี้มีทั้งหมด 6 ส่วน

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามความสามารถในการทำงานเป็นทีม

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามการสนับสนุนจากครอบครัว

ส่วนที่ 5 แบบสอบถามการเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน

ส่วนที่ 6 แบบสอบถามความสามารถด้านการเรียน

โปรดอ่านคำอธิบายในการตอบแบบสอบถามในแต่ละส่วน และกรุณาตอบคำถาม

ทุกข้อ

โปรดตอบคำถามตามความเป็นจริง คำตอบของท่านไม่มีผลกระทบต่อหน้าที่การเรียนของท่าน ผู้วิจัยไม่นำข้อมูลคำตอบของท่านไปเปิดเผยเป็นรายบุคคล แต่จะวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อนำเสนอเป็นภาพรวม ไม่มีการระบุชื่อของผู้ตอบแบบสอบถามแต่ประการใด

ผู้วิจัยหวังอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านในการตอบแบบสอบถามครั้งนี้เป็นอย่างดี และขอขอบคุณในความร่วมมือของท่าน ณ โอกาสนี้

นฤศรา แก้วกุล

นักศึกษาปริญญาโท สาขาจิตวิทยาชุมชน

มหาวิทยาลัยศิลปากร

แบบสอบถามงานวิจัย

เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา

คำอธิบาย โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน () ที่ตรงกับความเป็นจริงของตัวนักศึกษา

1. เพศ

() 1. ชาย

() 2. หญิง

2. คณะวิชา

() 1. ครุศาสตร์

() 2. วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

() 3. วิทยาการจัดการ

() 4. มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

() 5. เทคโนโลยีอุตสาหกรรม

3. ชั้นปีที่ศึกษา

() 1. ชั้นปีที่ 1

() 2. ชั้นปีที่ 2

() 3. ชั้นปีที่ 3

() 4. ชั้นปีที่ 4

4. ค่าใช้จ่ายรายเดือน

() 1. พอใช้

() 2. ไม่พอใช้

5. ลักษณะการพักอาศัย

() 1. อยู่กับบิดามารดา

() 2. อยู่กับญาติ / ผู้อื่น

() 3. อยู่หอพักของมหาวิทยาลัย

() 4. อยู่หอพักเอกชนหรือเช่าห้องพักเอกชน

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

คำอธิบาย ข้อคำถามต่อไปนี้เป็นคำถามเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ขอให้ นักศึกษาพิจารณาข้อคำถามแต่ละข้อให้ละเอียดถี่ถ้วน แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับ ความเป็นจริง เพียงคำตอบเดียว ซึ่งมีคำตอบให้เลือก 5 ระดับ คือ

มากที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักศึกษามากที่สุด
 มาก หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักศึกษามาก
 ปานกลาง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักศึกษปานกลาง
 น้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักศึกษาน้อย
 น้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักศึกษาน้อยที่สุด

ข้อที่	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน	ระดับความเป็นจริง				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	ข้าพเจ้าสนใจที่จะศึกษาข้อมูลทางการเรียนเพิ่มเติมจากห้องสมุด					
2	เมื่อไม่เข้าใจหรือมีข้อสงสัยในการเรียน ข้าพเจ้าจะปรึกษาอาจารย์ผู้สอน					
3	ถ้ารู้สึกว่าการเรียนยังไม่ได้ ข้าพเจ้าจะใช้ความพยายามมากขึ้น					
4	ข้าพเจ้าเตรียมอ่านหนังสือตามบทเรียนล่วงหน้าก่อนที่จะเรียนในชั้น					
5	ข้าพเจ้าส่งงานตามระยะเวลาที่อาจารย์กำหนด					
6	ถ้ามีงานทางการเรียนยังค้างอยู่ข้าพเจ้าจะรีบทำให้เสร็จก่อนปฏิบัติงานอื่น					
7	ข้าพเจ้าบอกได้เสมอว่าตนเองเรียนไปเพื่ออะไร					
8	ข้าพเจ้าวางแผนก่อนการทำงานต่างๆ					
9	ข้าพเจ้าทำตารางเวลาอ่านหนังสือไว้อย่างชัดเจน					
10	การศึกษาเป็นเครื่องบ่งชี้อนาคตการทำงานของข้าพเจ้า					
11	ข้าพเจ้ามุ่งมั่นที่จะปรับปรุงตนเองให้เรียนดีขึ้นเรื่อยๆ					

ข้อที่	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน	ระดับความเป็นจริง				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
12	เมื่อได้รับมอบหมายงานจากอาจารย์ ข้าพเจ้าจะรีบทำให้เสร็จ					
13	ข้าพเจ้าตั้งใจทำข้อสอบอย่างเต็มความสามารถ					
14	ถึงแม้ว่าบทเรียนนั้นยากมากข้าพเจ้า จะพยายามทำงานเสร็จ					
15	หากไม่สามารถเข้าชั้นเรียน ข้าพเจ้าจะรีบสอบถามเนื้อหาการเรียนจากเพื่อน					
16	ข้าพเจ้ามีความรับผิดชอบต่อผลการกระทำของตนเอง					
17	เมื่อตัดสินใจทำงานแล้วข้าพเจ้าจะต้องลงมือทำให้เสร็จตามเป้าหมาย					
18	ข้าพเจ้าตั้งใจปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายให้ดีที่สุดเสมอ					
19	ข้าพเจ้าตั้งใจทำงานตามที่กำหนดอย่างรอบคอบ					
20	ก่อนที่จะส่งงานข้าพเจ้าจะตรวจสอบข้อผิดพลาดซ้ำอีกเสมอ					

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามความสามารถในการทำงานเป็นทีม

คำอธิบาย ข้อคำถามต่อไปนี้เป็นคำถามเกี่ยวกับความสามารถในการทำงานเป็นทีมของนักศึกษา ขอให้นักศึกษาพิจารณาข้อคำถามแต่ละข้อให้ละเอียดถี่ถ้วน แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริง เพียงคำตอบเดียว ซึ่งมีคำตอบให้เลือก 5 ระดับ คือ

มากที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักศึกษามากที่สุด
มาก	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักศึกษามาก
ปานกลาง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักศึกษปานกลาง
น้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักศึกษาน้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักศึกษาน้อยที่สุด

ข้อที่	ความสามารถในการทำงานเป็นทีม	ระดับความเป็นจริง				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	ข้าพเจ้ารับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมายจากกลุ่มอย่างตั้งใจ					
2	ข้าพเจ้าแสดงความคิดเห็นในการทำงานของกลุ่มเสมอ					
3	ข้าพเจ้าสามารถพูดคุยปัญหาต่างๆได้ภายในกลุ่มที่ร่วมทำงานได้					
4	ข้าพเจ้าสนับสนุนการแสดงความคิดเห็นของสมาชิกในกลุ่มเสมอ					
5	ข้าพเจ้าและเพื่อนร่วมกลุ่มยอมรับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน					
6	ข้าพเจ้ามีส่วนร่วมในการตัดสินใจในการทำงานกลุ่มในทุกเรื่อง					
7	ข้าพเจ้าสามารถติดต่อพูดคุยกับเพื่อนร่วมงานได้ทุกคน					
8	ข้าพเจ้าพร้อมที่จะช่วยเหลือสมาชิกในกลุ่มอย่างเต็มความสามารถ					
9	ข้าพเจ้าทำงานร่วมกันกับเพื่อนด้วยความสุข					
10	ข้าพเจ้าปรับปรุงตัวเองเพื่อให้การทำงานเป็นกลุ่มประสบความสำเร็จ					
11	ในการทำงานกลุ่มข้าพเจ้ายอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคลได้					
12	ข้าพเจ้าใช้เวลาในการทำงานกลุ่มอย่างเหมาะสม					
13	ข้าพเจ้ารับฟังคำวิจารณ์จากเพื่อนร่วมกลุ่มได้ทุกเรื่อง					
14	การทำงานเป็นกลุ่มทำให้ข้าพเจ้ามีการปรับตัวได้ดีขึ้น					
15	การระดมความคิดภายในกลุ่มทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกสับสน					
16	ข้าพเจ้ากังวลใจว่าสมาชิกในกลุ่มจะไม่ยอมรับความคิดเห็นของข้าพเจ้า					

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามการสนับสนุนจากครอบครัว

คำอธิบาย ข้อคำถามต่อไปนี้เป็นคำถามเกี่ยวกับการสนับสนุนจากครอบครัวของนักศึกษา ขอให้ นักศึกษาพิจารณาข้อคำถามแต่ละข้อให้ละเอียดถี่ถ้วน แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับ ความเป็นจริง เพียงคำตอบเดียว ซึ่งมีคำตอบให้เลือก 5 ระดับ คือ

มากที่สุด หมายถึง นักศึกษาได้รับแรงสนับสนุนตามความหมายของข้อความนั้นมากที่สุด

มาก หมายถึง นักศึกษาได้รับแรงสนับสนุนตามความหมายของข้อความนั้นมาก

ปานกลาง หมายถึง นักศึกษาได้รับแรงสนับสนุนตามความหมายของข้อความนั้นปานกลาง

น้อย หมายถึง นักศึกษาได้รับแรงสนับสนุนตามความหมายของข้อความนั้นน้อย

น้อยที่สุด หมายถึง นักศึกษาได้รับแรงสนับสนุนตามความหมายของข้อความนั้นน้อยที่สุด

ข้อที่	การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว	ระดับความเป็นจริง				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	เมื่อต้องการอุปกรณ์ทางการเรียนเพิ่ม ข้าพเจ้าสามารถขอเงินจากพ่อแม่ / ผู้ปกครองมาจัดซื้อได้					
2	พ่อแม่ / ผู้ปกครองให้ความสำคัญกับผลการเรียนของข้าพเจ้า					
3	พ่อแม่ / ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการตัดสินใจเลือกสาขาที่เรียนร่วมกับข้าพเจ้า					
4	พ่อแม่ / ผู้ปกครอง ถามไถ่ทุกข์สุขของข้าพเจ้าด้วยความ เป็นห่วงเสมอ					
5	พ่อแม่ / ผู้ปกครองคอยให้กำลังใจเมื่อข้าพเจ้ารู้สึกท้อแท้หมดหวังในการเรียน					
6	พ่อแม่ / ผู้ปกครอง ยอมรับฟังความคิดเห็นทางการศึกษาของข้าพเจ้า					
7	เมื่อข้าพเจ้าเรียนได้ดีขึ้น พ่อแม่ / ผู้ปกครองจะให้รางวัล					
8	พ่อแม่ / ผู้ปกครอง ให้คำแนะนำในการแก้ปัญหาแก่ข้าพเจ้าเสมอ					

ข้อที่	การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว	ระดับความเป็นจริง				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
9	พ่อแม่ / ผู้ปกครอง แนะนำสั่งสอน ตักเตือนเมื่อข้าพเจ้าทำผิด					
10	พ่อแม่ / ผู้ปกครองยอมรับผลการเรียนของข้าพเจ้าและแสดงความยินดีเมื่อผลการเรียนเป็นไปตามเป้าหมาย					
11	พ่อแม่ / ผู้ปกครองคอยห้ามมิให้ข้าพเจ้าทำกิจกรรมที่มหาวิทยาลัย					
12	พ่อแม่ / ผู้ปกครองไม่สนับสนุนให้ข้าพเจ้าเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆของมหาวิทยาลัย					
13	พ่อแม่ / ผู้ปกครอง สนับสนุนให้ข้าพเจ้าศึกษาต่อไปเรื่อยๆเท่าที่เป็นไปได้					
14	พ่อแม่ / ผู้ปกครองสนับสนุนให้ข้าพเจ้าหาความรู้เพิ่มเติมนอกมหาวิทยาลัย					
15	พ่อแม่ / ผู้ปกครองจะรู้สึกกังวลใจมากหากข้าพเจ้ามีปัญหาในการเรียน					

ส่วนที่ 5 แบบสอบถามการเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน

คำอธิบาย ข้อคำถามต่อไปนี้เป็นการเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกของนักศึกษา ขอให้นักศึกษาพิจารณาข้อคำถามแต่ละข้อให้ละเอียดถี่ถ้วน แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริง เพียงคำตอบเดียว ซึ่งมีคำตอบให้เลือก 5 ระดับ คือ

มากที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักศึกษามากที่สุด
มาก	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักศึกษามาก
ปานกลาง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักศึกษามาก
น้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักศึกษาน้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักศึกษาน้อยที่สุด

ข้อที่	การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน	ระดับความเป็นจริง				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	ข้าพเจ้ามีโอกาสได้ใช้อุปกรณ์ที่มีในห้องเรียน					
2	ข้าพเจ้าใช้อุปกรณ์วิทัศน์ของคณะวิชาในการนำเสนอรายงานในชั้นเรียน					
3	ข้าพเจ้าเข้าไปอ่านหนังสือในห้องสมุดเป็นประจำ					
4	ข้าพเจ้าใช้บริการจองหนังสือที่อาจารย์ผู้สอนแนะนำให้อ่าน					
5	ข้าพเจ้าขอความช่วยเหลือจากบรรณารักษ์ในการช่วยค้นหาหนังสือในการทำรายงาน					
6	ข้าพเจ้าจะใช้บริการถ่ายสำเนาที่มีบริการในห้องสมุด					
7	ข้าพเจ้ามีโอกาสใช้บริการยืมหนังสือระหว่างห้องสมุด					
8	ข้าพเจ้าใช้คอมพิวเตอร์ภายในห้องสมุดพิมพ์รายงาน					
9	ข้าพเจ้าจะยืมสื่อโสตทัศนที่มีบริการในห้องสมุด เช่น ภาพนิ่ง วิทัศน์ตามความจำเป็นในการศึกษา					
10	ข้าพเจ้าเข้าไปดูนิทรรศการที่ห้องสมุดจัดเป็นประจำ					
11	ข้าพเจ้าสมัครเป็นสมาชิกห้องสมุดของมหาวิทยาลัย					
12	ข้าพเจ้าจะใช้เวลาในอ่านหนังสือตามโต๊ะบริเวณอาคารมหาวิทยาลัย					
13	ข้าพเจ้าจะนัดเพื่อนๆ มาดูวิชาที่ไม่เข้าบริเวณอาคารของคณะวิชา					
14	ข้าพเจ้าเคยขออนุญาตคณะวิชาในการใช้พื้นที่บริเวณอาคารเพื่อจัดนิทรรศการ					
15	ข้าพเจ้าเคยขออนุญาตใช้เครื่องเสียงของคณะวิชาเพื่อจัดงาน					
16	ข้าพเจ้าเคยขออนุญาตคณะวิชาเพื่อใช้ห้องบางส่วนของอาคารเพื่อจัดตั้งเป็นชมรมของนักศึกษา					

ข้อที่	การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน	ระดับความเป็นจริง				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
17	ข้าพเจ้าเคยขออนุญาตทางคณะวิชาเพื่อใช้พื้นที่ในอาคารเพื่อจัดงานเลี้ยงรุ่น					
18	ข้าพเจ้าใช้บริการชาวน้แลปของคณะวิชาในการฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศ					

ส่วนที่ 6 แบบสอบถามความสามารถด้านการเรียน

คำอธิบาย ข้อคำถามต่อไปนี้เป็นคำถามเกี่ยวกับความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษา ขอให้ นักศึกษาพิจารณาข้อคำถามแต่ละข้อให้ละเอียดถี่ถ้วน แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริง เพียงคำตอบเดียว ซึ่งมีคำตอบให้เลือก 5 ระดับ คือ

มากที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักศึกษามากที่สุด
 มาก หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักศึกษามาก
 ปานกลาง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักศึกษปานกลาง
 น้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักศึกษาน้อย
 น้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักศึกษาน้อยที่สุด

ข้อที่	ความสามารถด้านการเรียน	ระดับความเป็นจริง				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	ข้าพเจ้าสามารถสรุปเรื่องที่ฟังบรรยายจากอาจารย์ได้					
2	ข้าพเจ้าสามารถอ่านหนังสือได้นานเท่าที่ต้องการ					
3	ข้าพเจ้าสามารถค้นหาคำอธิบายเรื่องที่สนใจจากเอกสารหรือหนังสือในห้องสมุดได้เช่นเดียวกับนักศึกษาผู้อื่น					

ข้อที่	ความสามารถด้านการเรียน	ระดับความเป็นจริง				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
4	ข้าพเจ้าจดรายละเอียดเพิ่มเติมของบทเรียนขณะอาจารย์สอนได้					
5	ข้าพเจ้าสามารถใช้ภาษาต่างประเทศได้เช่นเดียวกันกับนักศึกษาผู้อื่น					
6	ข้าพเจ้าสามารถหาความรู้เพิ่มเติมจาก Internet ได้เช่นเดียวกันกับนักศึกษาผู้อื่น					
7	ข้าพเจ้าสามารถฝึกทักษะในการคำนวณโดยการหาโจทย์มาฝึกฝนในการคำนวณได้เอง					
8	ข้าพเจ้าสามารถเรียนวิชาที่เป็นวิชาพื้นฐานได้ดีเช่นเดียวกันกับนักศึกษาผู้อื่น					
9	ข้าพเจ้าสามารถทำความเข้าใจจากตำรา / เอกสารทางการเรียนได้ด้วยตนเอง					
10	ข้าพเจ้าสามารถทำข้อสอบได้ด้วยตัวเองโดยไม่ต้องลอกเพื่อน					
11	เมื่อเรียนแล้วข้าพเจ้าไม่สามารถจำเนื้อหาสาระสำคัญของบทเรียนได้					
12	ข้าพเจ้าไม่สามารถคิดเชื่อมโยงในสิ่งที่เรียนมาแล้วได้					
13	ข้าพเจ้าสามารถขอคำปรึกษาอาจารย์ผู้สอนเกี่ยวกับตำราที่ใช้เรียนเป็นประจำ					
14	ในกรณีที่ข้าพเจ้าไม่เข้าใจคำบรรยายของอาจารย์ข้าพเจ้าสามารถขอคำอธิบายเป็นการส่วนตัว					
15	ข้าพเจ้าสามารถสอบผ่านหมดทุกวิชา					
16	ข้าพเจ้าสามารถจัดทำสรุปย่อในการเรียนเพื่อใช้ในการสอบโดยสม่ำเสมอ					

ภาคผนวก ข

ค่าคะแนนแบบสอบถามเมื่อจำแนกเป็นรายข้อ

ตารางที่ 17 แบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ข้อที่	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน	$\bar{X}$	S. D.	ค่า ระดับ
1	ข้าพเจ้าสนใจที่จะศึกษาข้อมูลทางการเรียนเพิ่มเติมจากห้องสมุด	4.16	.678	มาก
2	เมื่อไม่เข้าใจหรือมีข้อสงสัยในการเรียน ข้าพเจ้าจะปรึกษาอาจารย์ผู้สอน	3.84	.802	มาก
3	ถ้ารู้สึกว่าการเรียนยังไม่ดี ข้าพเจ้าจะใช้เวลาพยายามมากขึ้น	4.00	.760	มาก
4	ข้าพเจ้าเตรียมอ่านหนังสือตามบทเรียนล่วงหน้าก่อนที่จะเรียนในชั้น	3.72	.881	มาก
5	ข้าพเจ้าส่งงานตามระยะเวลาที่อาจารย์กำหนด	3.91	.690	มาก
6	ถ้ามีงานทางการเรียนยังค้างอยู่ข้าพเจ้าจะรีบทำให้เสร็จก่อนปฏิบัติงานอื่น	4.00	.767	มาก
7	ข้าพเจ้าบอกได้เสมอว่าตนเองเรียนไปเพื่ออะไร	3.94	.813	มาก
8	ข้าพเจ้าวางแผนก่อนการทำงานต่างๆ	3.94	.755	มาก
9	ข้าพเจ้าทำตารางเวลาอ่านหนังสือไว้อย่างชัดเจน	3.72	.891	มาก
10	การศึกษาเป็นเครื่องบ่งชี้อนาคตการทำงานของข้าพเจ้า	4.10	.749	มาก
11	ข้าพเจ้ามุ่งมั่นที่จะปรับปรุงตนเองให้เรียนดีขึ้นเรื่อยๆ	4.16	.729	มาก
12	เมื่อได้รับมอบหมายงานจากอาจารย์ ข้าพเจ้าจะรีบทำให้เสร็จ	4.10	.648	มาก
13	ข้าพเจ้าตั้งใจทำข้อสอบอย่างเต็มความสามารถ	4.10	.781	มาก
14	ถึงแม้ว่าบทเรียนนั้นยากมากข้าพเจ้า จะพยายามทำจนเสร็จ	3.99	.735	มาก
15	หากไม่สามารถเข้าชั้นเรียน ข้าพเจ้าจะรีบสอบถามเนื้อหาการเรียนจากเพื่อน	3.97	.749	มาก
16	ข้าพเจ้ามีความรับผิดชอบต่อผลการกระทำของตนเอง	4.01	.660	มาก
17	เมื่อตัดสินใจทำงานแล้วข้าพเจ้าจะต้องลงมือทำให้เสร็จตามเป้าหมาย	3.99	.711	มาก

ตารางที่ 17 (ต่อ)

ข้อที่	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน	$\bar{X}$	S. D.	ค่า ระดับ
18	ข้าพเจ้าตั้งใจปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายให้ดีที่สุดเสมอ	4.05	.715	มาก
19	ข้าพเจ้าตั้งใจทำงานตามที่กำหนดอย่างรอบคอบ	4.01	.750	มาก
20	ก่อนที่จะส่งงานข้าพเจ้าจะตรวจสอบข้อผิดพลาดซ้ำอีกเสมอ	3.88	.726	มาก

ตารางที่ 18 แบบสอบถามความสามารถในการทำงานเป็นทีม

ข้อที่	ความสามารถในการทำงานเป็นทีม	$\bar{X}$	S. D.	ค่า ระดับ
1	ข้าพเจ้ารับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมายจากกลุ่มอย่างตั้งใจ	4.20	.611	มาก
2	ข้าพเจ้าแสดงความคิดเห็นในการทำงานของกลุ่มเสมอ	3.88	.723	มาก
3	ข้าพเจ้าสามารถพูดคุยปัญหาต่างๆได้ภายในกลุ่มที่ร่วมทำงานได้	3.92	.673	มาก
4	ข้าพเจ้าสนับสนุนการแสดงความคิดเห็นของสมาชิกในกลุ่มเสมอ	3.88	.756	มาก
5	ข้าพเจ้าและเพื่อนร่วมกลุ่มยอมรับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน	3.98	.726	มาก
6	ข้าพเจ้ามีส่วนร่วมในการตัดสินใจในการทำงานกลุ่มในทุกเรื่อง	3.90	.741	มาก
7	ข้าพเจ้าสามารถติดต่อพูดคุยกับเพื่อนร่วมงานได้ทุกคน	4.03	.738	มาก
8	ข้าพเจ้าพร้อมที่จะช่วยเหลือสมาชิกร่วมกลุ่มอย่างเต็มความสามารถ	4.08	.770	มาก
9	ข้าพเจ้าทำงานร่วมกันกับเพื่อนด้วยความสุข	4.08	.758	มาก
10	ข้าพเจ้าปรับปรุงตัวเองเพื่อให้การทำงานเป็นกลุ่มประสบความสำเร็จ	4.10	.748	มาก
11	ในการทำงานกลุ่มข้าพเจ้ายอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคลได้	3.91	.808	มาก

ตารางที่ 18 (ต่อ)

ข้อที่	ความสามารถในการทำงานเป็นทีม	$\bar{X}$	S. D.	ค่า ระดับ
12	ข้าพเจ้าใช้เวลาในการทำงานกลุ่มอย่างเหมาะสม	3.98	.705	มาก
13	ข้าพเจ้ารับฟังคำวิจารณ์จากเพื่อนร่วมกลุ่มได้ทุกเรื่อง	3.91	.758	มาก
14	การทำงานเป็นกลุ่มทำให้ข้าพเจ้ามีการปรับตัวได้ดีขึ้น	4.02	.722	มาก
15	การระดมความคิดภายในกลุ่มทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกสับสน	3.68	.903	มาก
16	ข้าพเจ้ากังวลใจว่าสมาชิกในกลุ่มจะไม่ยอมรับความคิดเห็นของข้าพเจ้า	3.67	.979	มาก

ตารางที่ 19 แบบสอบถามการสนับสนุนจากครอบครัว

ข้อที่	การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว	$\bar{X}$	S. D.	ค่า ระดับ
1	เมื่อต้องการอุปกรณ์ทางการเรียนเพิ่ม ข้าพเจ้าสามารถขอเงินจากพ่อแม่ / ผู้ปกครองมาจัดซื้อได้	3.68	.847	มาก
2	พ่อแม่ / ผู้ปกครองให้ความสำคัญกับผลการเรียนของข้าพเจ้า	3.89	.870	มาก
3	พ่อแม่ / ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการตัดสินใจเลือกสาขาที่เรียนร่วมกับข้าพเจ้า	3.69	.892	มาก
4	พ่อแม่ / ผู้ปกครอง ถามไถ่ทุกข์สุขของข้าพเจ้าด้วยความเป็นห่วงเสมอ	3.98	.803	มาก
5	พ่อแม่ / ผู้ปกครองคอยให้กำลังใจเมื่อข้าพเจ้ารู้สึกท้อแท้หมดหวังในการเรียน	3.94	.922	มาก
6	พ่อแม่ / ผู้ปกครอง ยอมรับฟังความคิดเห็นทางการศึกษาของข้าพเจ้า	3.95	.810	มาก
7	เมื่อข้าพเจ้าเรียนได้ดีขึ้น พ่อแม่ / ผู้ปกครองจะให้รางวัล	3.64	.973	มาก
8	พ่อแม่ / ผู้ปกครอง ให้คำแนะนำในการแก้ปัญหาแก่ข้าพเจ้าเสมอ	3.87	.844	มาก
9	พ่อแม่ / ผู้ปกครอง แนะนำสั่งสอน ดุด่าเตือนเมื่อข้าพเจ้าทำผิด	4.09	.747	มาก

ตารางที่ 19 (ต่อ)

ข้อที่	การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว	$\bar{X}$	S. D.	ค่าระดับ
10	พ่อแม่ / ผู้ปกครองยอมรับผลการเรียนของข้าพเจ้าและแสดงความยินดีเมื่อผลการเรียนเป็นไปตามเป้าหมาย	3.96	.752	มาก
11	พ่อแม่ / ผู้ปกครองคอยห้ามมิให้ข้าพเจ้าทำกิจกรรมที่มหาวิทยาลัย	2.66	1.477	ปานกลาง
12	พ่อแม่ / ผู้ปกครองไม่สนับสนุนให้ข้าพเจ้าเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆของมหาวิทยาลัย	2.44	1.348	ปานกลาง
13	พ่อแม่ / ผู้ปกครอง สนับสนุนให้ข้าพเจ้าศึกษาต่อไปเรื่อยๆเท่าที่เป็นไปได้	3.79	.866	มาก
14	พ่อแม่ / ผู้ปกครองสนับสนุนให้ข้าพเจ้าหาความรู้เพิ่มเติมนอกมหาวิทยาลัย	3.75	.810	มาก
15	พ่อแม่ / ผู้ปกครองจะรู้สึกกังวลใจมากหากข้าพเจ้ามีปัญหาในการเรียน	3.86	.916	มาก

ตารางที่ 20 แบบสอบถามการเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน

ข้อที่	การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน	$\bar{X}$	S. D.	ค่าระดับ
1	ข้าพเจ้ามีโอกาสได้ใช้อุปกรณ์ที่มีในห้องเรียน	3.75	.826	มาก
2	ข้าพเจ้าใช้อุปกรณ์วิทัศน์ของคณะวิชาในการนำเสนอรายงานในชั้นเรียน	3.64	.950	มาก
3	ข้าพเจ้าเข้าไปอ่านหนังสือในห้องสมุดเป็นประจำ	3.79	.850	มาก
4	ข้าพเจ้าใช้บริการจองหนังสือที่อาจารย์ผู้สอนแนะนำให้อ่าน	3.64	.817	มาก
5	ข้าพเจ้าขอความช่วยเหลือจากบรรณารักษ์ในการช่วยค้นหาหนังสือในการทำรายงาน	3.45	.856	ปานกลาง
6	ข้าพเจ้าจะใช้บริการถ่ายสำเนาที่มีบริการในห้องสมุด	3.66	.825	มาก
7	ข้าพเจ้ามีโอกาสใช้บริการยืมหนังสือระหว่างห้องสมุด	3.61	.954	มาก
8	ข้าพเจ้าใช้คอมพิวเตอร์ภายในห้องสมุดพิมพ์รายงาน	3.47	.993	ปานกลาง
9	ข้าพเจ้าจะยืมสื่อโสตทัศนที่มีบริการในห้องสมุด เช่น ภาพนิ่ง วิทัศน์ตามความจำเป็นในการศึกษา	3.44	.981	ปานกลาง

ตารางที่ 20 (ต่อ)

ข้อที่	การเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียน	$\bar{X}$	S. D.	ค่าระดับ
10	ข้าพเจ้าเข้าไปดูนิทรรศการที่ห้องสมุดจัดเป็นประจำ	3.41	.945	ปานกลาง
11	ข้าพเจ้าสมัครเป็นสมาชิกห้องสมุดของมหาวิทยาลัย	3.66	..959	มาก
12	ข้าพเจ้าจะใช้เวลาในอ่านหนังสือตามโต๊ะบริเวณอาคารมหาวิทยาลัย	3.61	.887	มาก
13	ข้าพเจ้าจะนัดเพื่อนๆ มาดูวิชาที่ไม่เข้าบริเวณอาคารของคณะวิชา	3.38	.976	ปานกลาง
14	ข้าพเจ้าเคยขออนุญาตคณะวิชาในการใช้พื้นที่บริเวณอาคารเพื่อจัดนิทรรศการ	2.95	1.148	ปานกลาง
15	ข้าพเจ้าเคยขออนุญาตใช้เครื่องเสียงของคณะวิชาเพื่อจัดงาน	2.73	1.307	ปานกลาง
16	ข้าพเจ้าเคยขออนุญาตคณะวิชาเพื่อใช้ห้องบางส่วนของอาคารเพื่อจัดตั้งเป็นชมรมของนักศึกษา	2.76	1.246	ปานกลาง
17	ข้าพเจ้าเคยขออนุญาตทางคณะวิชาเพื่อใช้พื้นที่ในอาคารเพื่อจัดงานเลี้ยงรุ่น	2.70	1.352	ปานกลาง
18	ข้าพเจ้าใช้บริการชาวน้แลปของคณะวิชาในการฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศ	2.94	1.259	ปานกลาง

ตารางที่ 21 แบบสอบถามความสามารถด้านการเรียน

ข้อที่	ความสามารถด้านการเรียน	$\bar{X}$	S. D.	ค่าระดับ
1	ข้าพเจ้าสามารถสรุปเรื่องที่ฟังบรรยายจากอาจารย์ได้	3.89	.662	มาก
2	ข้าพเจ้าสามารถอ่านหนังสือได้นานเท่าที่ต้องการ	3.66	.823	มาก
3	ข้าพเจ้าสามารถค้นหาคำอธิบายเรื่องที่สนใจจากเอกสารหรือหนังสือในห้องสมุดได้เช่นเดียวกับนักศึกษาผู้อื่น	3.72	.711	มาก
4	ข้าพเจ้าจรรยาละเอียดเพิ่มเติมของบทเรียนขณะอาจารย์สอนได้	3.69	.690	มาก
5	ข้าพเจ้าสามารถใช้ภาษาต่างประเทศได้เช่นเดียวกันกับนักศึกษาผู้อื่น	3.54	.862	มาก

ตารางที่ 21 (ต่อ)

ข้อที่	ความสามารถด้านการเรียน	$\bar{X}$	S. D.	ค่าระดับ
6	ข้าพเจ้าสามารถหาความรู้เพิ่มเติมจาก Internet ได้ เช่นเดียวกันกับนักศึกษาผู้อื่น	3.92	.931	มาก
7	ข้าพเจ้าสามารถฝึกทักษะในการคำนวณโดยการหา โจทย์มาฝึกฝนในการคำนวณได้เอง	3.63	.815	มาก
8	ข้าพเจ้าสามารถเรียนวิชาที่เป็นวิชาพื้นฐานได้ดี เช่นเดียวกันกับนักศึกษาผู้อื่น	3.68	.795	มาก
9	ข้าพเจ้าสามารถทำความเข้าใจจากตำรา / เอกสาร ทางการเรียนได้ด้วยตนเอง	3.69	.772	มาก
10	ข้าพเจ้าสามารถทำข้อสอบได้ด้วยตัวเองโดยไม่ต้อง ลอกเพื่อน	3.87	.792	มาก
11	เมื่อเรียนแล้วข้าพเจ้าไม่สามารถจำเนื้อหาสาระสำคัญของบทเรียนได้	2.94	1.322	ปานกลาง
12	ข้าพเจ้าไม่สามารถคิดเชื่อมโยงในสิ่งที่เรียนมาแล้วได้	2.78	1.325	ปานกลาง
13	ข้าพเจ้าสามารถขอคำปรึกษาอาจารย์ผู้สอนเกี่ยวกับ ตำราที่ใช้เรียนเป็นประจำ	3.31	1.018	ปานกลาง
14	ในกรณีที่ข้าพเจ้าไม่เข้าใจคำบรรยายของอาจารย์ ข้าพเจ้าสามารถขอคำอธิบายเป็นการส่วนตัว	3.38	1.122	ปานกลาง
15	ข้าพเจ้าสามารถสอบผ่านหมดทุกวิชา	3.70	.783	มาก
16	ข้าพเจ้าสามารถจัดทำสรุปย่อในการเรียนเพื่อใช้ในการ สอบโดยสม่ำเสมอ	3.68	.812	มาก

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-นามสกุล นางสาวนฤศรา แก้วกุล
 ที่อยู่ 31 ถ. พรหมเทพ อ. เมือง จ. สุรินทร์ 32000

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2546 สำเร็จการศึกษาปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต (วท.บ) สาขาพัฒนาการ
 เกษตร สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
 พ.ศ. 2547 ศึกษาต่อระดับปริญญาโท สาขาจิตวิทยาชุมชน
 บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ประวัติการทำงาน

พ.ศ. 2547 เจ้าหน้าที่ดูแลและบริการลูกค้าธุรกิจ SME บริษัท ทรู คอปเปอร์เรชั่น
 มหาชน (จำกัด)